

Fantasy

ภารกิจรัก สายลับ เพื่อนออนไลน์

เล่ม 17

ภาคที่ 3 สิ่งที่ไม่ควร

akeove : เขียน

ການຕິຈຮັກ ສາຍສົບ ປ່ວນຈອນໄລ່ນ

ເລ່ມ 17

ກາດທີ 3 ສິ່ງທີ່ໄດ້ວັດ

akeove : ເຢັນ

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 932

ภารกิจรัก สายลับบ๊อบออนไลน์ เล่มที่ 17 (ภาคที่ 3 สิ่งที่ยิ่งกว่า เล่มที่ 8)

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2557

ISBN 978-616-00-1568-9

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไชธรา เชมทัต พิพิธธนาบรรพ์

พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : ทัศนีย์ รอดหลง ภาพปก : Panthera รูปเล่ม : สุนิ มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิทย์ภูมิ โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณีย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ชีญาภัทร พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันธุ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 320 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืพบ
กระดาษกบอบสายตา
www.greenread.com

อ่านได้นาน

158

พันอสุรกลบหนี ลังฆ่า และ ถูกกำหนด

เมธัสยืนนิ่งอยู่กลางถนนซึ่งไร้ผู้คนสัญจรยามราตรี เขาเร่งใช้พลังเอ็นทลิตาตุ
มายาตรวจจับรอบด้าน จึงพบว่ามิใช่เอ็นทลิตาสามคนซ่อนตัวอยู่ด้านหลัง

‘พลังชั้นเซียนเลยหรื...แบบนี้คงไม่ใช่คนธรรมดาแน่ๆ’ ชายหนุ่มขมวดคิ้ว
เล็กน้อย ‘หวังว่าคนกลุ่มนี้จะไม่เก่งขนาดจับพลังของเราได้นะ ฮึบ!’

เขาทะยานร่างขึ้นสู่ท้องฟ้าอย่างฉับไว แล้วรีบใช้ทักษะประกายมายากับพลัง
เอ็นทลิตาตุนี้ เพื่อลบร่องรอยการคงอยู่ของตนเองกลางอากาศอย่างฉับพลัน จากนั้น
ค่อยกวาดมองกลุ่มคนที่ลอบติดตามมา เห็นในมุมมืดแห่งหนึ่งมีชายสองคนกับ
หญิงสาวหนึ่งนางเหลียวมองไปรอบด้าน บางคนก็ร้ายเวทออกมาสามวง

‘พวกนั้นคิดจะใช้เวทค้นหาตัวเรานี้...แบบนี้ต้องลองใช้เวทลบร่องรอย
ในบันทึกพันคำสาปซะแล้ว’

เมธัสรีบเปิดบันทึกพันคำสาป ที่บัดนี้ได้พัฒนาไปอีกขั้นหนึ่ง

บันทึกพันคำสาป ค่าทำสัญญา 4,200 ทอง เมื่อเรียกใช้เสียพลังเวทต่อชั่วโมง
10 ทอง เป็นอาวุธประเภทผสม มีอัตราความผูกพัน 1000% เป็นศาสตราประจำตระกูล
ชนิด ตำราวงเวท ชั้น 1 พลังพิเศษ เพิ่มพลังเวท 105

มีมานพลังเวท 1,008,000 ใช้เวลาฟื้นฟู 6 ชั่วโมง มีทักษะปกติคือ สามารถมอง
เห็นอาคมหรือวงเวท ทักษะพิเศษ มี 5 อย่าง **ทักษะที่ 1** ใช้บันทึกวิธีเขียนและแก้วงเวท

ทักษะที่ 2 ค้นหาและวิเคราะห์ห่วงเหวจากฐานข้อมูล **ทักษะที่ 3** สามารถเขียนห่วงเหวได้ในทันที แต่เสียพลังเหวมากกว่าปกติ **ทักษะที่ 4** ลดการเสียพลังเหว 90% (จ่ายพลังเหวตามที่มีบันทึไว้) **ทักษะที่ 5** สามารถใช้เหวได้พร้อมกัน 5 บท

วงเหวคลุมวิญญาณ วงเหวลบร่องรอย ส่งผลให้คนรอบข้างไม่สามารถจับพลังเหวของผู้ร้ายได้ แต่ถ้าหากอีกฝ่ายมีพลังผลึกทองมากกว่าหรือเท่ากับ 4,200 เหวนี้จะได้ผล **วิธีสร้าง** ได้ในทันที (เสีย 100 ทอง) เขียนห่วงเหวเอง (เสีย 10 ทอง)

ว๊ิง! ทันทีที่เขาเลือกเหวบทนี้ รอบร่างกายทั้งหกทิศพลันปรากฏวงเหวโปร่งใสขึ้นด้านละหนึ่งวง ราวกับว่าเขาอยู่ในกล่องวงเหว จากนั้นมันก็หดตัวลงหลอมรวมเข้ามาในร่างของเขา จนเป็นมันพลังเหวโปร่งใสกระจ่างคล้ายมันพลังเหวอัจฉริยะ

แม้กลุ่มคนที่แอบตามมาจะพูดคุยกันด้วยเสียงแผ่วเบา แต่เมธัสก็ยังพอจะได้ยินเสียงของอีกฝ่ายอยู่บ้าง ‘อิม ไม่ใช่ภาษาไอซ์พรอนโธสนะ น่าจะเป็นภาษาอื่นที่เรายังไม่รู้จัก เอ้อ... เสร็จงานนี้ต้องไปนั่งเรียนภาษาพื้นฐานกันอีกนาน แต่ที่แน่นอนคือการกิจของเราเริ่มต้นขึ้นแล้ว’

ชายหนุ่มพุ่งร่างกลับไปยังคฤหาสน์ของออโรราโดยพลัน พอมาถึงก็กวาดมองรอบนอกคฤหาสน์อย่างฉับไว หากมองผ่านๆ จะยังดูปกติเหมือนเดิม ทว่าด้วยดวงตาไฮลิ้อย ทำให้เห็นผู้คนจำนวนหนึ่งซ่อนเร้นอยู่ตามมุมต่างๆ โดยมีมันพลังเหวปกป้องร่างกายตั้งแต่ 500 – 8,000 ผลึกทอง บางคนมีตราอาร์คอยู่บนร่าง และบางคนกำลังร้ายเหวบทดบังร่างมิให้บุคคลภายนอกมองเห็น

‘นั่นมันกลิ่นคาวเลือด...’ เมธัสลอบเคร่งเครียด ‘เราต้องรีบแล้ว’

ชายหนุ่มรีบเปลี่ยนโฉมหน้าเป็นโฮป และสวมเสื้อของหน่วยรบพิเศษชั้นหนึ่งดาว มือขวาดึงดาบพญาแมงมุมออกมา สองตาจับจ้องไปยังบุรุษที่สูงเกือบสองเมตร สวมเสื้อแจ็กเกตหนังสีดำกางเกงหนังสีดำซึ่งมีมันพลังสูงถึง 8,000 ผลึกทอง เขากระตุกเข็มเล็กน้อยแล้วพุ่งไปอยู่ด้านหลังอีกฝ่ายในทันที

ดาบสั้นหนาสีขาวในมือขวาถูกเหวี่ยงจากขวาไปซ้ายอย่างเรียบง่าย เพียงแค่คมดาบปะทะกับมันพลังเหวก็บังเกิดแสงสว่างวาบขึ้นทั่วร่างของอีกฝ่าย แล้วตามด้วยเสียงเพลิงตุ้จกระจกแตก

พอดาบไปถึงด้านซ้ายสุด เขาก็มองไปยังด้านขวาเห็นศัตรูสามคนสวมเสื้อโค้ดสีดำกำลังจะหันมา เขาก็หมุนร่างไปทางขวา แล้วสะบัดดาบจากซ้ายไปขวาพร้อมใช้ทักษะ

โยทองคำปล่อยโยทองคำเส้นหนึ่งพุ่งไปตัดร่างของศัตรูอีกสามคน ในขณะที่ร่างของพวกมันกำลังจะขาดออกจากกัน ศีรษะของศัตรูที่ตายคนแรกก็เพิ่งจะหลุดจากบ่าทำให้เกิดน้ำฟูลิหิตพุ่งขึ้นพร้อมกับร่างกายที่ล้มไปเบื้องหน้าจนเกิดเสียงดังตูบ

“เฮ้ย!!! มีศัตรู!!!” เสียงของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

เมธัสมีรอช้า เขาใช้ทักษะเทวายุคลั่งวิ่งถอยหลังไปยังต้นเสียง แล้วหมุนตัวไปทางซ้ายเหวี่ยงดาบจากขวาไปซ้ายสะบัดศีรษะของคนทีร้องตะโกนไปอีกหนึ่งราย หลังจากนั้นก็รีดดาบผ่าอากาศที่หนาวเหน็บ ปล่อยโยทองคำหลายเส้น ตัดร่างของกลุ่มคนที่ซุกซ่อนอยู่ในรัศมีสังหารอย่างฉับไว

เส้นโยที่บางเบาจุดเส้นผมตัดแขน ขา และร่างกายทำให้โลหิตของเหยื่อนิดีพุ่งบ้างเสียชีวิตในทันใด ส่วนผู้ที่ยังไม่ตายต่างก็แผดเสียงด้วยความเจ็บปวดร้องขอความช่วยเหลือกันจ้าละหวั่น

แม้จะเป็นการบุกโจมตีอย่างโจ่งแจ้ง แต่ก็มีเพียงวิธีนี้เท่านั้น ที่จะทำให้ศัตรูที่ลอบเข้าไปในคฤหาสน์ได้รู้ว่า ตอนนี้มีคนล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของพวกมัน และเริ่มเปิดฉากสังหารอย่างไร้ความเมตตาปราณี หากยังอยากจะมีชีวิตรอดก็จงรีบหลบหนีไปซะ

ตูม! เปรี๊ยะ! คฤหาสน์ที่เคยงดงามถูกเวทระเบิดจนพังไปเป็นแถบ มีคนกระโดดออกมาจากตัวอาคารไม่ต่ำกว่าสิบคน แต่ละคนล้วนมีม่านพลังเวทไม่ต่ำกว่าหมื่นผลึกทอง สูงสุดคือสามหมื่น นับว่ามีพลังเวทสูงอย่างน่าตระหนกสำหรับคนในยุคนี้

เมธัสมองไปยังบริเวณห้องนอนของออโรรา พบว่าภายในห้องมีกลิ่นพลังเอ็นทลีของออโรราเพียงคนเดียว ดูท่าเธอคงตื่นจากห้วงนิราแล้ว

“ไอ้เวรเอ๊ย!! เกาอยู่ไหนพะ เน่งจริงก็ออกมาให้พวกข้าเห็นหน้าสิโว้ย!” ชายร่างใหญ่สวมเกราะดูแข็งแรงแกร่งกระเท็บเท้าใส่พื้นดังตึง ทำเอาพื้นเกิดรอยร้าวเป็นแนวยาว

“ยอดนักรบ! รีบหนีเร็วเข้า พวกเราทำงานสำเร็จแล้ว ไม่ต้องเสี่ยงต่ออีก” ผู้เฒ่าเป็นบุรุษที่ดูผ่ายผอม แต่กลับสามารถเดินทะลุกำแพงและวัตถุได้อย่างน่าอัศจรรย์

“ใช่!! นักหลบหนีรับพาพวกเรานี้ได้แล้ว” เสียงของบุรุษอีกคนหนึ่งพลันดังขึ้นจากหลังคาคฤหาสน์

เวบ! เพียงพริบตาเดียว ร่างของผู้คนทั้งหมดก็ปรากฏแวบเสีเงินปกคลุม

ในเวลาเดียวกันก็เกิดการระเบิดขึ้นในคฤหาสน์ดังตูมบรีม

ครีน!!! อาคารเก่าแก่งดงามถึงกับพังทลาย มันถูกปกคลุมไปด้วยเปลวเพลิง เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวจากเหล่าคนรับใช้ของออโรร่าดังเซ็งแซ่ สลับกับเสียงร้ายเวทโจมตีจากระยะไกลของคนอีกกลุ่มหนึ่ง

เมธัสที่เห็นเยี่ยงนี้ หัวใจพลันเปลี่ยนเป็นสงบนิ่ง เขาไม่ต้องขบคิดให้มากความ ร่างกายที่ผ่านการฝึกฝนศาสตร์สังหารมาอย่างซ้ำซ้อนก็กวัดแกว่งดาบปล่อยใยทองคำเข้าสังหารเหล่ามาดกรอย่างฉับไว

หวัะ! ร่างกายของเหล่าผู้ที่คิดหลบหนีหากมิกลายเป็นสองท่อนก็ต้องกระเด็นไปกระแทกพื้นหรือลอยขึ้นไปกลางอากาศด้วยใบหน้าที่สิ้นตระหนก

‘เวทที่เกี่ยวกับดับเพลิง’ พอสิ้นความคิดที่ดวงตาซ้ายก็มีตารางวงเวทเกี่ยวกับน้ำ ขึ้นมาหลายสิบบาน เขาเลือกเวทบทหนึ่งในทันที

วืง! ดวงตาซ้ายเรืองแสงพร้อมกับปลดปล่อยวงเวทสีฟ้าออกมาลอยอยู่เหนือคฤหาสน์ วงเวทเหล่านั้นปล่อยสายฝนลงมาดับไฟได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เขาโล่งใจไปเปล่าละหนึ่ง

ถึงอยากจะช่วยคนทั้งหมดที่อยู่ในคฤหาสน์ ทว่าสองเท้าและสองมือกลับช่วยคนเพียงคนเดียว เขาจึงเลือกจะไปหาเจ้าของคฤหาสน์ที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะวงเวทสัญญา ระหว่างเขาและเธอยังไม่หายไป

ตึง!! ไครม!! เขาหลายกำแพงเข้ามาในห้องนอนของออโรร่า ก็พบว่าเพดานห้องหายไปที่เกือบครึ่ง มีควันไฟลอยฟุ้ง เตี้ยงนอนถูกทับด้วยเศษหินและกระเบื้อง แถมยังมีคราบโลหิตสดใหม่ ร่างของหญิงงามตกลงมานอนอยู่ข้างเตียง หัวเราะมึนงงเวทสีทองหมุนวน เลื้อยตัวบางขาดวินจุผ้าซีริว มีโลหิตไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ที่หน้าอกมีดาบยาวสองเล่มเสียบทะลุหลัง ดูเหมือนเธอจะพยายามดิ้นรนออก แต่กลับสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวดเสียก่อน

“ลาร่า!” เมธัสพุ่งกายไปใช้มือซ้ายจับร่างของอีกฝ่าย มือขวาวางดาบพญาเมฆมุ่มไว้ด้านข้าง แล้วกุมดาบที่ปกร่างของเจ้าหญิงหมาป่าเงินอย่างว่องไว จากนั้นเร่งใช้พลังเอ็นทรีหลอมดาบโลหะแล้วโยนทิ้งไป

ออโรร่าที่ลืมตาขึ้นพลันโอดอย่างหนัก โลหิตกระเซ็นออกมาไหลอาบริมฝีปาก “เจ้ากลับมาช้าจริงๆ เรานึกว่าเจ้าทิ้งเราเสียแล้ว คิกๆ”

“อย่าเพิ่งพูดเล่นสิลาร่า” ชายหนุ่มล้วงผลแก่นวิญญานจักรกลออกมาผลหนึ่ง
แม่สภาพภายนอกของสมุนไพรรชนิดนี้จะดูคล้ายไข่ ทว่าเวลาจะนำแก่นสีแดงสดออกมา
ใช้งานนั้น จะต้องดึงเปลือกออกที่ละแผ่นดูจึ่งกลีบดอกบัวที่ละกลีบ

“กินซะ” เขาป้อนยาพิพयीให้เธอ

ออโรร่ากินยาราคาแพงด้วยแววตาเสียใจ เพียงชั่วอึดใจร่างกายของเธอก็เรือง
แสงสีทอง บาดแผลทั้งหมดสมานอย่างฉับไว ใบหน้ากลับมาดูสดใส แม้จะมีผื่นควัน
เปรอะเนืองอยู่บ้าง ทว่าเธอยังคงงดงามไม่เสื่อมคลาย

เมธัสพุงเธอขึ้นจากพื้นพลาถาม “เหลือพลังเวทเท่าไร”

“หนึ่งพันกว่าทอง เจ้ารีบไปเถอะ ตอนนี้เราเตรียมพร้อมแล้ว ไม่มีทางโดนลอบ
โจมตีง่าย ๆ อีกครั้งแน่” ออโรร่าผลออกจากวงแขนเขาพร้อมกับเรียกศาสตราลือกเกอร์
ประเภทชุดเกราะขึ้นมาปกป้องร่าง “เราจะไปช่วยสาวใช้ของเรา ส่วนเจ้าออกไปจับเป็น
ศัตรูให้ได้สักคนสองคนนะ”

“ได้ ระวังตัวด้วยนะ” เขาใช้เวทลัญญานิรันดร์ปกป้องอีกฝ่าย ก่อนจะก้มลง
ไปใช้มือขวาหยิบดาบพญาเมฆมูม แล้วพุ่งออกไปเบื้องนอกในทันที

กลุ่มผู้ร้ายที่เหลืออยู่หากไม่บาดเจ็บสาหัสก็โดนทอดร่างเป็นศพอยู่บนพื้น

“ไอ้เวรเอ๊ย ไอ้บ้านั่นมันมาจากไหนพะ” ชายร่างใหญ่ที่ถูกเรียกว่ายอดนักรบ
กำลังร้ายเวทรักษาสองข้างที่ขาดด้วน ส่วนเสื้อเกราะอันงดงามแตกสลายไปเรียบร้อย
แล้ว เผยให้เห็นร่างกายกายาที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและรอยแผลเป็น

“ผมมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือเมื่อสามนาทีก่อน” เสียงเรียบนิ่งพลันดังขึ้น
จากด้านหลัง “แล้วคุณล่ะมาจากไหน”

“หา!!! ข้า... อย่าล่ะ...” ยอดนักรบแสวงทำเสียงสั่นเซ่นเดียวกับร่างกายที่เริ่ม
สั่นเทา ทว่าแท้จริงแล้วมันกลับเร่งชีพลัง ทำให้เกิดตราอาร์คเปล่งแสงเรืองรองกลาง
หน้าอก แล้วกระจายปกคลุมไปรอบร่างพร้อมกับพาดแขนขวากลับหลัง “แกตาย!!!”

แม้ในตอนต้นแขนของยอดนักรบจะเปลือยเปล่ามีเพียงวงเวทปกคลุม ทว่า
ภายในเสี้ยววินาที ขณะที่แขนข้างนั้นกำลังจะบรรลุถึงจุดหมาย กลับมีสับแขนพร้อม
ถุงมือเหล็กซึ่งดูแข็งแกร่งพอจะป่นทุกอย่างให้พินาศปรากฏขึ้น

ฟ้าว!! ฉัวะ!! แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น แขนล่ำสันถูกตัดขาดด้วยดาบ

สีขาวที่ตั้งขวางไว้ มันจึงมีต่างไปจากการตัดแขนของตนเอง

ยอดนักรบถึงกับแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด “อ้าก!!! แขนของข้า!!!”

“อ้าว! โฉนทำร้ายตนเองแบบนี้ล่ะครับ” ผู้เป็นศัตรูเอ่ยหยอกเย้า “เอาเป็นว่าผมขอแขนคุณอีกข้างด้วยนะ เพราะผมไม่อยากให้คุณหนีหรือทำร้ายใครอีกแล้ว”

สิ้นวาจาหยอกล้อ ความเย็นก็ไหลผ่านแขนซ้ายรูปหนึ่ง จากนั้นเลือดก็พุ่งกระฉูดพร้อมกับความเจ็บปวดที่แล่นไปทั่ว ทำเอามือสังหารที่แข็งแกร่งต้องแผดเสียงร้องโหยหวนดังกว่าเดิม ‘เฮ้ย!! ข้าว่าข้าโหดแล้ว แต่นี่มันโหดยิ่งกว่าข้าอีกโหย!’

เมธัสยกเลิกทักษะประกายมายา แล้วปรากฏกายในชุดหน่วยรบพิเศษของ

ส่วนกลางยืนอยู่เบื้องหน้าศัตรูที่ร้องไห้ น้ำตาไหลพราก เขาบรรจงพาดฝ่ามือซ้ายที่ใช้ทักษะผนึกหมันต์ ผนึกดวงธาตุเอ็นทสีพร้อมกับช่วยหยุดโลหิตที่ไหลออกมาจากบาดแผลของอีกฝ่าย จากนั้นก็ร้ายเวทนิทรทำให้บุรุษร่างใหญ่หลับไปทั้งน้ำตา

“ช่วยอยู่ตรงนี้อีกแป๊บนะ เดี่ยวผมจะกลับมาหา”

พอเขาพูดจบก็พุ่งร่างไปรอบบริเวณเพื่อผนึกร่างของเหล่าคนร้ายที่ยังรอดชีวิตทำให้เขารู้ว่า ตนเองลงมือหนักไปนิด เพราะผู้ที่รอดชีวิตมีเพียงแค่สี่ราย

‘ปล่อยเดวิลบอลไปตรวจสอบบริเวณนี้หน่อยก็แล้วกัน’

เหล่าดวงตาล่องหนถูกส่งออกไปทำหน้าที่ในบัดดล ส่วนตัวเขาหัวร่างของกลุ่มมือสังหารกลับเข้าไปในคฤหาสน์ เจอออโรราเดินนำกลุ่มสาวใช้ที่รอดชีวิตมาไม่ได้ถึงครึ่ง ใบหน้าหญิงงามฉาบไปด้วยความเศร้า เธอจ้องคนร้ายทั้งสี่ด้วยความโกรธแค้น

‘แบบนี้พวกมันตายหมดก่อนให้ข้อมูลเราแน่’ เมธัสรีบเอ่ยกระตุ้นความคิดอีกฝ่าย “ท่านหญิงออโรรา บ้านของท่านมีห้องซังหรือไม่ ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง”

“เชิญตามมา ส่วนพวกเจ้าทั้งหมดไปอยู่ในห้องนั่งเล่น เดี่ยวเราจะรีบกลับมา” ออโรราสั่งเหล่าหญิงรับใช้เสร็จก็เดินนำเขาไปยังชั้นใต้ดิน

ณ ห้องคุกเหล็กกล้า

เมธัสเรียกเดวิลบอลสองลูกเอาไว้ดูแลพวกสาวใช้ และอีกหนึ่งลูกดูต้นทางลงชั้นล่าง ส่วนตนเองเปิดหน้าต่างออกยืนอยู่ด้านข้างออโรรา ที่กำลังใช้พลังพิเศษเปลี่ยนให้มือสังหารทั้งสี่ทำตามที่เขาสั่ง ซึ่งใครที่โดนสัมผัสนานเกินสิบวินาที ที่กึ่งกลาง

หน้าผากจะปรากฏวงเวทสีแดงมีอักขระเขียนว่า ‘ทาส’ อยู่ตรงกลางวงเวท จากนั้นทั้งหมดก็เริ่มบอกเรื่องที่ทำให้พวกเขาต้องตกตะลึง

ชายร่างยักษ์หัวตัวเต็มไปด้วยบาดแผลกำลังยิ้มแฉ่งอย่างมีความสุข “ผมชื่อ โฟซาน อาร์คเกลดิเอเตอร์จูเนียร์ บัฟฟา เป็นผู้ถือครองตราอาร์คเกลดิเอเตอร์จูเนียร์ ลังกัดกลุ่มพันธมิตรหุบเขา และยังเป็นหัวหน้ากองโจรภูผาหิมะแห่งทวีปบัฟฟา”

ร่างของออโรราที่ยืนอยู่ด้านซ้ายมือสั้นเตี้ยเล็กน้อย ทำให้เขาต้องเลื่อนมือไปจับไหล่ของเจ้าหญิงหมาป่าเงินเบาๆ ให้เธอใจเย็นลง

โฟซานเล่าต่อด้วยสายตาหลงใหลในตัวละครว่า “คืนนี้ผมนำลูกน้องมารวมมือกับพวกพ้องก่อความวุ่นวายให้ไอซ์ฟรอน โดยแบ่งกำลังไปฆ่าคนชั้นผู้นำที่ดูอ่อนแอที่สุดสี่คน แล้วสร้างหลักฐานให้ว่าพวกผู้นำของทวีปไอซ์ฟรอนคิดเช่นฆ่ากันเอง พอคนของส่วนกลางมาควบคุมความวุ่นวาย พวกเราก็จะแอบปล้นแร่ชั้นสูงของปีนทั้งหมด และยังตั้งใจจะเอาเสาทองคำไปเปลี่ยนเป็นแก่นวิญญูณครีบท่านนางพญา”

เมธัสกับออโรราอดตื่นตระหนกมิได้ หญิงสาวผู้หัวไวจึงรีบถาม “มีใครบ้างที่เป็นเป้าสังหาร?”

โฟซานส่ายหน้าด้วยท่าที่เศร้าใจ “ผมไม่รู้ครีบท่านนางพญา พวกเราต่างแยกย้ายกันทำงาน คนที่มีหน้าที่ฆ่าก็ฆ่า มีหน้าที่ขโมยก็ขโมย” ชายร่างยักษ์พูดอย่างสนุกสนาน “ใครเสร็จงานก่อนก็หนีออกจากไอซ์ฟรอนก่อน ถึงเวลาจะมีการนัดสถานที่แบ่งสิ่งของกันอีกที่ครีบท่านนางพญา”

คนร้ายที่เหลือต่างก็เล่าเหมือนโฟซาน ทำเอาออโรราต้องรีบติดต่อยังแม่ทัพรักษาเมือง ส่วนเมธัสก็ติดต่อยังส่วนกลาง เพื่อให้พวกผู้อาวุโสส่งคนไปคุ้มครองคนสำคัญ ก่อนที่จะเกิดความสูญเสียไปมากกว่านี้

ชายหนุ่มเห็นออโรราที่มีสีหน้าเคร่งเครียด ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “ลาร่า พวกนี้ให้ข้อมูลที่เราต้องการหมดแล้ว ผมคิดว่าถึงเวลาकिनพวกนี้แล้วละนะ”

ออโรราที่มีแววตางุนงง เธอทวนวาจาเขา “กิน... หรือว่าเจ้าจะ...”

ชายหนุ่มคลี่ยิ้มพลางพยักหน้า “ใช่ ผมอยากให้คุณสั่งให้โฟซานมอบตราอาร์คที่เขามิให้ผม ส่วนตราอาร์คที่เหลืออีกสามอัน คุณควรเก็บเอาไว้ป้องกันตัวนะ”

ออโรราหลับตาลงครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า “แน่นอน บางเวลาเจ้าก็ช่างแสนอ่อนโยนและใจดีเสียเหลือเกิน ทว่าบางเวลาเจ้ากลับน่ากลัวยิ่งนัก หากเราเป็นหญิงสาว

ธรรมดาทั่วไป คงต้องนึกกลัวเจ้าจับหัวใจ”

เขายกมือซ้ายเกาศีรษะตัวเอง “แบบว่า ผมอยากมีต้นทุนลงถ้าปีศาจมากหน่อย พลังยังเยอะก็ยิ่งดีจริงไหม ฮะๆ”

ออโรราหันมาค้อนใส่เขา แล้วสั่งให้พวกโพซานมอบตราอาร์คให้เขาและเธอ ในบัดดล

ชายหนุ่มที่ได้รับตราอาร์คมาง่ายๆ อดขบคิดไม่ได้ว่า ‘สงสัยเราต้องพาเธอไปด้วยซะแล้ว ถ้าเจอคนร้ายเป็นผู้ชายจะได้ให้เธอใช้พลังสะกดอีกฝ่ายแบบนี้ อ๊ะ!! อย่างนี้รีบไปตามหาผู้ร้ายเลยดีกว่ามั้ง’

ณ ห้องประชุมของผู้อาวุโสส่วนกลาง

เมธัสกำลังเล่าเรื่องทั้งหมดยกเว้นเรื่องความสามารถของออโรรา โดยไม่ไปว่าโพซานโดนเขาสวดจนกลับใจ ก่อนจะสิ้นชีพเลยมอบตราอาร์คเกล็ดโอเตอร์จูเนียร์ให้เขาเพื่อเป็นการล้างบาปที่ตนก่อมาหนีไม่ถ้วน

ผู้อาวุโสส่วนกลางต่างหันไปมองกัน จากนั้นที่โอกิโพล่งขึ้น “ทุกท่าน ผมคิดว่าเราควรจะเริ่มยุทธการกำจัดพันธุ์อสูรหลบหนีโดยให้ท่านแฟนธ่อมเป็นแกนนำได้แล้วนะครับ”

“ได้ เราเห็นด้วย และยังขอเสนอเรื่องมอบผลไม้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ให้ท่านแฟนธ่อม เพื่อยึดอายุให้ท่านอีกสิบปี”

“เรื่องนี้ทางเราก็เห็นด้วย และในกรณีที่ท่านแฟนธ่อมไม่สามารถยึดอายุได้จริง เราจะขอเสนอให้ท่านเป็นผู้สมัครหมายเลขหนึ่งในการรับตราอาร์คคาร์เด็นเนอร์แห่งไอซ์ฟรอน”

“พวกเราเห็นด้วย และผมยังขอเสนอให้แฟนธ่อมได้รู้ความลับเรื่องวิธีการผลิตเบตเวท เพื่อว่าจะต้องใช้ในสงครามปีหน้า”

“เห็นด้วย” ยีลิบเจ็ดผู้อาวุโสต่างพูดคำว่าเห็นด้วย ทำเอาเมธัสต้องตะลึงกับสิ่งที่นึกไม่ถึงนี้

‘เฮ้ย ไปๆ มาๆ ทำไมตอนจบเรากลายเป็นอาร์คคาร์เด็นเนอร์ได้ละนั่น’

ทีโอเคลี้มก็กังวล “ยินดีด้วยนะท่านแฟนธ่อม โดยปกติผลไม้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะมอบให้วีรบุรุษแห่งยุคเท่านั้น ซึ่งทุกหนึ่งร้อยถึงสามร้อยปีหนึ่งในเก้าต้นผลไม้วิญญาณ

จะออกผลมาลูกหนึ่ง ต่อให้ร่างทั้งร่างแหลกและเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ถ้ายังไม่ตาย แล้วได้กินมันลงไป ร่างกายจะฟื้นสภาพกลับมาตามเดิม อีกทั้งยังจะช่วยเพิ่มพลังเวทจนเต็มอีกด้วย”

เมธัสอดตกตะลึงมิได้ ‘ของแบบนี้มันยิ่งกว่าของหายากอีกนะนั่น แต่ถ้าเป็นแบบนี้เราก็น่าจะมอบมันให้ไซฮาร์ได้สินะ’

ทีโออธิบายต่อราวกับรู้ความคิดเขา “แต่ท่านแฟนธ่อมมิต้องนำผลไม้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์มอบให้ไซฮาร์ ลูกสาวของโกลด์ครอสหอกนะ เพราะในชีวิตหนึ่งนั้น จะกินผลไม้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้เพียงครั้งเดียว การกินครั้งที่สองจะไม่ได้ช่วยรักษาหรือยืดชีวิตอีกต่อไป แถมคนที่กินเข้าไปจะต้องตายหลังครบกำหนดสิบปีทุกราย”

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ‘เฮ้ย แบบนี้ถ้าผมกินเข้าไปก็อายุสั้นเหลือสิบปีจริงๆ นะลิซึกไม่น่ากินซะแล้วเฮะ’

ทีโอกล่าวต่อ “ส่วนเรื่องที่เหลือขอมอบให้เป็นหน้าที่ของเรดิคที่เป็นพี่ใหญ่ของทางไอซ์ฟรอนท์แล้วกัน”

‘อ้าว สรุปว่าจะยึดยึดตำแหน่งอาร์คการ์ดั้นเนอร์ให้เราจริงๆ หรือนี่ ตรอาร์คนี้ผมไม่เอาอะ!!!’

ณ ต้นไม้วิญญาณ

เมธัสมุ่งตรงไปยังต้นไม้วิญญาณกับเรดิคซึ่งใช้ผ้าคลุมสีขาวห่มร่าง เผยให้เห็นเพียงใบหน้าของบุรุษที่ดูเยือกเมตตา โดยอีกฝ่ายได้เล่าประวัติความเป็นมาของกลุ่มพันธมิตรหลบหนีอย่างละเอียด

“ในกาลก่อนที่จะมีการรื้อสวนกลาง สิ่งที่อยู่เบื้องหลังการรื้อสวนอาร์คการ์ดั้นเนอร์รุ่นก่อนใช้หาเงินคือ การขายผลไม้วิญญาณและแร่วิญญาณให้ประเทศที่ยึดครองพื้นที่รอบต้นไม้วิญญาณในช่วงนั้น แล้วนำเงินไปเลี้ยงดูกลุ่มคนที่มีความสามารถ เพื่อให้มาทำงานปราบพวกปีศาจของลอร์ด หรือเข้าร่วมศึกสิบปีที่ไอซ์ฟรอนท์”

อยู่ๆ เรดิคที่อยู่ด้านขวาก็หยุดฝีเท้าลง ทำให้เขาต้องชะงักฝีเท้าตาม พอหันไปมองอีกฝ่าย ก็เห็นผู้อาวุโสคนนั้นยกหน้าขึ้น สายตาล้ำล้นรำลึกถึงอดีตก่อนจะเล่าต่อ

“โดยปกติก็ไม่มีปัญหาอะไรมากนัก อาจจะมีคนทรยศบ้างเป็นช่วงๆ ทว่าเราก็ก็นำคนไปยึดตรอาร์คเหล่านั้นกลับมาได้ แต่เมื่อประมาณหนึ่งพันปีก่อน

ได้ปรากฏวีรบุรุษผู้หนึ่งที่เป็นความหวังของยุคสมัย ตราราร์คที่เขาสร้างขึ้นสามารถใช้จัดคำสาปและรักษาอาการป่วยของผู้คนได้ทุกโรค”

ชายหนุ่มผงกศีรษะ “เก่งแบบนี้ช่างสมกับเป็นวีรบุรุษจริงๆ”

“และด้วยความสามารถของเขา ผู้ครองตราราร์คาร์เด็นเนอร์ทวีปการู้ดำในยุคนี้จึงได้ชวนเขาเข้าร่วมกับหน่วยรบพิเศษ ส่วนทางทวีปอื่นๆ ก็ขอให้ชายคนนั้นไปช่วยรักษาสมาชิกของแต่ละทวีป และเริ่มมีความคิดว่าจะรวบรวมหน่วยงานทั้งเก้าทวีปเป็นหนึ่งเดียวกัน”

จู่ๆ เรดิกกลับสายศีรษะ ก่อนจะออกเดินพร้อมกับเล่าต่อด้วยน้ำเสียงหดหู่

“แต่แล้วมันกลับเป็นความคิดที่ผิด เพราะชายคนนั้นหวนโอกาสชักจูงหน่วยรบพิเศษของทั้งเก้าทวีปไปปล้นสิ่งของสำคัญมากมายแล้วหลบหนีไป ด้วยเหตุผลว่าค่าจ้างไม่พอใช้ และไม่รู้ว่าจะทำไมต้องไปเสี่ยงชีวิตเพื่อคนอื่นที่ไม่มีความรู้ว่าจะพวกเขามิตัวตน ในเมื่อพวกเขามีพลังมากขนาดนั้นก็ควรจะได้ใช้ชีวิตตามใจปรารถนา และสู้เพื่อความสุขของตนเองเท่านั้น”

เมธัสต้องนึกเสียดาย “พลังและอำนาจทำให้ผู้คนเปลี่ยนไปสินะ แฮ่อ...”

“คนที่เห็นด้วยและหลบหนีไปนั้นมีมากถึงหนึ่งพันคน จึงถูกเรียกว่าพันอสูรหลบหนี และไม่ว่าจะส่งคนไปเก็บกู้ตราราร์คคืนสักเท่าใด ผลสุดท้ายก็เป็นแค่การส่งเจ้าหน้าที่ไปตายเท่านั้น เหตุการณ์นี้เองทำให้อาร์คาร์เด็นเนอร์ทั้งเก้าทวีปตัดสินใจใช้วงเวทคำสาปสาบานที่รุนแรงที่สุดต่อหน่วยรบพิเศษรุ่นใหม่”

เรดิกหันมามองเขาพร้อมกับยิ้มแห้ง

“แน่นอนว่าเราได้ปรับค่าจ้างเพิ่มขึ้นเพื่อป้องกันปัญหา แถมตอนนั้นท่านเอ็นทลีได้ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับกลุ่มผู้ติดตาม ช่วยกำจัดพวกปีศาจล่องดำนทำให้พวกเรานานเกือบสามสิบปี ทางเรายังมีเวลาสร้างบุคลากรชุดใหม่เข้าต่อต้านกับปีศาจล่องดำได้เป็นที่สำเร็จ”

เมื่อหัวข้อเกี่ยวกับเอ็นทลี เมธัสจึงโพล่งถาม “ท่านเอ็นทลีมีลูกศิษย์สายตรงด้วยหรือครับ”

“จากบันทึกที่ผมอ่านมา คนกลุ่มนี้มิใช่ลูกศิษย์สายตรง แต่เป็นผู้ที่ท่านเอ็นทลีเคยช่วยชีวิต หรือขึ้นาแนวทางฝึกพลังสายใหม่ที่ท่านบัญญัติขึ้น ส่วนลูกศิษย์สายตรงมีเพียงสามคน” น้ำเสียงของเรดิกดูจริงจัง “แต่ละคนจะถือครองตราสัญลักษณ์พิเศษ

ที่ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน ลักวันท่านแฟนอ้อมจะได้รับรู้ข้อมูลทั้งหมดของพวกเขาอย่างแน่นอน เพราะพวกเราเคยประสานงานกับพวกเขามาตลอด อิม... ถึงแล้ว”

พวกเขามายุดูอยู่ที่มุมหนึ่งของต้นไม้วิญญาน ซึ่งไม่มีอะไรนอกจากซากใบไม้ผลิกที่สะท้อนแสงซึ่งเปล่งออกมาจากต้นไม้วิญญาน ความงดงามของมันชวนให้เมธัสต้องชะเง้อมองอย่างลึ้มตัว

เรดิคเดินไปลูบลำพินไม้ก็ครั้งก็มีแท่นคริสตัลโผล่ขึ้นมา บนแท่นมีผลึกเวทหนึ่งทองเสียบเรียงรายกันเป็นจำนวนมาก จากนั้นผู้อาวุโสส่วนกลางก็เริ่มอธิบายต่อ “นี่คือเครื่องสร้างเบตเวทที่อยู่ๆ มันก็ปรากฏขึ้นเมื่อประมาณยี่สิบกว่าปีก่อน โดยจะมีช่องใส่ผลึกเวททองทั้งหมดหนึ่งหมื่นช่อง ใช้เวลาหลอมครั้งหนึ่งประมาณยี่สิบสามชั่วโมง แล้วจะเกิดเบตเวทหนึ่งแท่ง”

“แล้วเราสามารถสร้างเบตเวทระดับแสนทองได้ไหมครับ” เมธัสมองดูสิ่งของเบื้องหน้าด้วยความสนใจ

“ได้สิ แต่เบตเวทระดับนั้นเราจะมอบให้หน่วยล่าปีกขาวละองค์ำใช้งานเป็นการเฉพาะ และจัดว่าเป็นความลับสูงสุด” ผู้อาวุโสยิ้มช้า “ในช่วงเวลาปกติ หากสมาชิกหน่วยรบพิเศษที่มีพลังเวทเกินหนึ่งพันขึ้นไปว่างงาน จะต้องสร้างผลึกเวทสิบทองมอบให้ส่วนกลาง ตอนนั้นเราก็คาดหวังว่าหากท่านแฟนอ้อมมาเป็นอาร์คการ์ดเดินเนอร์ พวกเราจะได้เห็นเบตเวทระดับหนึ่งล้านหรือสิบล้านทอง ฮ่าๆ”

“โอ้! ถ้ามีของแบบนี้ เราสามารถเรียกใช้เรือของอาร์คไฟเรทได้อย่างไม่ต้องกลัวตายเลยนะ ดีไม่ได้อาจจะใช้ยึดครองโลกได้เลย”

เรดิคหัวมื่อเรียกเขาเดินอ้อมต้นไม้วิญญานไปอีกด้านหนึ่งพลางบอก “แถมเรายังมีเครื่องทำนายการออกมาของพวกปีกขาวละองค์ำด้วย ซึ่งได้ต้นไม้วิญญานของทุกทวีปล้วนมีสิ่งนี้ใช้งานมาตั้งแต่แสนปีก่อนแล้ว มันจะระบุจุดที่ปีกขาวละองค์ำปรากฏตัวได้อย่างแม่นยำ”

“พวกนั้นโผล่ออกมายังไงหรือครับ”

“พวกมันจะออกมาจากจุดแยกของอากาศ ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายรอยแตกของกระจก อีกหน่อยท่านก็จะได้เห็นเอง และข้าอยากบอกท่านว่า ในตอนแรกพวกมันจะมีพลังถึง 1,000,000 ผลึกทองขึ้นไป เพราะฉะนั้นท่านไม่ควรเข้าปะทะตรงๆ ต้องรอจนรอยแยกหายปีก่อน พลังของพวกมันถึงจะลดลงอยู่ในระดับที่ท่านสามารถฆ่ามันได้”

สบายๆ”

“แล้วปกติเราก็นั่งสถานที่อย่างไรรับ”

“เรื่องนี้ไม่ต้องห่วง จุดที่พวกมันออกมาล้วนเป็นทะเล ฉะนั้นขอเพียงเรากันมิให้มันเรือเข้าไป และให้หน่วยรบพิเศษที่มีพลังอ่อนด้อยอยู่รอบนอก คอยควบคุมความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้น เท่านั้นก็ไม่มีปัญหาแล้ว... ย็นรอตงนั่นนะครับ”

เรดิกัมตัวลงไปทีพื้น พอเขาจับอะไรบางอย่าง ก็มีแท่นคริสตัลออกมาอีกแท่นหนึ่ง จากนั้นเขาก็ทาบบีบบนช่องที่มีตราสัญลักษณ์อาร์คการเดินเนอร์ ทำให้หน้าจอเวทขนาดใหญ่มากขึ้น แล้วมันก็กลายเป็นลูกโลกสามมิติที่ค่อยๆ หมุนไปเรื่อยๆ “นี่คือแผนที่โลกของพวกเรา ข้าอยากให้คุณอ่านแผนที่รอบมองดูตัวเลขที่เกิดขึ้นรอบโลกหน่อยนะครับ”

เมธัสมองไปตามแผนที่โลกก็พบว่าตัวเลขจำนวนไม่เท่ากันกระจายไปทั่วมหาสมุทร ซึ่งน้อยที่สุดคือหนึ่ง มากสุดคือห้าสิบแปด แต่ตัวเลขเหล่านี้จะไม่เสถียรค่าของมันลดและเพิ่มตลอดเวลา

เรดิกอบิยายต่อ “หากจุดใดมีตัวเลขเจ็ดสิบ เครื่องทำนายนี้จะโผล่ขึ้นมาจากพื้น ส่งเสียงเตือน และตรงจุดที่เกิดจะกะพริบเป็นสีแดง โดยทางเราจะต้องรีบส่งคนไปทันที เพราะหากเราไม่คุมพื้นที่เอาไว้อาจจะมีการล้มตายของประชาชน ซึ่งหากท่านแผนธอมลองไปศึกษาประวัติศาสตร์ก็จะพบว่า เคยปรากฏเหตุการณ์ประหลาดๆ อยู่เป็นประจำ”

“มีแบบที่เราป้องกันไม่ทันด้วยหรือครับ”

ผู้อาวุโสยิ้มแห้ง “ในอดีตอาร์คการเดินเนอร์ทั้งเก้าทวีปมีอำนาจอย่างจำกัด ต่อให้มีความช่วยเหลือจากชาวเมกันนิค ทว่าบางครั้งเราก็ประสบภาวะสงคราม ทำให้ดำเนินการได้อย่างยากลำบาก”

“ทำไมไม่แจ้งเรื่องเหล่านี้แก่พวกราชา เพื่อขอความร่วมมือล่ะครับ”

“เฮ้อ... พอออกไปแล้วเรื่องกลับยิ่งวุ่น เพราะพระราชบางประเทศกลับใช้พวกปีกขาวละองค์ดำเนินอาวุธสงคราม โดยหลอกล่อให้พวกนั้นพุ่งเข้าไปในประเทศศัตรู” เรดิกุส่ายหน้า “หรือไม่ก็หลอกล่อให้ศัตรูยกทัพผ่านบริเวณที่เกิดรอยแยกเพื่อยึดมือปีกขาวละองค์ดำล้างทั้งทัพ แล้วอ้างว่าเป็นเวทมนตร์อัญเชิญชั้นสูง ซึ่งเวทมนตร์อัญเชิญของจริงมันจะไม่เรียกตัวแบบนี้ออกมาได้ทีไหนล่ะ”

“แล้วพวกมันออกมาบ่อยไหมครับ”

“ปกติสองถึงสามเดือนครั้ง แต่บางทีก็อาจจะเดือนละครั้งหรือสองครั้ง บางทีผ่านไปครึ่งปีก็ยังไม่ออกมา แต่ทางเราเองก็เตรียมคนไว้รับมือชอบเรื่องนี้โดยเฉพาะแล้ว นั่นคือท่านคาลอสกับคนของเขา เช่น ท่านเฟรอส เป็นต้น”

“ที่แท้เฟรอสก็ทำงานให้ส่วนกลางมาตลอดสินะครับ แล้วท่านผู้อาวุโสคิดเห็นเรื่องพวกวิญญานร้ายอย่างไรครับ”

“เรื่องนี้จัดว่าเป็นปัญหาข้ามยุคข้ามสมัยแล้วครับท่านแฟนธ่อม พวกมันเป็นปัญหาใหญ่กว่าพวกปีกขาวละอองดำเสียอีก แม้ในอดีตจะมีการยกกำลังไปไล่ฆ่าพวกมันเป็นพันครั้ง จนคิดว่าฆ่าพวกมันจนหมดสิ้น” เรดิกเผยท่าทีเหนียวแน่นผ่านสีหน้า และแวตอย่างชัดเจน “ว่าคนที่รอดมาได้กลับโดนสังหารทีละคน และปัญหาที่หนักที่สุดคือ ตราราร์ค ตราวาท และของอื่นๆ จะไม่ถูกส่งกลับมาที่สุสานวีรชน ทำเอาพวกเราต้องยอมแพ้กับปัญหานี้อย่างเสียมิได้ ถึงแม้ในบางช่วงเราจะมีวีรบุรุษที่แกร่งพอจะกำจัดมันได้ แต่พอเวลาผ่านไป พวกมันก็จะกลับมาใหม่ รวากับว่าพวกมันเป็นอมตะไม่มีวันตายเลยทีเดียว”

เมธัสต้องยอมรับในเรื่องนี้ เพราะเขาเองก็เพิ่งจะโดนคนกลุ่มนั้นปั่นหัวไปรอบหนึ่ง ‘เฮ้อ แคปริตนาเรื่องระเบิดดำก็ทำเอาเรางงแล้วว่า ทำไมมือของเราถึงได้โดนกลืนกินไป หรือว่ามันจะไม่ใช้เวททำลายล้างแบบปกติทั่วไปนะ ถ้าเป็นแบบนั้นเจ้าพวกนี้ก็ไม่ใช้พวกบ้าตถนหาธรรมดานะสิ สงสัยต้องพัฒนาพลังเวทให้มากกว่านี้ แล้วลองใช้ศาสตราที่เคลือบพลังของอาร์คแอสซาซินตัดผ่านมันดู’

เรดิกอธิบายเรื่องอื่นๆ ต่อ “ส่วนลูกแก้วดูดละอองพิษนั้น ถูกสร้างขึ้นจากผลไม้วิญญานพิเศษ ที่มีออกมาน้อยมากในแต่ละปี และเราจะต้องคอยแบ่งผลไม้วิญญานกับเรววิญญานไปให้ทางเมกานิคในการสร้าง ซ่อมแซม และวิจัย ซึ่งบางครั้งก็มีของดีๆ ให้ทางเราเช่นกัน เพียงแต่ทางนั้นไม่ยอมบอกผลลัพธ์การวิจัยให้เรารู้”

“อืม...เพราะแบบนี้เองพ่อของโซฮาร์ถึงมีอาวุธร้ายแรงโดยที่ส่วนกลางไม่รู้”

“แต่อย่างว่า แต่ละฝ่ายย่อมมีเรื่องที่เก็บเป็นความลับ เราเองก็ไม่สามารถไปบีบคั้นเอาความจริงออกมาได้” ผู้อาวุโสยกแขนขึ้นกอดอกพลาญเอ่ยเสียงเครียด “เช่นตอนนี้เมืองแกรนเฮฟเวนได้หายไปจากท้องทะเลแล้ว และเราเองก็ไม่สามารถติดต่อไปยังผู้คนบนเรือขนส่งได้ ส่วนชาวเมกานิคที่อยู่ตามตัวเมืองต่างๆ ก็ยังคงใช้ชีวิตตามปกติ

“ไม่มีใครแสดงท่าทีผิดสังเกตแม้แต่น้อย”

“ขอเพียงผมบันทึกภาพที่ตั้งของปลั๊กน้ำแข็งพันปีมาให้ท่านโกลด์ครอส ทุกอย่างก็น่าจะแก้ไขได้แล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ก็อาจจะใช่ เพียงแต่ถ้าโกลด์ครอสรู้ว่าไม่มีตัวยา มันอาจจะมีปัญหาด้านอื่นได้ แล้วหากเกิดเหตุร้ายที่ไม่คาดฝันขึ้นมาจริง พวกเราอาจจะให้ท่านแพนธ่อมกำจัด โกลด์ครอสพร้อมกับกองกำลังเมกานิคที่ติดก่อความวุ่นวาย เพื่อความสงบสุขของชาว นาริสเซีย ท่านจะทำได้หรือไม่ครับ” เรดิคมองหน้าเขาด้วยสายตาดังใจ

เมธัสรู้สึกหนักใจ ทว่าปากก็ยังตอบได้อย่างชดถ้อยชัตคำ “มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ”

ผู้อาวุโสคลี้มขึ้นใจ แล้วเดินนำเขาออกจากใต้ต้นไม้วิญญาน “ถ้าเป็นเช่นนั้น หลังจากนั้นทางเราจะขอให้ท่านแพนธ่อมรับงานเฉพาะของหน่วยรบพิเศษบ่อยหน่อย นะครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับพลางนึกขำกับที่ตั้งของจุดรับภารกิจ เพราะสถานที่ให้ไปรับภารกิจนั้นเมื่ออยู่หลากหลาย เช่น โรงอาบน้ำสาธารณะ ห้องน้ำของโรงแรมสุดหรู ห้องเล่นพนันเฉพาะมหาเศรษฐี ห้องน้ำในบาร์เหล้า ห้องสมุดประชาชน ร้านขายเสื้อผ้า และอื่นๆ อีกมากมายในเมืองวงแหวน การที่สร้างสถานที่แตกต่างกันถึงขนาดนี้เกิดจากเหตุผลที่ว่า สมาชิกหน่วยรบพิเศษต่างเป็นอัจฉริยะที่มีความชอบส่วนตัว ทางส่วนกลางจึงต้องสร้างสถานที่ที่พวกเขาและเธอชอบ

การจะเข้าไปรับภารกิจขอเพียงแต่ที่กระจกพิเศษ ซึ่งผู้ที่เข้าไปได้นั้นต้องมีบัตรสมาชิกของหน่วยรบพิเศษส่วนกลางติดอยู่ในปลอกแขนเวที แล้วจะถูกเคลื่อนย้ายผ่านกระจกไปยังอาคารโถงกว้างสูงลิ้น ตามโต๊ะจะมีเอกสารแจ้งรายละเอียดของงาน ชั้นบนสุดจะมีภารกิจระดับ SSS ส่วนชั้นล่างสุดจะเป็นระดับ A - E ภารกิจทั้งหมดนี้ถูกคัดเลือกมาจากการที่ไม่มีการไปทำ เลยต้องส่งมาให้สมาชิกของหน่วยรบพิเศษ เพื่อว่ามีใครเมื่ออยากหางานทำเล่นฆ่าเวลา

เรดิคมีสีหน้าไตรตรองก่อนจะเอ่ย “จะว่าไปแล้วทางเราเองก็อยากจะให้ท่านแพนธ่อมไปพบท่านผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่สามารถพลิกโลกใบนี้ได้สบาย”

“เขาเป็นใครหรือครับ”

“เป็นหนึ่งในผู้ที่ฝึกพลังเอ็นทลีถึงขั้นร่างลำนึก และใกล้เคียงขั้นร่างนิพพาน

ที่สุดในปัจจุบัน”

เมธัสเบิกตากว้างอย่างลึมตัว “หรือว่าท่านผู้อาวุโสต้องการให้ผมไปศึกษาวิชา
กับเขา”

“โอ้!! จะได้อาจารย์สอนเอ็นทลีแบบชั้นร่างลำนึกแล้ว แถมยังใกล้จะบรรลุ
ขั้นนิพพานแบบนี้ ทำทางเราจะได้อาจารย์ดีเป็นแน่”

ผู้อาวุโสส่ายหน้าพลางพูดเสียงแผ่ว “ผิดแล้ว ผมต้องการให้ท่านไปรักษา
หรือไม่ก็ช่วยสังหารเขาที”

“เฮ้ย! ยังไม่ทันจะได้สมัครเป็นศิษย์ ก็ต้องคิดล้างอาจารย์แล้วหรือนี่” ชายหนุ่ม
อ้าปากค้างกับการกิจที่ดูขัดแย้งกันเอง เขาจึงรีบถาม “ไม่ทราบว่าเขาเป็นใครครับ”

เรติคหยุดฝีเท้าลง มองไปยังรถลากที่มีร่างของเมฆคอฟและโครซอพนอนอยู่
โดยมีสองผู้อาวุโสส่วนกลางสวมผ้าคลุมสีเทาและสีน้ำตาลกำลังลากมา “พอถึงเวลาท่าน
แพนธ่อมก็จะรู้เอง ว่าแต่ว่าตอนนี้ท่านมีผลแก่นิเวศญาณจักรกลเหลืออีกกี่ผลครับ”

เมธัสเห็นสภาพสองผู้นำของไอซ์ฟรอน จึงตอบอย่างไม่ลังเล “อันที่จริงผม
มีเก็บเอาไว้อีกสามร้อยกว่าผล”

“ท่านจะมอบให้ทางเรากลักหน้อยหนึ่งได้ไหม เพราะหลังจากที่มหาราชเมฆคอฟ
และแกรนด์ไอซ์ฟรอนได้รับประทานแก่นิเวศญาณจักรกลบริสุทธิ์ไปคนละหนึ่งผล
อาการของทั้งสองท่านก็เริ่มดีขึ้น เพียงแต่ยังไม่หายขาด” เรติคมีสีหน้าเคร่งเครียด

ผู้อาวุโสสวมผ้าคลุมเทาเปล่งเสียงเคร้า “ท่านผู้อาวุโสสมุนไพรวงคำหยุนตง
ได้วิเคราะห์ว่า ในจุดชีพจรเวทหลักของทั้งสองมีละอองพิษติดแน่นยากจะสล่ายออก
ทำให้พลังเวทมีอาจไหลเวียนได้สะดวก ส่วนดวงธาตุเอ็นทลีก็บอบช้ำ หากยังไม่ฟื้นสติ
ขึ้นมาโคจรพลังเอ็นทลีด้วยตนเอง อาจจะสูญเสียดวงธาตุเอ็นทลีไปชั่วชีวิต”

ผู้อาวุโสสวมผ้าคลุมน้ำตาลพูดด้วยเสียงเบี่ยงความหวัง “แต่ถ้าทั้งสองได้ทาน
แก่นิเวศญาณจักรกลบริสุทธิ์หนึ่งผลทุกครั้งชั่วโหม่งติดต่อกันห้าชั่วโหม่ง ก็สมควรหายขาด
ในบัดดล” บุรุษผู้นี้หันมามองเมธัสพร้อมกับยิ้มแห้ง “แต่ถ้าได้อีกคนละสามผล จะฟื้นฟู
พลังได้กึ่งหนึ่ง ที่เหลือก็ค่อยๆ รักษาอีกสามถึงสี่เดือน”

“เฮ้อ...” เรติคถอนใจ “เจ้าหญิงซาเฟน่าที่นำส่งสาร คงต้องคอยเฝ้าอาการท่าน
มหาราชเมฆคอฟอยู่อีกหลายเดือนเป็นแน่” ผู้อาวุโสผ้าคลุมขาวยกมือซ้ายขึ้นปิดหน้า
“โอ้!! ส่วนท่านหญิงออโรร่าก็อาจจะทรมานใจ เหน็ดเหนื่อยกับการเมืองทั้งที่นางยัง

อยู่ในช่วงไว้ทุกข์”

“ไว้ออกนอกเขตต้องห้ามเมื่อไหร่ ผมจะมอบแก่นวิญญานจักรกลให้ท่านเรดิค
หนึ่งร้อยผลเลยครับ จะได้เอาไปใช้รักษาผู้ป่วยคนอื่น ๆ ด้วย” เมธัสได้แต่บ่นยิ้ม และ
ยอมรับความสามารถในการบีบคั้นแบบเป็นธรรมชาติของผู้อาวุโสส่วนกลางทั้งสาม
ท่านนี้

เรตติหันมากุมมือเขาพร้อมเผยสีหน้าซาบซึ้ง “ขอบคุณท่านแฟนอ้อมมากจริงๆ นะครับ หากป็นี้นพวกเราไม่ได้ท่านช่วยเหลือ ไม่รู้ว่าพวกเราจะต้องมานอนตายใต้ต้นไม้วิญญานที่รื้อยรอบ และดูพวกผู้พิทักษ์สวรรค์ใช้ท่าไม้ตายในตำนานอีกกี่พันครั้ง”

“ไม่หรอกครับ มันเป็นหน้าที่ของผม ผู้ที่ใกล้จะเป็นอาร์คการ์ดั้นเนอร์จันต่อไป อยู่แล้ว ฮ่าๆ” เมธัสหัวเราะอย่างร่าเริงพลางแอบคิดในใจ ‘แต่อันที่จริงผมยังม่เก็บไว้อีก มากกว่าพันผลนะครับ แต่อย่างว่าบอกมากก็เสียมาก บอกน้อยจะได้เสียน้อย’

เรดิคร่วมหัวเราะไปกับเขา แล้วชักชวนเขาไปช่วยกันลากรถพาสองแกนนำ
ไอซ์ฟรอนท์ออกมาจากบริเวณใต้ต้นไม้บริเวณ

‘เฮ้อ... ถือซะว่าเอาแก่นวิญญานจักรกลแลกกับสมุนไพรรักษาโรคใหม่ที่จะทำให้เรารอดชีวิต มันก็คุ้มอยู่นะ... แม้ว่าหลังจากนั้นเราจะตายภายในสิบปี... แต่ดีกว่าสิน!!... แล้วโซฮาร์ละ เธอเองก็กินมันไปแล้วไม่ใช่หรื เธอเหลือเวลาเท่าไรกันแน่... แล้วการที่หมอวินิจฉัยว่าเธออยู่ได้ไม่เกินปลายปีหน้า... หรือว่า...’

เขาหันขวับไปถามสามผู้อาวุโสส่วนกลางที่สวมผ้าคลุมขาว “โซฮาร์กินผลไม้
วิญญานศักดิ์สิทธิ์ไปตอนไหนครับ”

เรตติชะงักฝีเท้าลง แล้วหันไปบอกผู้อาวุโสส่วนกลางอีกสองคน “น้องเราพา
ท่านมหาราชามาเขาคอฟและท่านแกรนด์ไอร์ชฟรอนออกมาก่อนเถอะ ส่วนท่านแพนธอม
กรุณาเดินตามผมมาทางนี้”

หลังจากที่พวกเขาเดินมาได้ครู่หนึ่ง เรตคิกหยุดฝีเท้าแล้วหันมาบอกเขา “ท่านเริ่มจับประเด็นได้บ้างแล้ว โซฮาร์จะตายภายในวันที่สิบสี่เดือนติเล็นปีหน้า”

คำตอบที่ไม่น่ารับฟังทำเอาเมธัสผลถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนจะโพล่งถาม “แล้วเราจะหายมารักนางไปเพื่อสิ่งใด ถ้าหากว่านางกำลังจะตายเพราะกินผลไม้วิญญานศักดิ์สิทธิ์”

“ก่อนอื่นเราอยากให้ท่านแพนธ่อมเข้าใจในพลังของตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์อย่างแท้จริงไม่ว่าท่านจะเคยได้ยินอะไรมาขอให้ท่านลืมไปให้หมด” เรติคมีสีหน้าเคร่งขรึม “แล้วโปรดรับรู้ความเป็นจริงสุดท้ายของผู้ครองตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์นะครับ”

เมธัสพยักหน้าด้วยความรู้สึกเกรงเครียด เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าพวกผู้อู้อูโสส่วนกลางมีวิธีแก้ไขอย่างไร

เรติคยกมือขวาที่มีตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์ขึ้นมา “พวกเราที่มีตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์ คือบุคคลที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ เพราะพวกเราจะไม่วันแก่เฒ่า ไม่มีอิสระที่จะออกห่างจากต้นไม้วิญญาณกินแปดสิบกิโลเมตรและไม่มีวันเจ็บป่วย ต่อให้ติดโรคระบาดร้ายแรงเราก็ไม่ต้องกลัว เพราะอย่างมากที่สุดก็แค่ตายและฟื้นชีพขึ้นมาใหม่” ผู้อู้อูโสเผยแววตาเศร้า “และไม่ว่าจะเกิดบาดแผลอะไรก็ตาม แผลเหล่านั้นจะหายไปเมื่อเราฟื้นคืนชีพ แต่ทุกแผลและทุกโรคที่เราเคยมีก่อนจะได้รับตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์จะยังคงอยู่ และไม่ว่าเราจะฟื้นชีพจากความตายสักเท่าใด พลังเวทก็จะมีเท่ากับก่อนตายเสมอ รวากับว่าร่างที่เกิดใหม่เป็นร่างที่ถูกบันทึกไว้ในฐานความทรงจำของตราอาร์คต้องสาปอันนี้”

ชายหนุ่มเบิกตาโล่ง อุทานอย่างลึมดัว “หากเป็นคนที่ใกล้ตายที่ร่างกายไม่แข็งแรงได้รับตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์ไป จะต้องมีอาการป่วยอยู่เหมือนเดิม และทุกครั้งที่ตายก็จะเกิดมาใหม่พร้อมกับร่างที่ใกล้ตายใช้ใหม่ครับ”

เรติคผงกศีรษะพลางมองไปยังผู้พิทักษ์สวรรค์ที่ยืนตระหง่านดูทรงพลัง “หากคุณหนูโซฮาร์ได้รับตราอาร์คการ์ดเด็นเนอร์ไปในตอนนี้ นางจะต้องทนทรมานแบบนี้ไปอีกห้าร้อยปี และจากที่ผมฟังอาการล่าสุดของนางมานั้น นางอาจจะตายทันทีที่ออกจากแคปซูลรักษา”

โซฮาร์ต้องทนทุกข์ขนาดนั้นแลยรี! เขาสลัดใจกับสภาพของรุ่นพี่สาว

“แล้วท่านลองคิดดูสิว่า ถ้าวันใดวันหนึ่งนางเกิดตายโดยที่ไม่มีใครช่วยได้ นางจะต้องสิ้นชีพและรับรู้รสชาติของความตายอีกครั้งที่ได้ต้นไม้วิญญาณแล้วถ้าหากนางตั้งสติมอบตราอาร์คให้ผู้สืบทอดคนถัดไปได้... ท่านแพนธ่อมคิดว่าห้าร้อยปีหลังจากนั้นนางจะต้องเผชิญกับสิ่งใด”

“แล้วถ้าหากผมหายมารักษาโซฮาร์ได้ก่อนจะครบกำหนดสามวัน... นางจะต้อง

ใช้ชีวิตอย่างไรครับ”

“คำสาปของผลไม้วิญญานศักดิ์สิทธิ์จะยังคงมีผล โซฮาร์จะต้องตายทุกๆ สามวัน ฉะนั้นความหวังของเราคือให้เขามีสุขภาพแข็งแรงก่อนหน้านั้นสักสามถึงห้าปี นางจะได้รับรู้รสชาติของความตายน้อยลง อืม ท่านแฟนพร้อมรู้ใช้ไหมว่าท่านราชาเมกานิกเป็นชนเผ่านางแอน”

“รู้ครับ”

“นิสัยของชาวนางแอน เมื่อคู่รักสิ้นชีพลง อีกฝ่ายก็จะตรอมใจตายไปด้วย ที่โกลด์ครอสยังมีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะว่ามีโซฮาร์ เมื่อเก้าปีก่อนตอนที่นางใกล้สิ้นใจ เราจะมอบผลไม้วิญญานศักดิ์สิทธิ์พร้อมบอกเรื่องนี้กับอีกฝ่าย ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมรับเงื่อนไขและรับไปด้วยความยินดี แต่อันที่จริงแล้วสิ่งที่เราหวังไว้มิใช่ช่วยเหลือคุณหนูโซฮาร์ หากแต่ตั้งใจให้โกลด์ครอสได้มีชีวิตอยู่ต่อ เพื่อมิให้ตำแหน่งราชาเมกานิกตกเป็นของคนที่เราคิดว่า อาจจะทำให้มาริสเซียเกิดปัญหา” เรดิกคลี่ยิ้มเศร้า พูดเสียงเบาลง “นี่แหละคืองานของพวกเรา ท่านแฟนพร้อมคงไม่คิดว่าพวกเราโหดร้ายเกินไปนะครับ”

เมธัสเข้าใจวิถีแห่งการปกครองดี ในคราบของผู้เมตตา จำเป็นต้องมีเยี้ยวเล็บที่เยียบเย็นซ่อนเร้นไว้เช่นกัน เขาหันไปบอกอีกฝ่าย “ในการเดินทางช่วงนี้ ผมขอให้ท่านหญิงออโรราเดินทางเป็นเพื่อนผมจะได้ไหมครับ ผมยังกังวลว่านางจะมีปัญหาทางด้านจิตใจ”

“นี่ย่อมเป็นหน้าที่ของท่านอยู่แล้ว ทางเราจะอำนวยความสะดวกทุกอย่างในเรื่องหลังจากนี้ หากท่านแฟนพร้อมรักใคร่ในตัวนาง และนางพึงพอใจในตัวท่าน เราก็พร้อมจะแก้ปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้อย่างแน่นอนครับ” เรดิกคลี่ยิ้มระรื่น

เขาอดถามอีกฝ่ายมิได้ “ที่ช่วยเหลือและสนใจในตัวผมขนาดนี้ เป็นเพราะพลังเวทของผมอย่างนั้นหรือครับ”

เรดิกคลี่หน้าแปลกใจ แต่ก็ยิ้มพรางตอบ “เมื่อหลายพันปีก่อนผู้ถือครองตราอาร์คออราเคลิได้ทำนายเอาไว้ว่า เมื่อครบหนึ่งแสนปีจะมีจอมมารร้ายปรากฏขึ้นทำลายล้างทุกสรรพชีวิต...”

“หือ...หรือว่านั่นจะเป็นบอสใหญ่ของมิตินี้” เขาสะดุดใจกับข้อมูลใหม่

“หลังจากนั้นเป็นต้นมา พวกเราเหล่าอาร์คการ์ดเอนเนอร์ก็พยายามเตรียมพร้อมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อรับมือกับมารร้ายที่ใกล้จะปรากฏตัว” ผู้อาวุโสหัวเราะ

เบาๆ ก่อนจะเล่าต่อ “เพียงแต่หลังจากนั้นก็มันทึบที่ชวนชั้นอยู่ว่า คำทำนายของอาร์คออราเคิล หายพันครั้งจะถูกสักหนึ่งครั้ง แม้ไม่รู้ว่ามันจะถูกหรือจะผิด แต่พวกเรา ก็ชอรวรรวมบุคคลที่พร้อมจะต่อสู้กับจอมมารเอาไว้ก่อน เหตุผลนี้ฟังขึ้นไหมครับ ท่านแฟนอ้อม”

“อ้าว ชาวมั่วนี้มา อุตสาหัสลื้อน เฮ้อ...” เมธัสไม่อาจกล่าวอะไรได้อีก นอกจากไปทำในสิ่งที่ตนสมควรจะทำ

วันที่ 19 ทวินมูน ปี 300 เวลา 8.00 นาฬิกา

บริเวณปากถ้ำปีศาจที่เคยเงียบสงบ วันนี้กลับมีกองเรือชั้นปลากระเบนนับร้อยลำใช้โซ่ลากตึงเสาออกจากถ้ำ

ในตอนต้นมิได้ยากลำบากอันใด ทว่าเพียงไม่ถึงครึ่งนาทีที่เสาทองคำโดนลากออกมา เหล่าปีศาจร้ายก็ช่วยกันรั้งเสาทองคำไว้อย่างสุดกำลัง

ตอนนี้เลยกลายเป็นการเล่นชักเย่อครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ซึ่งของรางวัลนั้นมีมูลค่ามหาศาลเกินบรรยาย เพราะทันทีที่หัวเสาทองคำออกห่างจากปากถ้ำเพียงหนึ่งคืบ มันก็เริ่มแตกสลายเป็นแก่นวิญญูณระดับทองแดงและเงิน ทำเอากลุ่มผู้คนที่อยู่รอบด้านต่างตาโตกับชุมทรัพย์กองใหม่

กลุ่มสมาชิกส่วนกลางที่เห็นต่างร้องตะโกนสุดเสียง “ดึงออกมาให้ได้นะครับ”

“สู้ๆ ครับท่านอาร์คไฟเรท”

“ท่านอาร์คไฟเรทพยายามเข้านะคะ”

ถึงไม่มีเสียงร้องให้กำลังใจ เมธัสก็พยายามอย่างสุดความสามารถอยู่แล้ว ‘เจ้าพวกนั้นไม่ยอมปล่อยเลยแฮะ แบบนี้เราเสี่ยงเข้าไปลุยสักรอบก็แล้วกัน’

พอคิดเสร็จเขาก็พุ่งเข้าไปในถ้ำปีศาจผ่านช่องแคบตรงมุมปากถ้ำ เมื่อมาถึงอีกด้านของเสาทองคำ เขาก็ยิ้มอย่างยินดี ‘โอ้ พวกสมอและโซ่ที่เราล่ามไว้ด้านหลัง ยังไม่มีปีศาจตัวไหนมาตัดได้เลย แบบนี้แปลว่าปีศาจระดับคาร์มยังไม่มีมาสินะ ถ้าขึ้นต้องเร่งมือหน่อยแล้ว’

เพียงแค่นี้ ดาบเกล็ดเอดอร์ก็พาดฟันเหล่าปีศาจที่ในตอนนี้อยู่จำนวนนับไม่ถ้วนดึงรั้งเสาทองคำไว้ เพียงกระบวนท่าธนูหลายทศลำแดงพลั่ง เหล่าปีศาจร้ายต่างล้มตายกันเป็นเบือ ทว่ามันก็ทำให้ละอองพิษพุ่งเข้าสู่วางเขาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

ทำให้เขาต้องรีบสร้างโล่เกราะดีเตอร์ขวางกันกองทัพปีศาจที่กรูเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง

ครี๊ด! ครี๊ด! เสาทองคำโดนลากออกมาเร็วขึ้นเรื่อยๆ เพราะยังมันออกห่างปากถ้ำมากเท่าใด น้ำหนักของมันก็น้อยลงไปเท่านั้น แอมพลิงของพวกปีศาจก็ลดลงอย่างต่อเนื่องด้วย

‘อีกนิดเดียวเท่านั้น’

เมธัสถอยหลังไปพลงสับดาสดราอาร์คเกราะดีเตอร์ไปพลง จนกระทั่งพอไปถึงปากถ้ำเขาก็ลอยตัวออกไป โดยมีพวกปีศาจที่วิ่งกรูออกมาและหยุดไม่ทันต้องสลายร่างกลายเป็นแก่นวิญญานหรือก้อนแร่ในพริบตา

“เฮ้!! ท่านอาร์คไฟเรททำสำเร็จแล้ว!!” เสียงร้องยินดีดังขึ้นรอบด้าน คงมีเพียงกลุ่มชาวเมกานิคที่ยังคงมีสีหน้าเรียบนิ่ง

เขาจัดการโกยแก่นวิญญานทั้งหมดลงในเรือชั้นปลากระเบนหลายสิบลำ แล้วสั่งให้มันลอยกลับไปยังเมืองวงแหวน โดยมีพวกผู้อาวุโสส่วนกลางยืนรอรับอย่างใจจดใจจ่อ

เมธัสเดินไปยังตึกพยาบาลเพื่อขับละอองพิษที่ขังอยู่ในร่างกาย ‘เฮ้อ พอพวกฟีนิกซ์จำศีลแล้วก็ไม่ยอมย่อยวิญญานปีศาจให้เราเลยแฮะ สงสัยความคิดที่จะใช้ที่นี่เป็นแหล่งเพิ่มพลังเวทคงต้องเลื่อนไปก่อน รอจนกว่าพวกฟีนิกซ์จะออกจากการจำศีล... แล้วมันนานมากไหมหว่า หวังว่าไม่ใช่สิบปีหรอกนะ ฮ่าๆ’

“ท่านอาร์คไฟเรทครับ จะออกเดินทางหรือยังครับ”

บุรุษหนุ่มชาวเมกานิคสวมเสื้อโคตหนาสี่เทาเดินเข้ามาในตึกพร้อมกับยื่นคาเมร่าคริสตัลที่มีขนาดใหญ่กว่าปกติมาให้

“ฮืม!!” เหล่านายแพทย์และคนของส่วนกลางต่างส่งเสียงด้วยความไม่พอใจ เพราะนี่ถือเป็นพิธีที่ไม่สุภาพต่อบุคคลชนชั้นพิเศษของส่วนกลางคนนั้น

เมธัสรีบลุกขึ้นเดินไปยืนอยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มคนนั้นก่อนจะเกิดปัญหา “ทางเจ้าละ พร้อมแล้วรี”

บุรุษหนุ่มชาวเมกานิคโดนแรงกดดันจากบุคลิกและน้ำเสียง จนผล็อยหลับไปครึ่งก้าว สองมือรีบประคองส่งคาเมร่าคริสตัลในมือ “พร้อมใช้งานแล้วครับ มันสามารถบันทึกภาพได้นานถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง เชิญใช้ได้เลยครับ”

“เปล่า ที่ข้าถามหมายถึงเจ้าต่างหากที่พร้อมหรือยัง”

“หา! ผมเกี่ยวอะไรด้วยครับ” บุรุษหนุ่มชาวเมกานิคถอยหลังไปอีกครึ่งก้าว
เมธัสเดินไปอีกก้าวพร้อมกับจับคอเสื้อของอีกฝ่ายลากออกจากเต็นท์ “ข้าจะพา
เจ้าไปทัวร์รอบพิเศษที่มีแต่ผู้กล้าเท่านั้นที่จะทนไหว และรวมไปถึงพวกเจ้าที่เหลือนด้วย
หึๆ”

กลุ่มชาวเมกานิคที่อยู่เบื้องนอกต่างมีสีหน้าแตกตื่น คงมีเพียงหญิงสาวผู้สูงศักดิ์
นางหนึ่งทีกระตุกยิ้มพลางเดินนำเหล่าองครักษ์เข้ามาหาเขา

“ท่านอาร์คไฟเรท เราขอติดตามท่านไปเกี่ยวข้องกับนะคะ”

ชายหนุ่มรู้ว่าเขาไม่มีทางสลัดออโรราที่ขึ้นชอบคันหาสิ่งแปลกใหม่ได้ จึงเรียก
เรือชั้นปลากกระเบนที่ติดทักกะระจอมคาถาเข้ามาใกล้ ส่วนที่เหลือได้สลายทิ้ง แล้ว
หมุนตัวไปปรับกล่องบรรจุลูกแก้วดูดละอองพิษจากนายแพทย์ของส่วนกลางวางลงที่
หัวเรือ จากนั้นก็หันไปกำชับชาวเมกานิคห้าคนที่กำลังก้าวขึ้นเรือลำน้อย

“ถ้าใครรู้ตัวว่าพลังเวท เหลือน้อยกว่า 10 ทองรีบบอกข้านะ แล้วข้าจะถ่ายพลังเวท
ให้ แล้วจงจำไว้ว่าอย่ายื่นหน้าหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากเรือ มิเช่นนั้น
ถ้าเกิดตายขึ้นมา ข้าจะไม่รับผิดชอบเป็นอันขาด”

“ทราบแล้วค่ะท่านอาร์คไฟเรท อีๆ”

นอกจากออโรราที่โบกมือพลางขานรับเสียงระรินแล้ว ทั้งหมดล้วนหน้าซีดเผือด

“ถ้าเช่นนั้นก็ออกเดินทางได้”

สิ้นวาทะที่หนักแน่นของนายท้ายเรือ กลุ่มนักล่องเรือซมถ้าปีศาจก็ระบิดเสียง
กริ๊ดร้อง และได้พบกับประสบการณ์ต้นตอขวัญผวาแบบที่มีอาจจะสรรหาคำใดมา
พรรณนาไปชั่วชีวิต

ณ ห้องนอนในโรงแรมหรูของเมืองวงแหวนทวีปไอซ์ฟรอน

ออโรร่านั่งอยู่บนโซฟายาวข้างแฟนธ่อม เธอกำลังชมหน้าจอบานหนึ่งที่ฉายภาพใบหน้าซีดเผือดของชาวเมกานิค ซึ่งต่างแหกปากกรี๊ดร้องในขณะที่ยืนและลงถ้าปีศาจ “คิกๆ แฟนธ่อมเจ้าเห็นสีหน้าของพวกเมกานิคไหม แต่ละคนทำหน้าราวกับตายไปคนละรอบสองรอบเลยนะ”

“ผมก็แค่อยากให้พวกเขาได้เห็นด้วยตาตนเอง และนี่จะเป็นการยืนยันที่ดีที่สุดว่า เราไม่ได้สร้างสถานที่ปลอมๆ หลอกลวงพวกเขา”

เมธัสมองดูปลอกแขนเวท ตอนนี้เขาได้รับพลังเวทเพิ่มขึ้นมากพอสมควร “นึกไม่ถึงเลยว่าพวกผู้อาวุโสจะให้เรากินแก่นวิญญูณทองยักษ์เพียงคนเดียวแบบนี้ สงสัยพวกเขาจะตั้งความหวังกับเราเอาไว้มากจริงๆ”

หลังจากที่เสร็จภารกิจหาภพียืนยัน พวกผู้อาวุโสส่วนกลางยังให้เขาไปค้นหาสมุนไพรที่เหลืออีกสองชนิดต่อ แต่ก็ได้ให้เขากินแก่นวิญญูณจำนวนมาก เพื่อเป็นทุนในการเดินทางไกลในครั้งนี้ และยังให้คนสี่คนปลอมเป็นสิ่งตุรเทศเดินตามหลังเขาไปยังกิลด์เทปโอสถเพื่อหลอกหยุนตงว่า เขาจะได้รับพลังเวทอย่างต่อเนื่องจากสิ่งตุรเทศแล้วทำการเร่งปร่งยารักเขาออกมาชุดใหญ่ และด้วยของบริจาคเพิ่มเติมจากเขา ทำให้ยามี่ปริมาณมากขึ้นอย่างมหาศาล

‘พลังเวทของเราในตอนนี้อีกหมื่นเศษก็จะครบ 700,000 ทองแล้ว ถ้าเข้าไปแลกเสาทองคำที่เหลือออกมาได้ พลังเวทของเราต้องเกิน 1,500,000 ทองแน่ๆ และขอเพียงเรือติดทักกะจะจอมคาถา ก็จะสามารถเป็นเรือระดับ 15,000,000 ผลึกทองแค่นั้นเราก็ไม่ต้องกลัวศัตรูหน้าไหนอีกต่อไปแล้ว’

พอออโรราชมภาพบันทึกจบบันทึกก็เข้ามาคล้องแขนของเขาแน่น “แฟนร่อม เจ้าจะไปทีใดต่อเธอ”

“เป็นสถานที่ลับแห่งหนึ่ง จากนั้นค่อยเดินทางไปหาสมุนไพร่อีกสองชนิด”

ออโรราเผยแวตาทรงอวยเหงาขึ้นนูนหนึ่ง ก่อนจะกอดเขาแน่นขึ้น “การกิจลับของส่วนกลางอย่างนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นก็โชคดีนะ”

“อ้าว! ไม่คิดจะไปกับผมหรือ”

“เรามีใช้คนไม่รู้จักเหตุผลปานนั้น ในเมื่อเป็นภารกิจลับ และต้องเข้าไปยังสถานที่อันตราย เราเองก็ไม่อยากไปเป็นตัวถ่วงของเจ้าหรอก”

ออโรราผละจากเขา ผุดลุกขึ้นจากโซฟา แล้วเดินไปยังหน้าต่างด้วยฝีเท้าคร่ำครวญ เลิกผ่านม่านมองดูวิวทัศน์เมืองนอกเพียงลำพัง แผ่นหลังของเธอข้างเต็มไปด้วยความทุกข์ที่สองบ่าอันบอบบางยากจะแบกรับเอาไว้ได้

เมธัสทราบข่าวการเสียชีวิตของขุนนางและเชื้อพระวงศ์อีกสามกลุ่ม แม้จะมีทหารเข้าไปช่วย ทว่ามันกลับสายเกินไป เพราะคนทั้งบ้านล้วนตายจนหมดสิ้น และยังมีภารกิจหลักฐานเอาไว้ปฏิบัติผู้คน ส่วนพวกทหารก็ตกเป็นเหยื่อของพันอสูรหลบหนีที่พอจะสังหารได้ก็มีเพียงพวกลี้ล่อชั้นปลายแถว

ส่วนที่เก็บแร่ชั้นสูงของทางทวีปไอซ์ฟรอนท์ก็โดนปล้นชิงไปจำนวนหนึ่ง ซึ่งจากข้อมูลของผู้อาวุโสส่วนกลางนั้น ปกติพวกพันอสูรหลบหนีมักจะมาขโมยสิ่งของอย่างลับๆ เป็นประจำ แต่ไม่เคยมีครั้งใดที่ออกอาถึงเพียงนี้

เขาพลุกว้างไปหยุดอยู่ด้านหลังหญิงสาวผู้อ่อนแอ แล้วโอบกอดเธอพลงกระซิบถามด้วยเสียงอ่อนโยน “ไปเที่ยวด้วยกันไหม”

“เจ้ายังมีงานต้องทำไม่ใช่หรือ”

“ผมบอกผู้อาวุโสส่วนกลางแล้วว่าอยากพาลาเราไปด้วย เพราะอาจต้องใช้ความสามารถของตราอาร์คไฮพริสในกรณีฉุกเฉิน”

ร่างบางในอ้อมแขนสันสะท้านขึ้นนูนหนึ่ง เสียงหวานดังขึ้นอย่างแผ่วเบา “หาก

เราเป็นผู้อาวุโสส่วนกลาง คงแอบดำใจในใจแล้วว่า ช่วงเวลาไหลยืดยาว นี่เป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้นที่สุดเท่าที่มีมา”

“ฮ่าๆ ก็ผมคิดได้แค่นั้นนี่นา หรือจะให้บอกว่าท่านหญิงผู้สูงศักดิ์หลงรักแฟนร่อมจนโง่หัวไม่ขึ้น”

ออโรราถองคอกขวาใส่ท้องของเขาลงตวาดเบาๆ “เจ้าบ้า! เราให้เจ้ารับผิดชอบที่ดันไม่ปล่อยให้เราตาย มิได้หมายถึงให้คอยดูแลหัวใจของเราสักหน่อย”

“แล้วจะไปด้วยกันไหม”

ออโรราหมุนกายมากอดเขาลงพึมพำ “เราย่อมอยากไปอยู่แล้ว เพราะตอนนี้เราไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไป เป็นเพราะเจ้าแท้ๆ ลูกผู้น้องทั้งสองจึงกลับมาแข็งแรงดังเดิม”

ชายหนุ่มย่อมรู้ชาตินี้แล้ว ‘แหม ถ้ากินเข้าไปเยอะขนาดนั้นแล้วยังไม่หายอีก ผมก็คงหมดปัญญาจะช่วยเหลือแล้วละ ดูท่าก่อนกลับลอเรโลคงต้องแวะไปค้นหาแก่นวิญญูณจักรกลอีกสักรอบ’

ณ เกาะแห่งหนึ่งในมหาสมุทรทะเลดวงดาว

เมิร์สในชุดหน่วยรบพิเศษของส่วนกลางสีขาวยังเป็นชุดของอาร์คเกลดิเอเตอร์ ได้ลงจากเครื่องบินโดยสารเล็กลำหนึ่งที่ทางส่วนกลางให้เขาใช้ในการเดินทางช่วงนี้ โดยด้านหลังมีออโรราที่ใส่ชุดรบของหน่วยรบพิเศษของส่วนกลางสีดำเดินตามอย่างกระชั้นชิด

เบื้องหน้าของเขามีกลุ่มบุรุษและสตรีเกือบสิบคนสวมชุดลาลองดูเรียบง่ายมายืนต้อนรับด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

ชายวัยสามสิบเศษที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดโค้งกายอย่างสุภาพ “เรากำลังรอท่านอยู่ เชิญมาทางนี้เลยครับ”

เมิร์สกับออโรราเดินตามหลังอีกฝ่ายไปอย่างเงียบงัน คงมีเพียงเมิร์สเท่านั้นที่รู้ว่าเขากำลังอยู่ในดินแดนของเหล่ายอดฝีมือพลังเอ็นทลีชั้นร่างจักรวาล นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย คนที่ี่ล้วนมีพลังเอ็นทลีชั้นเดียวกับเรา ต่อให้เป็นคนที่มีพลังน้อยที่สุดก็เป็นถึงระดับร่างเขียน ไม่แปลกใจเลยที่ผู้เป็นอาจารย์จะมีฝีมือถึงขั้นร่างสำนักใกล้เคียงสำเร็จ

เขาเดินไปตามถนนหินกรวดตัดผ่านหมู่บ้านน้อยที่มีผู้คนอยู่จำนวนหนึ่ง แม้แต่เด็กน้อยก็ยังมีพลังเอ็นทรีขึ้นร่างนวลโหละ พอผ่านหมู่บ้านก็เข้าสู่ป่าที่เต็มไปด้วยวงเวทขนาดใหญ่

ตอนนี้เมธัสยังมั่นใจว่า เกาะแห่งนี้น่าจะถูกสร้างขึ้นด้วยพลังเอ็นทรี เพราะแม้แต่ต้นไม้ใบหญ้ายังเต็มไปด้วยพลังชีวิตของคนผู้หนึ่ง แม้รัศมีแห่งความสงบและอบอุ่น ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองกำลังอยู่ในอ้อมแขนของบิดามารดาที่เปี่ยมล้นความเมตตาปราณี ยิ่งอยู่นานเท่าใดจิตใจก็ยิ่งผ่อนคลายเท่านั้น

แม้แต่ออโรราที่เดินตามหลังเขามาก็ยังมีจิตที่สงบขึ้น และเริ่มปลดปล่อยความทุกข์ที่อยู่ในใจออกไปในทุกย่างก้าว

“ท่านอาจารย์และเหล่าศิษย์ที่กำลังรอท่านอยู่ด้านใน เชิญครับ” จู่ๆ ก็มีเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นเบื้องหน้า

เขากับลาร่าถึงกับสะดุ้งตื่นจากภวังค์ แม้จะเดินมานานเกือบครึ่งชั่วโมง ทว่าพวกเขากลับมาถึงจุดหมายด้วยความรู้สึกที่เวลาผ่านไปเพียงชั่วอึดใจ

เบื้องหน้าของพวกเขาคือถ้ำขนาดเล็ก มีประกายแสงจากผลึกคริสตัลให้แสงสว่างมากพอที่จะเห็นทางเดินเข้าไปในถ้ำ

เมธัสหันไปมองออโรรา อีกฝ่ายพยักหน้าแล้วเดินถอยหลังไปยืนอยู่มุมหนึ่ง ส่วนตัวเขาเดินเข้าไปเพียงลำพัง ด้านในถ้ำเต็มไปด้วยแรงกดดันมหาศาลทำเอาตัวเขาเองยังขนลุกเกรียว เมื่อเข้าไปลึกเกือบยี่สิบเมตรกลับเห็นแสงสว่างของดวงตะวัน และเสียงใบไม้เสียดสีกันอย่างแผ่วเบา

ตรงกึ่งกลางที่ว่างมีชายวัยสี่สิบเศษกำลังนั่งขัดสมาธิอย่างเฝื่องาม ทว่าร่างเต็มไปด้วยสายโซ่สีทอง แม้จะดูคล้ายนักโทษ ทว่ากลับปล่อยแรงกดดันอันลึกลับไปทั่วบริเวณ รอบตัวของชายคนนี้มีบุรุษและสตรีหลากหลายวัยสวมชุดนักปราชญ์สี่สิบแปดคนกำลังนั่งขัดสมาธิ ในมือถือโซ่คนละเส้น ปากพิมพ์คำล่ำลือเวทตลอดเวลา

รอบนอกสุดมีบุรุษและสตรีอีกเกือบร้อยคนยืนมองผู้ที่โดนล่ามด้วยโซ่ตรงกลางด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

หนึ่งในคนที่อยู่รอบนอกสุด เป็นชายหนุ่มชาวมนุษย์อายุประมาณยี่สิบต้นๆ ได้เดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเมธัส หลังจากที่ได้กายเสริ์งก็เอื่อยทักทายอย่างสุภาพ “ผมชื่อจามูล ยินดีต้อนรับท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์”

เมธัสรีบคอมพิวเตอร์ตอบ “ไม่ต้องมากมารยาทไปหรอก”

“ผมขออธิบายอย่างรวบรัด เพราะอีกประมาณครึ่งชั่วโมงปัญหาของทางเราจะเริ่มขึ้นแล้ว” อีกฝ่ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ผู้ที่โดนล่ามด้วยโซ่เวทคืออาจารย์ใหญ่ที่เคารพของพวกเรา เห็นแบบนี้พวกเราได้เฝ้าคุณท่าน แต่กำลังทำตามคำสั่งของท่าน อาจารย์ใหญ่ พวกเราล้วนเป็นผู้ฝึกพลังเอ็นทรี” จามูลผายมือซ้ายไปทางกลุ่มผู้ถือโซ่ “ผู้ที่นั่งอยู่รอบท่านอาจารย์ใหญ่คือศิษย์พี่และศิษย์น้องที่บรรลุดังชั้นร่างไร้ร่าง ส่วนคนที่อยู่รอบนอกล้วนเป็นผู้ที่สำเร็จชั้นร่างโลกา ส่วนอาจารย์ใหญ่ของเราฝึกพลังเอ็นทรีถึงชั้นร่างสำนัก”

‘โอโฮ...ยอดฝีมืออ้อเลยแฮะ’ เขามองคนรอบด้านด้วยความชื่นชม

“จนกระทั่งเมื่อหกร้อยปีก่อนได้เข้าสู่ร่างใหม่เอ็นทรีทองคำ เพื่อเข้าสู่ชั้นร่างนิพพาน ทว่าท่านอาจารย์กลับเกิดปัญหาลำบากแตกชาน ออกจากร่างใหม่ก่อนกำหนด ด้วยอาการบาดเจ็บ ในตอนนั้นอาจารย์รองทั้งสี่ รวมทั้งศิษย์พี่ศิษย์น้องเกือบสองพันคนได้พยายามหยุดยั้ง ทว่าแม้แต่อาจารย์รองทั้งสี่ที่บรรลุดังชั้นร่างสำนักก็ยังไม่ต้องสิ้นชีพ” จามูลมีสีหน้าเศร้าสลด “แถมศิษย์พี่ศิษย์น้องอีกหลายร้อยชีวิตก็ได้จบชีวิตตามไปด้วย หลังจากนั้นผ่านไปเกือบห้าวัน ท่านอาจารย์ใหญ่ก็ฟื้นสติขึ้นมาวูบหนึ่ง พอรู้ตัวว่าตนเองทำอะไรลงไปบ้าง ท่านก็ทำให้พร้อมกับระเบิดร่างปลดชีพตนเองด้วยพลังเอ็นทรีและเวททั้งหมดที่มี”

เมธัสมองไปยังบุคคลที่อยู่ในวงล้อม ‘อ้าว แล้วทำไมยังมีชีวิตอยู่ละเนี่ย’

“แต่สิ่งที่ไม่น่าเชื่อกลับเกิดขึ้น” จามูลเอ่ยเสียงแผ่ว “เศษซากของท่านอาจารย์เริ่มกลับมารวมกันจนกลายเป็นร่างกายที่สมบูรณ์ จากนั้นอาการคลั่งก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง พอท่านได้สติเลยรีบให้ลูกศิษย์ที่อยู่ใกล้ตัวเข้าไปรับศาสตราเวทประจำตระกูลและถ่ายพลังเอ็นทรีทั้งหมดที่มีจนร่างแตกสลายไป”

เขาจับจ้องร่างของยอดฝีมือชั้นสูงแล้วต้องลอบกลืนน้ำลายอีกครั้ง ‘อย่าบอกนะว่าขนาดนั้นแล้วยังไม่ตายอีก พลังเอ็นทรีชั้นร่างสำนักมันสุดยอดเกินไปแล้ว’

จามูลหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาดู แล้วรีบเล่าส่วนที่เหลือ “แม้ร่างกายจะกลายเป็นเศษธุลี สูญสิ้นพลังเวททั้งหมด แต่แล้วท่านอาจารย์ก็ฟื้นคืนชีพกลับมาด้วยพลังสำนักคลุ้มคลั่งตามเดิม จนในครั้งที่สามที่ท่านฟื้นสติ ท่านได้เปลี่ยนวิธีใหม่เป็นรายเวทพิเศษบางอย่างที่ทำให้การโจมตีทั้งหมดต่อพวกเราจะย้อนกลับไปที่ร้ายตัวท่านเอง” บุรุษ

ผู้ให้หันไปมองพวกพ้อง “อีกทั้งยังสอนวิธีร่ายคายกลโศกพิณนาการเอาไว้ใช้ในการจับกุมตัวท่าน ซึ่งในช่วงเวลานี้ท่านจะสามารถพุดได้วันละเกือบหนึ่งนาทีก และยังบอกด้วยว่าคนที่สามารถช่วยหรือฆ่าท่านได้นั้น จะต้องมีพลังเอ็นทลีขึ้นร่างนิพพาน มิเช่นนั้นจะไม่สามารถทำลายสำนักคลุ้มคลั่งของท่านได้”

เมธัสถามด้วยความพิศวง “พลังเอ็นทลีขึ้นร่างสำนัก มีพลังที่ทำให้ไม่มีวันตายเลยหรื”

จามูลผงกศีรษะ “สำนักหลักของมนุษย์ทุกคนคือความต้องการมีชีวิต มีเพียงน้อยคนเท่านั้นที่สำนักของชีวิตมลายสิ้น ท่านอาจารย์รองทั้งสี่ล้วนมีสำนักกล้าแข็ง แต่ทว่ากลับสิ้นชีพเพราะโดนสำนักทำลายล้างของท่านอาจารย์ที่อยู่ในช่วงคลุ้มคลั่ง”

‘อย่างนี้ขอเพียงเราสำเร็จขึ้นสำนักก็คงไม่มีใครฆ่าเราได้แล้วนะสิ’ เขาเริ่มอยากหาเวลาฝึกฝนวิชาเอ็นทลีอย่างเต็มที่

จามูลมีสีหน้าชื่นชม “หากท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ได้แวะเวียนไปยังป่าเอ็นทลีของทวีปการูด้า ก็คงพบว่าป่าอ้นดงม่นนั้นมีสำนักที่อ่อนโยนของท่านเอ็นทลีแฝงอยู่ ส่วนป่าที่ท่านเดินผ่านมาเมื่อครูนั้นเป็นสำนักของท่านอาจารย์ที่พื้นสดีขึ้นมาจบหนึ่งแล้วใช้พลังกึ่งนิพพานสร้างเกาะแห่งนี้พร้อมแฝงพลังนิพพานให้เกาะแห่งนี้แข็งแกร่งพอใช้เป็นที่กักตุน จนกว่าจะหาคนที่สำเร็จพลังขึ้นร่างนิพพานมาฆ่าท่าน” จามูลส่ายหน้าไปมา “แต่พวกเราซึ่งไร้ความสามารถ ไม่มีใครสามารถบรรลุพลังขึ้นร่างนิพพานสักคน”

‘เฮ้อ...ที่ผู้อาวุโสมอบภารกิจนี้ให้เรา กะให้เรามาฆ่าหรือถูกฆ่ากันแน่ะ’ เมธัสถามข้อมูลเพิ่มเติม “ท่านอาจารย์มีมานพลังเอ็นทลีระดับกี่ผลึกทอง”

จามูลตอบทันที “ไม่มากเท่าไร แต่น่าจะเกิน 50,000 ผลึกทอง”

“พลังเอ็นทลีขึ้นร่างสำนักมีพลังเกิน 50,000 ผลึกทองเลยหรื” เขาอดที่จะได้ ‘เราเห็นว่าพลังเอ็นทลีขึ้นต้นๆ มันแสนจะอ่อนแอ แต่ขึ้นหลังๆ นี่พลังผลึกทองเพิ่มขึ้นมากกว่าที่คิดเยอะเลยแฮะ แต่ก็ไม่น่าแปลกอะไร เพราะถ้าเป็นพลังขึ้นแยกทวีปได้จริงๆ ก็สมควรจะมีเกิน 100,000,000 ผลึกทองเสียด้วยซ้ำไป’

“ไม่ใช่แบบนั้น พลังเอ็นทลีขึ้นร่างสำนักมีพลังแค่หนึ่งหมื่นเท่านั้น แต่ขึ้นร่างนิพพานอาจจะมากกว่านั้น ส่วนที่ท่านอาจารย์มีพลังขนาดนี้น่าจะเป็นเพราะว่าท่านออกมาจากการดูดซับพลังเอ็นทลีในรังไหมเอ็นทลีกลางคัน เลยมีพลังคุ่มกายมากกว่าช่วงร่างสำนัก” จามูลมองมาด้วยสายตาคาดหวัง “แต่สำหรับท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์

ที่มีพลังระดับ 150,000 ผลึกทอง ก็น่าจะสามารส่งหารท่านอาจารย์ได้เรื่อยๆ จนกว่าพลังสำนักของท่านอาจารย์จะแตกสลายไป หรือไม่ก็กลับมาีสติดังเดิม เพราะถึงพวกเราจะมีค่ายกลที่ใช้หยุดท่านอาจารย์อยู่จริง แต่นั่นก็ต้องรอให้ท่านอาจารย์หยุดอยู่กับที่ แล้วตามปกติหลังจากท่านอาจารย์วิ่งเล่นสักวันหรือสองวันก็จะคืนสติกลับมาได้วูบหนึ่ง ซึ่งตอนนั้นแหละจะเป็นช่วงเวลาที่เราจับท่านกลับมาขังเกาะแห่งนี้”

“แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าเวลาไหนที่ท่านอาจารย์จะอาละวาด” เมธัสเริ่มรู้สึกได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดที่เกิดขึ้นรอบตัว

จามูลรีบหันไปมองอาจารย์ที่อยู่ด้านหลัง “ทุกครั้งที่ท่านนั่งสมาธิครบสามสิบสามหกสิบหก หรือเก้าสิบเก้าวัน จะมีช่วงสำนักคลุ้มคลั่งปรากฏขึ้น แต่ในรอบสามสิบสามและหกสิบหกวัน ท่านอาจารย์อาจจะยุติสำนักคลุ้มคลั่งของตนเอาไว้ได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรในวันที่เก้าสิบเก้าท่านอาจารย์จะไม่สามารถระงับสำนักคลั่งของตนเองได้อีก และวันนี้ก็บังเอิญเป็นวันที่เก้าสิบเก้าพอดี ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์จึงมีหน้าที่มาช่วยหยุดไม่ให้ช่วยสังหารท่านอาจารย์ของพวกเราไปเลย แล้วเราเหล่าผู้เร้นกายแห่งทะเลดาราจะถือว่าติดหนี้บุญคุณของท่านไปชั่วชีวิต”

เมธัสรู้สึกได้ถึงกระแสพลังอันแข็งแกร่งของผู้คลุ้มคลั่งจึงเรียกตราอาร์คเกลดิเอเตอร์ออกมา “นี่ใกล้ครบเวลาแล้วใช่ไหม”

จามูลเดินถอยหลังไปอยู่ด้านหลังพลางตอบ “ใช่ครับ เชิญท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์...” ชายหนุ่มชะงักว้างไปวูบหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงสั่นเครือ “ทำให้อาจารย์ใหญ่ได้พบกับความสงบด้วยเถอะ”

ชายหนุ่มรับรู้ได้ถึงความกตัญญูของจามูล แต่ก็มิอาจพูดเล่นกับอีกฝ่ายได้ เพราะระดับพลังเอ็นทรีของผูถูกกล่ามโซ่ไว้ได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สายโซ่ทั้งหมดเริ่มแตกร้าว ผู้ถือโซ่ทั้งสี่สิบแปดคนต่างผุดลุกขึ้นหมุนร่างและสลัดที่ยึดไปมาเพื่อเพิ่มพลังให้สายโซ่ทองคำ ทว่าทันใดนั้นเอง...

วูบ!! อาจารย์ใหญ่ได้ลอยตัวขึ้นพร้อมกับลืมตาที่มีประกายแสงสว่างเจิดจ้าดุจดวงตะวัน พลังเอ็นทรีที่เปล่งออกรอบร่างทำให้โซ่ทองคำทุกเส้นขาดสะบั้นจนเกิดเสียงดังแกร้งแกร้งถี่รัว

“โฮก!!!!” อาจารย์ใหญ่ผู้บ้าคลั่งร้องคำรามพร้อมกับสะบัดแขนอย่างแรง

ทำให้เกิดพายุขึ้นมาสูกหนึ่งกวาดร่างของผู้คนรอบด้านลอยกระเด็น

ฮูม!!! โครม!!! ต้นไม้ทุกต้นแตกสลายเป็นผุยผง และยังอัดใส่ร่างของเหล่ายอดฝีมือเอ็นทลีเกือบทั้งหมดปลิวไปนอนค้างอยู่ตามผนังหิน แม้ร่างกายของทุกคนจะยังอยู่ครบถ้วนแต่ก้อนศิลาที่รองรับร่างล้วนแตกร้าวหรือไม่กี่พังทลาย

หากใครได้รับบาดเจ็บจากสายลมเอ็นทลีเมื่อครู่ ทว่าร่างจะบังเกิดแสงขึ้นนูนหนึ่งซึ่งในเวลาเดียวกันร่างของอาจารย์ใหญ่ก็จะบังเกิดรอยฟกช้ำขึ้นตามร่างกาย ทว่าเพียงวินาทีเดียวก็หายไปจนหมดสิ้น

แม้แต่เมธัสที่กางโล่เกลดิเอเตอร์ก็ยังคงโดนแรงลมและเศษไม้ที่บรรจูลังเอ็นทลีกระแทกใส่จนต้องถอยหลังไปห้าก้าว ‘สมเป็นผู้มีพลังเอ็นทลีใกล้สำเร็จร่างนิพพานจริงๆ ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องลองหาทางฟื้นสติให้ชายคนนี้เสียก่อน’

เขาเรียกหอกเกลดิเอเตอร์ออกมาจากมือขวา สองเท้าพุ่งไปเบื้องหน้า แล้วแทงหอกยาวในมือด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ

ฟู้!!! แม้อาจารย์ใหญ่จะคลุ้มคลั่ง ทว่าจิตสำนึกของนักสู้มิได้หมดไป ท่านสามารถโยกตัวหลบได้อย่างงดงาม ดวงตาทอประกายสนุกสนาน จิกยิ้มกว้างราวกับพึงพอใจที่มีศัตรูเข้ามาใกล้

‘สรุปว่าไม่ได้เสียสติธรรมดาสินะ แบบนี้ออมมือไม่ได้แล้ว’

เมื่อตัดสินใจใช้ฝีมือเต็มที่ หอกเกลดิเอเตอร์ในมือขวาก็ขยับดุจอสรพิษร้าย เขาสะบัดหอกขึ้นลงแล้วแทงใส่จุดสำคัญของคนเบื้องหน้าจนเกิดเสียงแหวกอากาศดังฟ้าและเสียงหอกทิ่มแทงดังจิกอย่างต่อเนื่อง

อาจารย์ใหญ่หลบพ่นบ้างไม่พ่นบ้าง ทว่าร่างเริ่มเกิดโลหิตหยดหยาด กระนั้นทันทีที่คมหอกถูกดึงออกจากร่างเนื้อ บาดแผลที่โดนแทงก็สมานอย่างฉับไว

เมธัสอดตะลึงกับพลังฟื้นตัวของอีกฝ่ายมิได้ ทว่าสิ่งที่ต้องระวังกลับมิใช่ความเป็นอมตะ หากแต่เป็นรอยยิ้มบนใบหน้าที่ปราศจากความเจ็บปวด แล้วจากนั้นการโจมตีของอาจารย์ใหญ่ผู้บ้าคลั่งก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ติ่ง! หมัดขวาที่เปลี่ยนแปลอัดใส่โล่เกลดิเอเตอร์อย่างฉับพลัน ความรุนแรงของมันอัดจนเขาถอยครูดพื้นไปไกลเกือบห้าเมตร

คาพลังของโล่ในมือลดลงไปเกือบสองแสนหน่วย ‘หมัดหนักดีแท้ แบบนี้ไม่ควร...’

ขณะที่เขากำลังคิด เสียงของจามูลพลันดังขึ้น “ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์โปรดระวังหัตถ์สำนักจากด้านหลัง!!!”

เมธัสได้ยินคำเตือนจึงรีบสะบัดโล่ไปด้านหลัง ทำเอาร่างของเขาเซไปเบื้องหน้า อีกหลายก้าวในบัดดล ‘มันมาได้ไงนั่น’

“คราวนี้จะมาพร้อมกันสี่ทิศ โปรดระวังด้วย” เสียงของหญิงสาวนางหนึ่งพลันดังขึ้น

เมธัสถึงกับเบิกตาก้าง เพราะบัดนี้มีคลื่นพลังรูปหมัดพุ่งมาจากสี่ทิศอย่างพร้อมเพรียง โดยที่ตัวอาจารย์ใหญ่มองลอยอยู่บนพื้นเพียงไม่กี่เซนติเมตรพร้อมยิ้มกว้างอย่างสะใจ

‘แหม ทำทางมีความสุขจริงนะ เราคงต้องลองตั้งรับดูก่อน จะได้ศึกษาวิชาขั้นสูงไปด้วย’

สิ้นความคิด โล่เกลดิเอเตอร์นับสิบใบก็ปรากฏขึ้นทุกทิศทุกทาง จากนั้นเสียงการทุบตีดังตึงเปรี๊ยะก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ นี่คือเคล็ดวิชาหมัดสำนัก” เสียงของจามูลพลันดังขึ้น “ตราบไคที่ยังมีสำนักจอมตี หมัดสำนักจะไม่มีวันหมดสิ้น อีกทั้งยังเวลาผ่านไปหมัดจะทวีความเร็ว แรง และจำนวนเพิ่มขึ้นด้วย”

เมธัสมองดูคำพลังป้องกันของโล่แต่ละใบ ซึ่งก็เป็นไปตามที่อีกฝ่ายว่า พลังป้องกันกำลังลดลงฮวบฮาบ และพลังทำลายของอีกฝ่ายก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ‘เฮ้ย! ทักซะแบบนี้ก็มีด้วยอย่างนั้นหรือ แบบนี้ก็ไม่วันจบเลยสิ’

ในยามนั้นจามูลพลันตะโกนต่อ “ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์โปรดอดทนเอาไว้ก่อน จากที่พวกเราเห็นมานั้นท่านอาจารย์ใหญ่มักจะใช้ท่านเพียงสามนาทีก่อนเท่านั้นเอง เขาที่จูกคิดขึ้นได้ว่า พื้นที่เขาเหยียบอยู่อาจจะเป็นทางหนีให้เขาได้ ‘มุดดินดีกว่า’

‘ฮา! สามนาทีก็นะ พวกคุณรู้ไหมว่าหมัดของอาจารย์พวกคุณเนี่ย บางหมัดหนักถึงห้าแสนแกลลอนเลยทีเดียว อย่างน้อยตอนนี้ทุกหมัดก็มีพลังทำลายไม่ต่ำกว่า 100,000 ผลึกทองแล้ว’

เมธัสในใจจะลอบบ่น ทว่าสองมือก็ได้แต่พยายามตั้งโล่เกลดิเอเตอร์ให้แน่นหนาทันใดนั่นเองเขาก็จูกคิดขึ้นได้ว่า พื้นที่เขาเหยียบอยู่อาจจะเป็นทางหนีให้เขาได้ ‘มุดดินดีกว่า’

ทว่าเหมือนอาจารย์ใหญ่จะรู้ถึงความคิดนี้ และจามูลเองก็อ่านกระบวนท่าต่อไป ออก จึงมีเสียงตะโกนดังขึ้น

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ ท่านอาจารย์เปลี่ยนกระบวนท่าแล้ว ต่อไปท่านจะเจอสำนักเตะ มันมักจะหลุดจากพื้น โปรตระวังด้วย!!”

คำเตือนว่าไฉแล้ว แต่สำนักเตะกลับไวยิ่งกว่า

ผัวะ!!! พลังเอ็นทรีลีซาวที่อัดแน่นจนมีรูปเป็นขาข้างหนึ่งเตะอัดปลายคางของเขาเข้าอย่างจัง ส่งร่างของเขาทะลวงออกจากโดมโล่เกลดิเอเตอร์ที่เขาสร้างขึ้น

‘สำนักเตะเนี่ย มันมีแถมแบบชุดด้วยเปล่าพะ โอ๊ะ! มีแถมแบบครบชุดจริงๆ ด้วยแฮะ’

เมธัสที่ตัวลอยอยู่เหนือพื้นเกือบสามเมตร โดนลูกเตะใส่ท้ายทอย ทำเอาเขาต้องโหม่งลงสู่พื้น ทว่าในเวลาเดียวกันก็มีลูกเตะผุดออกมาจากรอบด้าน มีทั้งเตะตรง เตะเฉียง ตอกสั้น เตะกวาด สารพัดท่าเตะที่มีทำให้เกิดเสียงผัวะตึงเปรี้ยงปึกสลับไปมา

ขณะที่เมธัสแทบจะชินกับจำนวนลูกเตะจากทั่วสารทิศ เสียงของจามูลก็ดังขึ้น

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ สำนักเตะนั้นจะอยู่นานพอๆ กับสำนักหมัด ขอเพียงท่านอดทนไปอีกสักหน่อย ก็จะถึงสำนักดาบ สำนักกระบี่ และนานาสำนึกที่ท่านอาจารย์ใหญ่ชอบใช้ โปรตหาจิ้งหรีดสวนกลับตามที่ท่านต้องการได้เลยนะครับ”

ชายหนุ่มแอบขมวดคิ้วแน่น ‘เฮ้ย! แล้วไม่คิดจะช่วยผมเลยหรือไงเนี่ย’

ใช่! ไม่ว่าจะผ่านไปกี่กระบวนท่าสำนัก กลุ่มลูกศิษย์ของอาจารย์ใหญ่ก็ไม่คิดจะเข้ามาช่วยเมธัสแม้แต่น้อย ทั้งหมดยืนมองด้วยความสนใจ และเริ่มถกเถียงกันเรื่องความต่อเนื่องของกระบวนท่าที่อาจารย์ใหญ่ใช้ จนคล้ายกับว่าเขากับอาจารย์ใหญ่กำลังเล่นสนุกกันเท่านั้น

‘ในเมื่ออีกฝ่ายไม่มีที่ท้าวาจะเหนื่อย แถมมันพลังเวทของอาร์คเกลดิเอเตอร์ ก็ลดลงไปเกือบหนึ่งในสาม คงต้องลองสวนกลับบ้างแล้ว’

เมธัสปล่อยแอสเกลดิเอเตอร์ออกมาครอบงำห้องหุ้มสำนักการโจมตีทั้งหมด แล้วทะยานเข้าไปหาอาจารย์ใหญ่โดยติดศาสตราเกลดิเอเตอร์กระจายไปทั่ว ให้มันปะทะเข้ากับสำนักขวานที่เป็นการโจมตีในตอนนั้น

จากนั้นเมื่อชายก็สร้างค้อนเกลดิเอเตอร์ มือขวาสร้างดาบเกลดิเอเตอร์ แล้วเรียกใช้ทักษะหมิ่นอัสโน้โจมตีใส่อาจารย์ใหญ่อีกอย่างต่อเนื่อง ถึงกระนั้นดาบและค้อนกลับ

โดนเซนสองคู่เข้าด้านรับอย่างง่ายดาย

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์” เสียงของจามูลดังขึ้น “นี่คือทักษะขั้นร่างโลกาที่สามารถแยกร่างของตนออกมาช่วยต่อสู้ ซึ่งหากถึงขั้นร่างสำนักจะสามารถแยกได้หลายสิบร่างเลย โปรดระวังด้วย”

ชายหนุ่มกัดฟันแน่น เขาลอบร้องในใจ ‘จึก! แล้วทำไมไม่อธิบายก่อนหน้านี้ละพี่!’

ร่างอาจารย์ใหญ่ยังคงลอยนิ่งอยู่กับที่ แต่เมธัสกลับต้องรับมือกับอาจารย์ใหญ่สองร่างที่ออกหมัดสะบัดตาเตะกวาดจากสองทิศทาง ซึ่งพอเขาถูกเตะกระเด็นถอยไปเกือบห้าเมตร อีกฝ่ายก็หัวเราะเยาะชอบใจยกใหญ่

‘สรุปนี่บ้าจริงหรือเกล้งบ้าพะ!’

ถึงเขาอยากจะตะโกนถามสุดเสียง ทว่าก็ต้องตั้งสมาธิกับสองร่างแยกที่ออกกระบวนท่าได้เฉียบคมและดูดันไม่แพ้ร่างจริง แถมมันยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นสามร่างสี่ร่าง ห้าร่าง และท้ายสุดคือนับไม่ถ้วน

เมธัสโดนล้อมอัดจากทุกมุม โดนเตะลอยไปมาดุจลูกฟุตบอล แม้จะมองเห็นทัน ทว่าร่างกายกลับมีอาจหลบเลี่ยง หากมิใช่ว่ามีมันพลังเวทคุ้มกายอยู่ เขาคงสิ้นชีพไปแล้ว

‘มันจะเก่งเกินไปไหม ชักอยาการู้แล้วว่า เจ้าพวกวิญญาณร้ายนั้นมันทำอีท่าไหนถึงสู้ได้สู้สู้กับเอ็นทลี เฮ้อ... ไวรอบหน้าคงต้องหลอกถามพวกมันสักหน่อย’

ในจังหวะที่กำลังจะโดนลูกเตะจากร่างแยกร่างหนึ่ง เขาก็หมุนตัวพลางปล่อยแหเกลดิเอเตอร์ออกรอบตัวพร้อมกับสะบัดศาสตราเกลดิเอเตอร์ทั้งหมดกระจายไปรอบร่าง ทำเอาพวกร่างแยกหลบเลี่ยงไม่ทันจนได้รับบาดเจ็บไปตามๆ กัน

‘เป็นอย่างที่คิด ร่างแยกพวกนี้มีพลังจำกัด ขอเพียงให้มันโหมต่อสู้ไปสักพักก็หมดแรงเอง แต่ผมไม่ชอบโดนอัดนักหรอกนะ ถึงเวลาเอาคืนแล้ว’

ร่างแยกหนึ่งยกเท้าซ้ายเตะสูงมา เขารีบเลื่อนใบหน้าไปโดนมัน แล้วแส้ร้งร้องโวยดังลั่นพร้อมกับปล่อยให้ร่างปลิวไปตามแรงอัด ทำเอาอาจารย์ใหญ่หัวเราะเยาะจนลืมมองชาวูบหนึ่ง ซึ่งเขาในตอนนี้อยู่ห่างจากร่างหลักเพียงสามเมตร

‘รูกมาด!!’

เขาหมุนตัวไปทางซ้าย เทวียงมือขวาออก แล้วเรียกหอกเกลดิเอเตอร์พุ่งไปยังเบื้องหน้า มือขวาจับปลายหอกหมุนแล้วแทงทะลุศีรษะของอาจารย์ใหญ่อย่างแม่นยำ

ซ่า!! หอกทะลวงกลางศีรษะของอาจารย์ใหญ่ได้จริง ทว่าฉันมิใช่การทะลวงเลือดเนื้อของมนุษย์หากแต่หิมะที่ม้วนป้อนพุ่งพราย

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์ นี่คือเคล็ดสลายร่างของพลังเอ็นทรีชั้นร่างไร้ร่าง เราจะสามารถสลายร่างเนื้อเปลี่ยนเป็นละอองพลังชีวิตเพื่อหลบการโจมตีได้อย่างสมบูรณ์แบบ”

เมธัสต้องลอบปวดหัวกับคำอธิบาย ส่วนสองมือก็พยายามแกว่งอาวุธกวาดฝุ่นทรายอย่างต่อเนื่อง ‘เฮ้ย! แล้วแบบนี้ผมจะฆ่าอาจารย์ใหญ่ยังไงวะเนี่ย งงเว้ย!!’

“แต่ท่านไม่ต้องห่วงนะ จุดอ่อนของเคล็ดสลายร่างคือช่วงที่รวมร่างใหม่อีกครั้ง” มีคำแนะนำตามมาในบัดดล “ขอเพียงท่านมีท่าโจมตีแบบวงกว้างคล้ายเพลิงที่ลุกไหม้ทุกสรรพสิ่ง ท่านจะสามารถทำร้ายท่านอาจารย์ใหญ่ได้เอง”

‘โอ้! ยังมีวิธีแก้...’ ชายหนุ่มฉกคิดอะไรขึ้นมาได้จึงเปลือปากค้างพลางร้องลั่นในใจ ‘เฮ้ย!! แล้วไอ้ท่าโจมตีวงกว้างของตราอาร์คเกลดิเอเตอร์ในตอนนี้นั้น มันก็มีแต่ทำยิงธนูที่ต้องรอกระพบเข้ามีชีริ เอาเป็นว่าเสี่ยงดวงดูสิรอบนี้ก็แล้วกัน’

เมธัสเร่งถอยเท้าออกห่าง พลังจี้บัจจอาจารย์ใหญ่ที่บัดนี้คล้ายจะรวมร่างขึ้น ณ จุดหนึ่ง จากนั้นเขาก็รีบขว้างโล่เกลดิเอเตอร์ไปหยุดรออยู่ด้านข้าง แล้วเพลงศรเกลดิเอเตอร์ไปกระพบโล่ใบนั้นอย่างแม่นยำเกิดเสียงดังตูม ก่อให้เกิดตะวันดวงเล็กๆ ขึ้นอย่างฉับพลัน

“อ้าก!!!” เสียงกรี๊ดร้องของอาจารย์ใหญ่มองดูแทบแก้วหูทุกคน

เขารับเพลงศรเกลดิเอเตอร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดลูกเพลิงเผาผลาญพลังชีวิตของอีกฝ่ายจนหมดสิ้นโดยเร็วที่สุด ทว่าทันใดนั้นเองฝุ่นทรายก็แตกออกอีกครั้งแล้วพุ่งออกจากแนวหุบเขา

“ท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์รีบตามไปเร็วเข้า” จามูลตะโกนบอก “ท่านอาจารย์ใหญ่กำลังจะหนีแล้ว และพวกเราไม่มีทางจะตามการเคลื่อนไหวของท่านอาจารย์ใหญ่ทันอย่างแน่นอน”

“จามูลอย่ามัวพูดมาก” เสียงเรียดยของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้น “รีบไปเตรียมตัวรายงานเรื่องภัยธรรมชาติผ่านกิลด์ชาวค้วนได้แล้ว”

เมธัสต้องนึกแปลกใจกับวาจานี้ แต่ตอนนั้นเขาไม่มีเวลาเล่นเกมถามตอบ ชายหนุ่มรีบพุ่งขึ้นสู่เบื้องบนด้วยความเร็วสูงที่สุด มือขวาจ้วงแทงเข้าไปในกลุ่มฝุ่นทรายพร้อม

เสียงดวงด้วยทักษะลับประจำตัว ‘สลายพลังทิพย์!’

แวบ!! ผู้บรรยายทั้งหมดแตกสลายเป็นละอองแสงพร้อมกับเสียงกรีดร้องดังลั่น “อ้าก!!!”

บัดนี้ไม่เหลือละอองร่างของอาจารย์ใหญ่อีกต่อไป บรรยากาศที่สับสนวุ่นวายเปลี่ยนเป็นเงียบงัน

ชายหนุ่มค่อยๆ ร่อนลงสู่พื้น สายตาของกลุ่มผู้เฝ้าต่างทอแวเหลือเชื่อจนกระทั่งท่าของเขาสัมผัสพื้นจนเกิดเสียงดังแผ่วเบา ทำให้ผู้คนทั้งหมดกลับจากห้วงภวังค์

“มันจบลงแล้วหรือ”

“ท่านอาจารย์ใหญ่ตายแล้วหรือ”

กลุ่มลูกศิษย์ที่รอคอยวันนี้มานับนานกลับมีแววดาเศร้าโศก บางคนถึงกับทรุดลงไปกับพื้นปล่อยให้หน้าตาได้ระบายความรู้สึกในใจ

‘เราทำถูกหรือผิดกันแน่’ เมธัสลอบเคร่งเครียดกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หลังจากที่ยอมไปรอบด้าน เขาก็ลอบถอนหายใจ แล้วเดินออกไปยังทางอุโมงค์

แต่ทันใดนั้น กลับมีเสียงอุทานด้วยความตกใจดังขึ้นจากเบื้องหลัง “อ๊ะ! ท่านอาจารย์ใหญ่!!”

เขาเหลียวกลับไปมองบริเวณกลางหุบเขากักตน ก็เห็นอาจารย์ใหญ่กำลังรวมร่างกลับมาโดยสวมเสื้อตัวเดิมไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่นิดเดียว

อาจารย์ใหญ่ร้องตะโกน “รีบใช้โซ่พันธนาการซ้ำเร็วเข้า ก่อนที่ข้าจะเสียสติไปอีกครั้ง”

สี่สิบแปดลูกศิษย์ชั้นร่างไร้ร่างรีบขานรับพร้อมกับสร้างโซ่ทองคำเข้ารัดร่างของอาจารย์ใหญ่ด้วยใบหน้าที่เปื้อนด้วยรอยยิ้ม หยาดน้ำไหลรินจากสองตา ทว่าไม่มีเสียงสะอื้นให้แม้แต่คนเดียว

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ต่อมาคือ ต้นไม้ ใบหญ้า และผนังศิลาที่พังทลายไปตอนต่อสู้อย่างเมื่อก่อน ได้ฟื้นกลับมาตามเดิมด้วยความเร็วดุจปาฏิหาริย์ ความเขียวชอุ่มแต่งแต้มพื้นที่อันเหี่ยวเฉาให้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง คล้ายเป็นการต้อนรับการฟื้นคืนชีพของอาจารย์ใหญ่ที่ไม่ปาน

อาจารย์ใหญ่นั่งสมาธิโดยมีโซ่ทองคำรัดพันร่างกาย ก่อนที่จะหลับตาลงได้
เปล่งเสียงดังกังวาน “ขอบพระคุณท่านมาก”

“แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” เมธัสหันไปค้อมศีรษะให้อีกฝ่าย แล้วเดินออกไป
ด้วยท่วงท่าสง่างาม

ผู้คนที่เฝ้ามองจากด้านหลังต่างพูดชมเชย “ว้าว! สมเป็นผู้ถือครองตราอาร์ค
เกลดิเอเตอร์ เก่งกาจจนไม่ต้องยืมมือใครช่วยสู้อย่างในตำนานว่าไว้จริงๆ ด้วย”

“นั่นสิ เหมือนที่โน้มน้าบอกไว้ว่า ราชอาณาจักรบนแสงสว่างแผ่เผย หยั่งพระนาง
ไม่ยืมมือใครช่วยเหลือ เดินทางฝ่าทัพนับล้านเพียงลำพัง ประลองหมีนครังชนะหมีนครา
ตราบใดที่ยังมีศัตรูอยู่ตรงหน้าก็จะมีวันสิ้นชีพชั่ววันริบคร แต่ถ้าวใครคิดเข้าช่วยจะ
ต้องตายสถานเดียว”

“ดินะเนี่ยที่พวกเราไม่เปลืองเข้าไปช่วย ไม่งั้นอาจโดนลูกหลงถึงตาย ฮ่าๆ”

แม้ผู้คนเบื้องหลังจะหัวเราะอย่างสนุกสนาน ทว่าเมธัสที่เดินออกไปจากอุโมงค์
นั้นกลับต้องลอบปวดหัว

โธ่!! ที่ไม่ช่วยเนี่ย เป็นเพราะเชื่อคำพูดแบบนี้เอง รู้ังไม่นำเอาตราอาร์คนี้
ออกมาใช้เลยแฮะ แต่อันอื่นๆ มันก็ใช้ไม่สะดวกเท่าตราอาร์คนี้อยู่ดี เฮ้อ...

จามูลวิ่งตามหลังเขามายืนอยู่ด้านซ้าย ก่อนจะโค้งกายพร้อมพูดอย่างปลื้มใจ
“ขอบพระคุณท่านอาร์คเกลดิเอเตอร์เป็นอย่างยิ่งที่ช่วยหยุดท่านอาจารย์ใหญ่”

เมธัสโบกมือซ้ายพลางพูด “มิเป็นไร นี่เป็นงานของส่วนกลางอยู่แล้ว แต่ผม
สงสัยเรื่องรายงานข่าว มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับอย่างนั้นรี”

“อ้อ อันที่จริงเวลาที่ท่านอาจารย์อาละวาด หลังจากที่เราโดนท่านอาจารย์
อัดเล่นไปหลายเที่ยว ท่านก็จะออกไปวิ่งเล่นข้างนอก เพียงแต่ด้วยความเร็วของท่าน
กับการใช้พลังแบบไม่ยั้งมือ มันก็อาจจะก่อให้เกิดคลื่นน้ำสูง แผ่นดินไหว ฟ้าไม่
พังพินาศ หรือพายุสักท่าลูกสิบลูก” จามูลยิ้มแห้ง “ฉะนั้น พวกเราที่วิ่งตามหลังก็จะ
คอยฟื้นคืนสภาพสิ่งที่ถูกทำลาย หรือไม่ก็ช่วยเหลือผู้คนที่โดนลูกหลงเท่าที่ทำได้ แต่วิธี
ที่ดีที่สุดคือ แจ้งว่าจะเกิดภัยธรรมชาติผ่านทางไฮเปอร์ลินุส จะได้มีผู้เคราะห์ร้าย
น้อยลง”

ชายหนุ่มมั่นใจว่า คงมีคนไม่น้อยต้องล้มตายเพราะเรื่องนี้ “วิชานี้มันสุดยอด
ก็จริง แต่ถ้าเราเกิดฝึกผิดพลาดขึ้นมา เราอาจจะกลายเป็นแบบอาจารย์ใหญ่ท่านนี้

ถ้าอย่างนั้นฝึกถึงขั้นไร้ร่างหรือสำนักก็พอ ไม่นั้นเกิดกลายเป็นแบบนี้ ลู่อยามีพลังเลยจะดีกว่า'

เขาเดินทางออกจากเกาะแห่งนี้พร้อมกับอโรรา แล้วมุ่งหน้าไปค้นหาสมุนไพรอีกสองชนิดต่อ

วันที่ 23 ทวินมุน ปี 300

ณ เมืองวงแหวนทวีปไอซ์ฟรอน

เมธัสอยู่ในสภาผู้อาวุโสส่วนกลาง กำลังรายงานเกี่ยวกับการกิจต่างๆ ที่เข้ามาในช่วงนี้ ซึ่งด้วยความบังเอิญทำให้เขาได้เจอบุคคลที่สูญหายไปนาน และได้ยาสมุนไพรอีกมากมายติดมือกลับมา

เรติคกล่าวด้วยความยินดี “นี่ไม่ถึงว่ำนานี่จะมีโชคสองชั้น พวกเราได้ข่าวสารของท่านอาร์คกรุเมต์เสียที”

ชายหนุ่มอดคิดถึงชายคนนั้นไม่ได้ ‘ใครเล่าจะไปนึกว่า วีรบุรุษสุดทမ်းอาร์คกรุเมต์จะไปหาของกินอยู่ที่เกาะปีศาจ’

หลังจากเสร็จสิ้นงานที่เกาะกักตน เขาได้ขึ้นเครื่องบินส่วนตัวมุ่งตรงไปยังแนวล้อมเกาะปีศาจ ซึ่งที่นั่นชาวเมกานิคยังคงตั้งกองเรือปิดล้อมพร้อมกับสมาชิกกิลด์นาริสเซียเช่นปกติ

ที่นี่มีปีศาจประเภทปลาปีศาจ ที่บ้างก็ลอยอยู่เหนือน้ำ บ้างก็ดำน้ำไปมา สาเหตุที่ทำให้ที่แห่งนี้ถูกเรียกว่าทะเลร้อนนั้น เป็นเพราะน้ำทะเลแถบนี้มีสีสีแดง มีอุณหภูมิตั้งแต่ห้าสิบถึงเก้าสิบองศาเซลเซียส มีไอน้ำลอยฟุ้งอยู่ตลอดเวลา แต่ในช่วงต้นปีไปจนถึงกลางปี ปลาปีศาจจะยังมีไม่มากนัก มีเพียงช่วงปลายปีเท่านั้นที่พวกมันจะอพยพออกจากรอบเกาะปีศาจ เพื่อบุกโจมตีหรือเข่นฆ่าทุกอย่างที่ขวางหน้า ซึ่งการต่อสู้ที่นี่แม้ไม่ยากแต่ก็ไม่ง่าย เพราะพวกปลาปีศาจเหล่านี้สามารถบินได้สูงเหนือผิวน้ำเกือบห้าร้อยเมตร ทำให้ผู้ปิดล้อมต้องต่อสู้ตั้งแต่บนท้องฟ้าไปจนถึงใต้น้ำ

สำหรับเมธัสในปัจจุบันเรื่องนี้ย่อมไม่เป็นปัญหา เพียงเขาเรียกเรือโจรสลัดชั้นหลามเลื่อออกมา ก็สามารถพาอโรราและสมาชิกร่วมทางเข้าเทียบชายหาดของเกาะปีศาจได้โดยง่าย มีปลาปีศาจเพียงไม่กี่ตัวเท่านั้นที่จะบุกเข้าไปในเขตพื้นดิน หลังจากที่ถูกค้นหาหาตัววันรอน เขาก็ได้แร่และสมุนไพรอื่นๆ อีกมากมาย แถมยัง

ได้เจอบุรุษผู้ที่เคยถูกเลือกให้ลงชิงตำแหน่งราชาวีรบุรุษพร้อมกับอาการอสถ์ด้วย

พิคาบัน เอฟอาร์คกรูเมต์ โอซ์ฟรอน จายา วีรบุรุษสุดห่ามแห่งชั่วโลกใต้
ชาวเผ่าหุมา เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ ร่างกายเต็มไปด้วยรอยแผลจากภารกิจนับไม่ถ้วน
เขาช่วยเหลือประชาชนมากมายไม่ด้อยกว่าอาการอส เพียงแต่ชายคนนี้นั้นจะไปไหน
มาไหนตัวคนเดียว ไม่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม

เมื่อหลายปีก่อนช่วงที่มีการนับคะแนนจากทั่วนาวิสเชื่อว่าใครจะได้เป็นราชา
วีรบุรุษ พิคาบันได้เดินออกจากห้องประชุมพร้อมกับตะโกนว่า ‘เมื่อแล้ว ข้าไปละ’
หลังจากนั้นก็ไม่มีใครเจอเขาอีกเลย

เมธัสยังอดคำกับคำทักทายของวีรบุรุษสุดห่ามมิได้

พิคาบันที่ไม่รู้อะไรสักชิ้น เดินลากอวนที่เต็มไปด้วยปลาที่กำลังดิ้นพล่าน
ขึ้นมาจากทะเลลุ่มหนึ่ง พอเห็นพวกเมธัสก็ผ่ายก็ส่งเสียงถาม ‘อ้าว! พวกเจ้าก็มาหา
อะไรกันที่นี่ด้วยหรื จะให้ข้าแนะนำของดีให้ไหม’

จากนั้นก็ล้วงปลาสดตัวใหญ่เท่าท่อนแขนออกมาจากอวน แล้วกินดิบๆ ให้เขาดู
ซึ่งหากไม่มีอโรราและคนอื่นๆ อยู่ด้วย เขาก็อาจจะถอดหมวกร่วมวงกินปลาดิบกับ
บุรุษแปลกหน้าสักรอบหนึ่งแล้ว

หลังจากนั้นพิคาบันก็พาพวกเมธัสตระเวนเก็บสมุนไพรต่างๆ ราวกับว่าที่นี่
เป็นบ้านของตัวเอง และยังบอกด้วยว่าบริเวณไหนจะมีมนุษย์ปีศาจทะเลกลุ่มไหน
อาศัยอยู่ ซึ่งที่ผ่านมาพิคาบันจะคอยอัดพวกนั้นให้สลบแล้วหนี จนพวกมนุษย์ปีศาจ
ทะเลเองก็เอือมระอากับบุรุษจอมเขมือบที่เก่งทั้งการหนีและต่อสู้ ทำให้ต่างฝ่ายต่าง
แยกกันอยู่มาจนถึงปัจจุบัน แถมเมื่อประมาณสองปีก่อนอีกฝ่ายยังได้เป็นเพื่อนกับ
มนุษย์ปีศาจที่บังเอิญไปช่วยชีวิตไว้ด้วยความเมตตาเพราะเห็นเป็นเพียงเด็กเท่านั้น

ผู้คนที่ฟังพิคาบันเล่าต่างส่ายหน้าพาลงลอบคิดว่าอีกฝ่ายช่างบ้าเกินจะเยียวยา
แต่สำหรับเมธัส กลับรู้สึกนับถือการใช้ชีวิตตามใจตนเองของอีกฝ่าย แถมตอนซากกลับ
เขายังได้ปลาปีศาจมาสองตัว โดยพิคาบันยั่วว่าต้องกินสดๆ เท่านั้น หลังจากทีกินเข้าไป
จึงรู้ว่า พิคาบันมิได้บ้าอย่างที่ใครคิด หากแต่กำลังหาทางเพิ่มพลังเวทให้ตนเองด้วยวิธี
ดิบเถื่อนต่างหาก เพราะหลังจากที่กินปลาเป็นๆ ไปคำหนึ่ง พลังเวทของเขาก็เพิ่มขึ้นเกือบ
50 ทองแดง และพอกินหมดทั้งสองตัวก็ได้พลังเวทมาถึง 1 ทอง นับเป็นวิธีการเพิ่ม
พลังเวทที่ยากจะจินตนาการจริงๆ

และที่น่าขบขันคือหลังจากที่เขากินปลาปีศาจทั้งเป็นไปนั้น ออโรราก็ไม่มานั่งใกล้เขาไปจนถึงทะเลชั่วโลกเหนือเลยทีเดียว

ส่วนทะเลที่ชั่วโลกเหนือนั้นก็กลับดำสนิทราวกับว่าเป็นผืนน้ำมัน เขาใช้เกยจอดลงไปจัดการเองเลยใช้วิธีที่รวบรัดและง่ายที่สุด นั่นคือเรียกเรือโจรสลัดออกมาจำนวนหนึ่ง แล้วใช้พวกมันต่างเรือดำน้ำลงไปกว้านจับสัตว์น้ำแบบไม่เลือกประเภท แล้วให้กลุ่มคนของส่วนกลางไปจัดการแยกแยะเองตามใจชอบ ส่วนพวกปีศาจเจ้าถิ่นอย่างก่อนความมืดสีดำที่มักจะเข้าไปดูตกสินร่างของเหล่าผู้บุกรุก ก็โดนเรือของเขาชนตังไปมา แต่ด้วยความแข็งแกร่งของมันทำให้เรือโจรสลัดบางลำที่ไม่ติดทัชจะจมคาถาถึงกับพัง รอบนี้เขาจึงหมดชิกรไปหลายมวนเลยทีเดียว

หลังจากนั้นเขาก็แวะไปยังแนวปะการัง โดยใช้วิธีส่งกองเรือลำน้อยทะเลวงกองทัพบิถีปะการัง แล้วชนใส่แนวปะการังทะเลรอบนอกให้แตกเป็นชิ้นๆ จากนั้นก็นำมันออกมาจำนวนหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะมีพวกพิถีติดติดมาด้วย แต่เขาก็จัดการใช้ปืนใหญ่เป่าพวกมันกระจุยไปในพริบตา

ปะการังสีดำสนิทที่ได้มานั้นต้องร้ายเวทสลายพลังความมืดเสียก่อน ถึงจะนำไปใช้เป็นสมุนไพรรักษาคนป่วยได้ แต่ปะการังทะเลที่จะใช้เป็นยารักษาไซฮาร์นั้นจะต้องเป็นยอดปะการังทะเลบริสุทธิ์ที่งอกขึ้นกลางแนวปะการังเฉพาะวันที่ 15 ของทุกเดือนเท่านั้น

ยี่สิบเจ็ดผู้อาวุโสส่วนกลางได้รับรายงานเรื่องการเดินทางของแฟนธ่อมกับคณะอยู่ตลอดเวลา จึงต่างยิ้มแย้มและรอสอบถามความเห็นส่วนตัวจากแฟนธ่อมโดยตรง

ณ ได้ตันไม้วิญญาณ

เมธัสนั่งอยู่หน้าสุสานวีรชน เขาคงเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มหน่วยรบพิเศษที่จะได้มานั่งทดลองรับตราอาร์คจากแท่นสุสานวีรชน

หลังจากที่นั่งมาเกือบชั่วโมง เขาก็ได้เจอกับ ลูค อาร์คฮันเตอร์ ฟิรันก้า นักล่าไร้ผู้ต้าน จอมพราณอิสระแห่งประเทศคอบร้า ชาวเผ่าภูทางกระดิง

ลูคเป็นนุรุษหนุ่มสวมเสื้อแบบพราณล่าสัตว์ธรรมดาทั่วไป คล้ายมีราเริงพร้อมเอ่ย “เจ้ามีหนึ่งในของเล่นของข้า แล้วยังมีพลังเวทมหาศาล ช่างน่าเป็นผู้สืบทอดพลังแห่งการล่าของข้าจริงๆ”

เมธัสอดถามมิได้ “มีทราบว่าเป็นศาสตร์เวทหรืออาร์คแบบไหนครับ”

“เจ้าบอลโล่ล่าของข้ายังงี้ละ เจ้าได้ใช้มันบ้างไหม”

“พอตีผมมีพวกตราอาร์คอื่นๆ ก่อนข้างเยอะเลยยังไม่ได้ใช้มันนะครับ”

ลูคขมวดคิ้วแน่น “เจ้ากลัวว่าตราอาร์คชนิดอื่นยอดเยี่ยมกว่าตราอาร์คของข้าอย่างนั้นหรือ”

พริบตานี้ โกลด์แซนด์แห่งอาร์คเกลดิเอเตอร์ก็ปรากฏตัวขึ้นในท่ายืนกอดอกพร้อมกับตะโกนตอบ “หากอาร์คของข้าไม่ยอดเยี่ยมกว่าเจ้า แล้วเจ้าคิดว่าใครจะเหนือกว่างั้นรี ลูค”

ลูคเบิกตากว้าง เขายกมือขวาชี้หน้าโกลด์แซนด์พลาญพูด “เจ้าบ้ากล่ม ข้าละเมื่อชี้หน้าเจ้าจริงๆ”

“ฮ่าๆ เจ้าพูดได้ถูกใจข้ามากเลยลูค ข้าเองก็เมื่อเจ้าโกลด์แซนด์เหมือนกัน”
เม็กซิมส์ปรากฏตัวออกมาพร้อมกับหมุนหมวกโจรสลัดเล่น

ลูคแค่นเสียงอย่างเย็นชา “แก ไอ้อาร์คไฟเรท นี่แกก็มาอยู่ที่นี้ด้วยงั้นรี ดีแล้ว!!
ความแค้นที่แกชิงเฉียข้าไป ข้าจะเอาคืนในวันนี้”

“ฮ่าๆ ก็เจ้ามันบ้าล่ำลั้วหยาเองนี่นา” เม็กซิมส์คลี่ยิ้มเหยียดหยาม “สาวๆ นะ เขาชอบผู้ชายเอาอกเอาใจ พาเที่ยวที่หรูหรา ดื่มด่ำกับบรรยากาศบนท้องฟ้าที่งดงามพานางไปเที่ยวได้ทุกที่และโดนโอบกอดด้วยสุดหล่อแห่งโลกใบนี้ต่างหาก”

ลูคกัดฟันแน่น ใบหน้าทอแววยิบเย้น “แกมันก็แค่โจรกระจอกที่เอาแต่ตีท้ายครัวชาวบ้านเขาเท่านั้นแหละ หากตอนนั้นข้าบรรลุล่วงเวทถึงระดับ 15,000,000 ทองเรือของแกคงโดนข้าจมไปหมดแล้ว”

เม็กซิมส์ไม่แยแสอีกฝ่าย ใช้แขนขวากอดคอแฟนธ่อมพลาญกระซิบ “แฟนธ่อมเจ้าหมอนี่ละ มันไม่มีดีอะไรหรอก พลังของอาร์คมันกึ่งนั้นๆ ทำได้แค่สร้างกับดักกลิ้งเด็กเท่านั้น” จ้าวโจรสลัดยกมือซ้ายชี้หน้าลูค “เจ้าเอามาไปใช้มันแต่จะเสียพลังเวทไปเปล่าๆ ลู้ใช้กองเรือโจรสลัดของข้ายังคุ้มกว่าอีก”

“ไม่จริง พลังอาร์คฮันเตอร์ของข้าไม่ได้อ่อนด้อยขนาดนั้น ขึ้นชื่อว่ากับดักมันย่อมพลิกแพลงได้หลากหลายรูปแบบ หากใช้ดีๆ ต่อให้เป็นเจ้าโกลด์แซนด์ยังไม่กล้าเข้ามาในอาณาเขตของข้าเลยด้วยซ้ำไป” ลูคชี้หน้าอาร์คเกลดิเอเตอร์

โกลด์แซนด์ถลึงตาใส่อีกฝ่าย “เจ้าปากเสีย หากมิใช่ข้าเสียดาบคู่มืออย่างดาบ

สามทิวไปละก็ อย่างเจ้านะ ไม่ถึงเสียวินาทีหัวก็หลุดออกจากบ่าแล้ว”

ลุดจุนขาด เขาแผดเสียงด่าแล้วทำตีทำต่อยกับโกลด์แซนด์ ส่วนแม็กซิมัสก็รีบไปยืนตะโกนยุให้สองยอดฝีมือต่อสู้กัน

ในเวลานั้น ชายหนุ่มรูปงามสวมชุดเกราะแววับได้ปรากฏออกมาพร้อมส่ายหน้า “เฮ้อ หากใครรู้ว่ายอดผู้ใช้ตราอาร์คแห่งยุคต่างมีอาภักดิ์กับกิริยาไม่งามแบบนี้ คงต้องเสียความรู้สึกเป็นแน่”

เมธัสหันไปมองชายที่ปรากฏตัวขึ้น “เอ่อ คุณเป็นใครหรือครับ”

ชายหนุ่มรูปงามขยับตัวส่ายพลงโค้งกายแนะนำตัวอย่างสุภาพ “ชื่อของผมคือ ชาร์ริน อาร์คโฮล์มพอน ไชล์ฟรอน เป็นหนึ่งในเจ็ดอาร์คคักดีลิสท์ และหัวหน้าอัศวินแห่งเมืองหลวง ช่างน่าเสียดายยิ่งนักที่หญิงสาวผู้งดงามนางนั้นต้องสิ้นชีพไปในการศึก โดยมีได้กล่าวอ่าเรา แต่การที่ได้บุรุษหนุ่มที่มีบุคลิกน่านับถือเช่นท่านเป็นผู้ครองตราอาร์คของผม ก็นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งแล้ว”

เหล่าผู้อาวุโสของยุคห้าหมื่นปีก่อน ต่างหันมามองชาร์รินด้วยสายตาเย็บเย็น แม็กซิมัสกระตุกยิ้ม “เจ้าหนู ก่อนที่เจ้าจะตายได้ฝากชื่อเสียงไว้ในประวัติศาสตร์แบบพวกข้าหรือเปล่า”

โกลด์แซนด์ก็อดดอกพลงใช้สายตาดูแคลน “หากข้าจำไม่ผิดเจ็ดอาร์คคักดีลิสท์ของทวีปไอซ์ฟรอน หากไม่อยู่รวมกันก็แทบจะไม่ได้เรื่องได้ราวเลยมิใช่”

ลุดจุนไ้ใส่ชาร์รินพลงเอียงศีรษะและปิดตาขวา “เจ้าหนูอ่อนหัดเอ๋ย เล่าเกียรติประวัติของเจ้าให้ข้าฟังหน่อยสิ ข้าจะรู้ว่าคนอย่างเจ้ามีค่าพอเป็นคู่ต่อสู้ของข้าหรือไม่”

ชาร์รินคลี่ยิ้มอย่างสง่างามพลงโค้งกายให้พวกแม็กซิมัส “ตำนานของผมนั้นมีมากมาย ถึงแม้จะไม่ยิ่งใหญ่เท่าพวกท่าน แต่ก็ยิ่งใหญ่เหนือคนในยุคเดียวกัน อย่างเช่น...”

“เช่นไปเป็นซู้กับราชินีของมหाराชาไอซ์ฟรอนโซ่ไหม ชาร์ริน” มีเสียงขี้เล่นดังขึ้นจากเบื้องหลังชาร์ริน

ชาร์รินมีแวตาดตกตะลึง “แก อาร์คบิวเดอร์คอมปานี!”

โธมัสนักสถาปนิกอารมณ์ดี ได้ยกมือขวาโบกไปมา “ใช่ ผมเอง นึกไม่ถึงเลยนะว่าคนร้ายจะเป็นคุณ ฮ่าๆ”

“อ้าก! เพราะแก่นันแหละข้าถึงต้องไปตายแบบนั้น ไ้ช่างก่อสร้างโคตรเลวเอ๊ย!!”

ชาร์รินหมุนตัวตะอย่างดูตัน

โธมัสเอนตัวหลบพลางหัวเราะ “ฮาๆ ผมจะไปรู้ได้ยังไงว่าอัศวินศักดิ์สิทธิ์ที่เครื่องครัดในศีลธรรมแบบคุณ จะกลายเป็นนักตีท้ายครัวหลวง นี่ยังตื่นที่ครอบครัวของคุณไม่โดนลงโทษไปด้วย ไม่นั่นคงได้เป็นข่าวฉาวข้ามยุคข้ามสมัยแน่ๆ”

แม็กซิมัสมีสีหน้ายอมรับนับถือ “นับว่ากล้ามาก ขนาดกริยาของเจ้านายตัวเองยังกล้าเป็นฐู้ได้ ทำทางข้าต้องมองเจ้าใหม่ซะแล้ว”

โกลด์แซนด์ส่ายหน้าไปมา “นึกไม่ถึงเลยว่าเหล่าอัศวินศักดิ์สิทธิ์จะตกต่ำลงถึงขนาดนี้ เฮ้อ...”

ลูคพุดเสริม “แบบนี้ข้าคงต้องยอมรับแล้วว่าเจ้าแน่นมาก ขนาดสิ่งที่ไม่ควรล่ามากที่สุดเจ้ายังกล้า ทำทางจะมีความกล้ามากกว่าข้าเสียอีก”

ชาร์รินที่โดนแฉกดันอย่างต่อเนื่อง ต้องขำใจจนหายตัวไปโดยพลัน หลังจากนั้นแม็กซิมัสรีบฉวยโอกาสทำพันธสัญญาอาร์คฮันเตอร์ในที่นั้นที่ แต่น่าเสียดายตรงที่พอมือดีตเจ้าของตราอาร์คคนอื่นเข้ามาทักทายเขา แต่เมื่อเจอกลุ่มของแม็กซิมัสพุดทวนหรือเป็นอดีตคนที่ตายด้วยมือของสองอาร์คแห่งความมืด ทั้งหมดต่างก็หายตัวหนีไปด้วยความเร็วที่เหนือกว่าในตอนเข้ามาทักเสียอีก

แม็กซิมัสได้แต่ส่ายหน้า ‘เฮ้อ มีตราอาร์คชั้นสูงเยอะมันก็ดีอยู่หรอก แต่เจ้าวิญญาณที่สถิตอยู่ในตราอาร์คนี้สิ ดันมีประวัติร้ายลึกเกินทนทั้งนั้น’

อาร์คฮันเตอร์ ค่าทำสัญญาปัจจุบัน 1,500 ทอง ระดับสัญญาชั้น 5 ศาสตร์ทรงกลมแห่งการไล่ล่า วอร์ลอร์ดคลาส

มีมันพลังเวท 1,000,000 ใช้เวลาฟื้นฟู 1 ชั่วโมง เสียพลังเวท 200 ทองต่อครั้ง มีทักษะสะกดรอย เปลี่ยนมันพลังตนเองเป็นฟิลด์สะกดรอย ใช้พลังเวท 10 ทอง ใช้มันพลังเวท 10,000 ตรวจสอบได้ 10 เมตรรอบตัว

อาร์คฮันท์บอล ค่าทำสัญญา 9,000 ทอง ระดับสัญญาชั้น 3 ศาสตร์บอลแห่งการไล่ล่า เซอร์วอนท์คลาส

มีมันพลังเวท 9,000 ใช้เวลาฟื้นฟู 1 ชั่วโมง ทักษะโจมตี บอลวายุ เสียพลังเวท ลูกละ 10 ทอง พลังทำลาย 10,000 จำนวนสูงสุด 10 ลูก ระยะโจมตี 1 กิโลเมตร

ความสามารถพิเศษ ทำสัญญาชั้น 3 ลีอกบอล เมื่อตั้งเป้าแล้วจะโจมตีใส่เป้าหมายในระยะโจมตีเสมอ ใช้ได้เพียง 1 เป้าหมาย

ตายเพราะความโลภ ๖๖๖

และ หีบศพขุดพบศพจอมปีศาจ

เปรี้ยะ! เปรี้ยะ! เมื่อความเจ็บปวดถูกสายฟ้าฟาดแล่นไปทั่วสรรพางค์กาย
สติสัมปชัญญะก็เริ่มจางหายไป

‘นั่นอะไรกัน...’

ในห้วงความคิดสุดท้ายก่อนที่จะสิ้นสติ เขาได้เห็นเงาร่างของศัตรูตัวฉกาจ
ที่เล่นงานเขาด้วยความเร็วที่ยากจะหลบเลี่ยงหรือต่อต้านได้ทัน

เสียงของสตรีนางหนึ่งพลันดังก้องในห้วงความคิด

‘วันนี้ท่านจะมีเคราะห์ กิจใดหากมีสำคัญสมควรจะต้อง และหากกระทำการใด
ด้วยจิตโลภะ จุดจบของชีวิตจะมาเยือน’

เขาดมยกับตัวเองไม่ได้ ‘ฮะๆ นี่สินะที่เรียกว่านกตายเพราะอาหาร คนตาย
เพราะสมบัติ เราลืมหลักการนี้ไปได้อย่างไร ขอโทษด้วยนะทุกคน ลาก่อน’

และแล้วความดำมืดก็เริ่มปกคลุมทั้งสายตาและความคิด...

เมื่อเขารู้สึกตัวก็เปิดเปลือกตาขึ้น หลังจากพบว่าตนเองอยู่ในน้ำ ดวงตาที่หรีบปรือ
ก็เปิดกว้างในทันใด ‘อะไรกัน’

ปุง!! มีฟองอากาศลอยขึ้นมาเบื้องหน้า

ปิบ! ปิบ! เสียงสัญญาณคุ้นหูดังขึ้นหลายสิบครั้ง

ทั่วร่างไร้ความรู้สึก ประสาทสัมผัสส่วนชาตั้น ทุกสิ่งคล้ายกำลังหยุดนิ่ง และ

รอบด้านเต็มไปด้วยความรู้สึกที่เคยชิน

‘เรายังอยู่ในแคปซูลรักษา... หรือว่าตั้งแต่หลังจากที่ช่วยเหลืมิเชล เราก็นั่นเป็นตุเป็นตะมาตลอด...’

หวัด!! เมื่อน้ำยาในแคปซูลหายไปจนหมด ฝาแคปซูลก็เปิดออกเองอัตโนมัติ เมธัสยันตัวลุกขึ้นทั้งที่ยังรู้สึกมึนงงอยู่บ้าง จากนั้นเขาก็ได้พบหญิงสาวแห่งหน่วยบาเบลรหัส 388 ที่มีหน้าที่สนับสนุนเขาในภารกิจช่วยมิเชล

“เจ้าหน้าที่เอ็มรู้สึกอย่างไรบ้างคะ” บาเบล 388 เปิดหน้าจอขึ้นมาหลายบาน พลางรายงาน “ร่างกายของคุณเสียหายอย่างหนัก แม้แต่โปรแกรมรักษารุ่นใหม่ล่าสุดยังต้องใช้เวลานานถึงสองวัน”

เจ้าหน้าที่หญิงส่งมอบเสื้อผ้าให้เขาพลางพูดลา “ฉันขอตัวก่อนนะคะ ท่านผู้บัญชาการกำลังรอการติดต่อจากคุณอยู่”

เมื่อหญิงสาวจากไป เขาก็นั่งขบคิดด้วยความมึนงง ‘สรุปว่าเราผันไปนานขนาดนี้เลยเหรอ สงสัยจะเล่นเกมมากไป เลยผันจนหลุดโลก’

เขาเลื่อนมือขวาไปจับที่ข้อมือซ้ายอย่างลืမ်ตัว ถึงกระนั้นสิ่งที่พบก็มีเพียงความว่างเปล่า ยืนยันว่าทุกอย่างเป็นเพียงความฝันที่เขาจินตนาการขึ้นมาในช่วงที่หลับอยู่ในแคปซูล

เมธัสเริ่มติดต่อกับผู้บัญชาการ รับฟังเหตุการณ์ที่ผ่านมาในช่วงสองวัน มิเชลได้รับการคุ้มครองเป็นอย่างดีโดยกิลเพอร์ ปัญหาทั้งหมดถูกแก้ไขอย่างสมบูรณ์ หมายความว่าไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ ให้ต้องกังวลอีกต่อไป

ผู้บัญชาการเผ่าคลีโยมระริน “ปู้นี่ไม่ถึงเลยที่เราจะสามารถใช้คดีนี้เป็นจุดเริ่มต้นทำลายตระกูลเฟิไซโน่ อีกทั้งยังเจอข้อมูลที่ใช้จับกุมนักการเมืองและข้าราชการได้อีกเป็นจำนวนมาก นับว่าการเสี่ยงชีวิตของหลานบรรลูลิงที่หลานปรารถนาแล้ว”

ชายหนุ่มปากอ้าตาค้างกับเรื่องที่น่าอัศจรรย์นี้ “เราสามารถจัดการกับตระกูลใหญ่ขนาดนั้นได้จริงๆ หรือครับ”

“ได้สิ เจ้าไม่ทำให้ปู้ผิดหวังจริงๆ อันที่จริงปู้ก็อยากจะปลุกเจ้ามาดูวินาทีแห่งประวัติศาสตร์นี้ละ ฮ่าๆ”

เมธัสได้แต่ยิ้มแฉ่งกับสิ่งที่เกิดขึ้นแบบพลิกจักรวาลในขณะที่เขาหลับ ‘อืม... ถึงจะเหลือเชื่อไปนิด แต่ก็ดี แบบนี้ยุคแห่งความสุขคงใกล้มาเยือนแล้ว’

หลังจากนั้นเขาก็เดินทางกลับบ้าน เข้าเกม RWO เพื่อพบเจอพวกมิเชล จิไรยะ และกลุ่มลัทธิอสูรของเขา แล้วดำเนินชีวิตแบบแสนสุข ดื่มด่ำกับชายหาดน้ำทะเลใส ของที่บ้าน นั่งบั้งอาหารทะเลกับลูกแมวน้อยที่เพิ่งจะเกิด ดูแลแวมไพร์สาวที่ยังคงชอบ ทำตัวปากไม่ตรงกับใจ อาวุธวิญญานสาวที่ยังคงขี้เล่น และรูบี้ที่ชอบออดอ้อนคลอเคลีย เขาเหมือนเด็ก

‘อืม ใช้ชีวิตแบบนี้ก็สบายดีแฮะ’ เขายิ้มระรื่นอย่างมีความสุข ชายหนุ่มนอน อยู่บนชายหาดจ้องมองดวงดาวเต็มท้องนารাত্রี ฟังเสียงคลื่นผสานเสียงหัวเราะ ของผู้คนรอบข้าง ‘ฟอลิซ ผมทำ...’

ในยามนั้นเองเขากลับได้ยินเสียงของหญิงสาวนางหนึ่งดังก้องในศีรษะ แม้จะ ฟังไม่ได้ใจความ ทว่าหัวใจของเขากลับรู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างยิ่ง

แฟนอ่อม...

เมธัสยืนกายขึ้นแล้วหันไปมองด้านหลัง เสียงของหญิงสาวยังดังกังวานอยู่ในหัว แต่ไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใด เขาก็ไม่เห็นเจ้าของเสียงเสียงที่ จึงต้องหันไปถามพวกรูบี้ ที่อยู่ใกล้ ‘รูบี้ เทเรซ่า ได้ยินใครพูดว่าแฟนอ่อมบ้างไหม’

รูบี้ที่ถือล้อล่อมจิ้มเค้กบ่อนคาเรนหันมาสายหน้า ‘ไม่เห็นจะได้ยินเลยนะคะพี่ชาย แล้วแฟนอ่อมเป็นใครเธอคะ’

เทเรซ่าที่ถือจานอาหารอยู่ด้านข้างทำท่าเหลียวมองไปมา ‘เทเรซ่าเองก็ไม่เห็น จะได้ยินเลยนะ เจ้านายหุฟาดไปหรือเปล่า’

ชายหนุ่มรู้สึกผิดปกติ จึงสบัดหน้ามองไปรอบๆ เพราะเสียงเรียกของหญิงสาว นางนั้นยังคงดังก้องอยู่ตลอด ‘หรือว่าเตี้ยงไฟฟ้าของเราจะรวน เพราะเราดันไปแก้ไข อะไรบางอย่างก่อนที่จะเข้ามา หรือนาโนแมชชีนส่วนที่อยู่ในสมองจะเกิดผิดปกติ’

เขารู้สึกถึงบางอย่างจึงหันไปบอกพวกรูบี้ ‘เดี๋ยวผมจะกลับไปยังโลกของผม เบ๊บหนึ่งนะ แล้วจะรีบกลับมา’

‘ไม่ได้นะ หนูจะไม่ให้พี่จำไปไหนเด็ดขาด’ รูบี้เข้ามากอดเขาแน่น

เมธัสรีบหันมาบไลบด้วยความแปลกใจ ทว่าก่อนที่จะเขาจะทันรู้ตัว เทเรซ่าก็เข้ามา กอดเขาอย่างแรงจนล้มลงไปในอนบนทราย นอกจากล้มผัดสนับหน้าทีที่นุ่มนวลด้วย ทรวงอกของเธอแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างกลับมืดมิดไปอีกครั้ง

แวบ!! แสงสว่างที่ลอดผ่านเนินอกเข้ามาทำให้เขารู้สึกตัว จึงรีบผลักเทเรซ่าออก

“พอได้แล้วเธอซ่า ผมจะหายใจไม่ออกแล้วนะ”

“ว้าย!” มีเสียงร้องอันคุ้นหูดังขึ้นเบาๆ

เขาจดจำเสียงอันน่าคิดถึงนี้ได้ จึงชะงักค้างดูรูปปั้น สองตาจับจ้องไปเบื้องหน้า หญิงงามผมดำลึบสวมชุดนอนสีขาวยาวเผยให้เห็นชุดชั้นในแสนเซ็กซี่ไร้ไร นั่งอยู่บนเตียงกว้างสีขาว ผ้าห่มสีชมพูปิดช่วงเอวลงไป ทว่ามันมีอาจบดบังความงดงามของสัดส่วน ผิวสีขาวนวลดูหยาบขาว เส้นผมที่นุ่มดูผ้าไหมสยายไปทั่วผ้าห่มและเตียงนอน มันทำให้หัวใจของเขาบีบแน่นอย่างบอกไม่ถูก ในหัวโล่งกลายเป็นผ้าขาวคอแห้งเป็นผง

หญิงงามผมดำยืนกายลุกขึ้น ใบหน้าดูขึงตึงและเจ็บปวด เธอเปล่งเสียงด้วยความแองอน “จู่ๆ ผลักพี่ทำไมเมธัส แล้วเธอซ่าเป็นใคร เพื่อนร่วมงานที่เจอเมื่อวันก่อนนั่นเธอ อี!”

“อ๊ะ! เอ่อ ไม่ใช่ครับพี่อลิซ” เขาคิดคำตอบอะไรไม่ออกสักอย่าง

อลิเซียมีแววตาตกตะลึง “เมื่อไหร่เรียกพี่ว่าอลิซกันเธอ”

เมธัสจับต้นชนปลายไม่ถูก ในหัวรีบคิดถึงเหตุการณ์ก่อนที่เขาจะเรียกชื่อเล่นของเธออย่างเต็มปากเต็มคำ ทว่ายังไม่ทันจะคิดวาทาได้ หญิงงามเบื้องหน้าก็พุ่งเข้ามาถอดเขาด้วยความยินดี

“ว้ายๆ ในที่สุดเธอก็ยอมเรียกชื่อเล่นของพี่เสียที” อลิเซียถอดเขาด้วยความอ่อนโยนพลงมอบจูบที่นุ่มนวลลงบนแก้มของเขาหลายพอด “แบบนี้ต้องให้รางวัลหน่อยอีๆ”

‘เรากำลังฝันหรือตื่นอยู่กันแน่’

เขามิอาจขบคิดสิ่งใดได้อีก เพราะเธอคือหนึ่งในคนที่เขาถวิลหา หญิงสาวที่เขาทั้งเคารพรักและบูชา สตรีเพียงหนึ่งเดียวที่คำจูนมิให้เขาพังทลายแม้เธอจะจากไปแล้ว

เสียงคุ้นหูของหญิงสาวเริ่มจางหาย มีเพียงเสียงหวานใสของอลิเซียที่อยู่เคียงข้าง เขาและเธอทำงานด้วยกันในห้องวิจัยพิเศษของกระทรวงวิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เธอเป็นทั้งหัวหน้าหน่วยงานผู้ริเริ่มโครงการ และเป็นคนสำคัญที่ทุกองค์กรกำลังจับตามอง

“ไปซื้อของตรงนั้นด้วยกันหน่อยสิเมธัส”

“รู้ใหม่ว่าพี่ชอบสีชมพู อย่าหยิบของสีอื่นเด็ดขาดนะ”

“นี่ๆ อย่าหุบยืมสิ พี่ไม่ชอบคนหน้าตายหรือหน้าบึ้งนะ”

มันเป็นเวลาที่สองประกายเจิดจรัสจนทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สำคัญอีกต่อไป
แฟนอ่อม... เจ้าจะผิดสัญญากับเราอย่างนั้นหรือ ตอบเราหน่อยสิ

เมธัสที่กำลังใช้แขนขวาโอบกอดอลิเซียอยู่บนเตียงนอนต้องสะดุ้งโหยง หันมองไปรอบด้านด้วยความตกตะลึง

ภายในห้องยังคงว่างเปล่า ไม่มีใครแอบซ่อนตัว ไม่มีหน้าจอสื่อสารบานใดเปิด
คาไว้ ถึงกระนั้นเสียงที่เต็มไปด้วยความเศร้าของสตรีก็ยังคงดังแว่วอยู่ในสมอง

เขายืนยกขึ้นยกมือซ้ายกุมศีรษะกลางพื้มพำ “เธอเป็นใคร เสียงแบบนี้มัน...”

ร่างบางที่นอนอยู่เคียงข้างพลันลุกขึ้นมากอดเขา “เป็นอะไรไปเมธัส ยังฝันร้าย
อยู่อีกหรือ มาเถอะพี่จะปิดเป้ามันให้เอง”

อลิเซียพรหมจูเขาไปทั่วทั้งร่าง เธอโน้มตัวเขาลงนอนบนเตียง ใช้สองมือ
ลูบไล้ใบหน้าเขาอย่างอ่อนโยน

“ฟ้อลิสซ ผมกำลังฝันอยู่หรือเปล่า” แม่ตอนนี้ร่างกายจะอบอุ่นด้วยเตียงนอน
และคนรัก แต่หัวใจกลับรู้สึกปวดร้าวอย่างบอกไม่ถูก จิตใต้สำนึกของเขากำลังบอกว่า
มีบางสิ่งผิดปกติ

อลิเซียยื่นหน้ามากระซิบที่ข้างหู “พักผ่อนเถอะเมธัส ไม่ต้องเหนื่อยอีกต่อไป
แล้ว ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปแบบนี้แหละ อย่าไปคิดถึงเรื่องอดีตให้เจ็บซ้ำเลย ให้พี่
ได้ดูแลน้องเถอะนะ”

ดวงตาของเขาเบิกกว้าง ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “คุณไม่ใช่ฟ้อลิสซ
เพราะฟ้อลิสซไม่มีทางบอกให้ผมทิ้งภาระหน้าที่ที่มีแต่ผมเท่านั้นที่ทำได้เป็นอันขาด
จงหายไปซะเจ้าฝันที่ดีเกินไป!!!”

วูบ!!! เกิดแสงสว่างเจิดจ้าจนทุกสิ่งอันตรธานไป

ตูม!!! มีเสียงอะไรบางอย่างถูกชนดังกึกก้อง ทำให้เขารู้สึกถึงแรงกระแทก
อย่างรุนแรง

“ลูกแม่ไม่เป็นอะไรนะ ลูกตกใจหรือเปล่า” เสียงของมารดาที่นุ่มนวลและอ่อนโยน
ดังขึ้นจากด้านหน้า

เมธัสลืมตาขึ้นเห็นเบาะรถเหาะที่คุ้นเคย เบาะหน้าด้านขวาเป็นบิดา เบาะหน้า

ด้านซ้ายเป็นมารดาที่แสนใจดี เธอมองมาด้วยสายตาห่วงใย “นี่ผม...”

“พ่อขอโทษนะ พ่อตีพ่อเผลอหลับไป ยังดีที่ลูกกับแม่ไม่เป็นอะไร ไม่งั้นพ่อต้องอยากตายแน่นอนเลย” บิดาที่ปกติดูเข้มแข็งกลับมีแววตาเศร้าสร้อย

มารดารีบตำหนิบิดาของเขาด้วยท่าที่ขุ่นเคือง และหันมาโอบกอดเขา มอบความอบอุ่นและความสุขของการมีครอบครัว

เมธัสมองมือเล็กๆ ของตนพลงก้ามือแน่น แล้วตะโกนสุดเสียง “นี่ไม่ใช่โลกจริง นี่เป็นเพียงความฝันเท่านั้น รีบปล่อยผมออกไปเดี๋ยวนี้แหละ!!”

ความมืดวนผ่านมามากครั้ง คราวนี้เขามีอายุสามขวบกำลังอยู่ในอ้อมกอดของมารดา

“นี่ไม่ใช่ความจริง!!!” เขาตะโกนด้วยจิตใจที่ปวดร้าว แม้มันจะไม่ใช่ความจริง แต่ก็เป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งที่ทำให้เขากลายเป็นตัวเขาในปัจจุบัน

เขารู้สึกได้ถึงคลื่นกระแสนางอย่างที่กำลังจะดูดเขากลับไปในอดีตที่ไกลยิ่งกว่าเดิม ทว่าสิ่งเดียวที่เขาทำได้คือร้องตะโกนสุดเสียงว่า “ไม่!!!”

ในขณะที่ภาพเหตุการณ์ใหม่กำลังจะปรากฏเพื่อล่อลวงมิให้เขาตื่นจากฝันดีนี้ ภาพของชายคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้น บุรุษผู้นี้มีเพียงแขนซ้าย เขายกมือขึ้นชี้ไปยังเบื้องหน้า พลังขยับปากแผ่วเบา

แม้เมธัสจะมองใบหน้าของอีกฝ่ายไม่ชัด ทว่าในหัวใจกลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด จนเผลอตอบรับอย่างลืมหืม “ผมจะไปทำหน้าที่ของผมละนะครับ”

แวบ!!! เกิดแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นอีกครั้ง

บุง!!! ฟองน้ำลอยขึ้นมาเบื้องหน้า

หลังจากตื่นขึ้นมา เขายังไม่สามารถมองเห็นสภาพรอบด้านชัดเจน แต่ก็เริ่มสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นและลื่นสบายตัวที่อยู่รอบร่าง เขายังไม่ทันได้คิดอะไร เสียงของออโรร่าก็พลันดังขึ้น

‘แพนธ่อม แพนธ่อม เจ้าได้ยินเสียงของเราไหม’

เมธัสยกมือขึ้นมองวงเวทที่มีมือซ้าย ในขณะที่คิดจะเปิดมันเพื่อสื่อสารกับอีกฝ่าย เขากลับรู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัว แม้แต่สมองก็คล้ายจะโดนไฟฟ้าแล่นผ่านอย่างรุนแรง

‘นี่มันอะไรกัน... ไข้แล้ว เราพลาดทำให้พวกมัน’

เขาเริ่มจำเรื่องก่อนหน้านี้นี้ได้แล้ว แม้มันจะเกิดขึ้นในเวลาอันสั้น ทว่ามันกลับ

รุนแรงเสียยิ่งกว่าตอนที่ปะทะกับคาร์มหรืออาจารย์ใหญ่เสียอีก ถึงกระนั้นก่อนจะหัน
ตรึงตรองสภาพของตนเอง สภาพเบื้องต้นก็ทำให้เขาต้องลืมเลือนเรื่องอื่นไปอีกครั้ง

ตอนนี้เขาอนอนอยู่ในตู้แคปซูลที่เต็มไปด้วยน้ำสีแดงอ่อน ผาครอบเป็นกระจกใส
มีวงเวทหลายสิบวงกำลังหมุนไปตามเข็มนาฬิกาอย่างเชื่องช้า ที่กึ่งกลางแต่ละวงมี
ตัวเลขจำนวนไม่เท่ากัน แต่นี่มีใช้จุดที่ทำให้เขาสนใจ เพราะสิ่งที่ดึงดูดสายตาของเขา
คือสภาพเบื้องต้นที่เป็นห้องทรงกลมขนาดใหญ่ ตามผนังห้องมีตู้แคปซูลจำนวนมาก
ตั้งเรียงอย่างเป็นระเบียบ ภายในตู้มีร่างของมนุษย์นอนหลับอยู่ เพียงแต่พวกเขาทั้งหมด
ล้วนโดนลอกผิวหนังออกจนหมดสิ้น คล้ายกับสิ่งมีชีวิตที่แช่เอาไว้เพื่อการทดลอง
ที่ไม่ปาน

‘เราอยู่ที่ไหนกันแน่’ เขาตะลึงจนพูดไม่ออก

‘แฟนธ่อม เจ้าพื้นหรือยัง เจ้าตอบเราเดี๋ยวนี้ละแฟนธ่อม’ เสียงของออโรร่ายังคง
ดังไม่หยุด เพียงแต่น้ำเสียงของเธอนั้นยิ่งนานยิ่งเต็มไปด้วยความกังวลและหวาดกลัว

เขาแอบบอม่ยม ‘ลองตอบเธอดูหน่อยดีกว่า’

เปรี้ยะ!! เพียงแค่คิดจะใช้งานวงเวทที่หลังมือซ้าย หัวทั้งร่างก็คล้ายโดนเข็ม
ไฟฟ้านับหมื่นเล่มทิ่มแทง ความเจ็บปวดแล่นผ่านไปทุกเส้นประสาท

‘นั่นมันเรื่องบ้าอะไรกัน เราโดนอะไรกันแน่ หรือว่าจะเป็นตอนนั้น...’

เมธัสนึกถึงเรื่องก่อนหน้านี้ที่เขาจะสลบ และโดนจับมานอนอยู่ในตู้แคปซูล

เขาพาออโรร่าเดินทางมายังเมืองจักรกลวิญญูณ เพื่อที่จะได้ค้นหาสมุนไพรร
และสิ่งอื่นเพิ่มเติม ซึ่งผลลัพธ์ก็ออกมาไม่เลว นอกจากจะได้แก่นวิญญูณจักรกล
จำนวนมากแล้ว เขายังได้กระเป๋าสีของที่ยังหาวิธีเปิดมิได้อีกจำนวนหนึ่ง แต่ของที่ดี
ที่สุดคือ เครื่องสร้างตราเซนต์อาร์คแบบครบชุดที่อยู่ในอาคารคล้ายศูนย์วิจัย

สิ่งของทั้งหมดถูกขนออกไปอย่างรวดเร็วด้วยกองเรือโจรสลัด เขาเห็นว่าได้
ของมากจนกินพอแล้วจึงคิดจะกลับออกไป แต่มันกลับสายเกินไปเสียแล้ว

หุ่นยนต์รูปร่างมนุษย์สวมเกราะสีทอง สูงเกือบสามเมตรจำนวนสิบตัว ทั้งหมด
มีร่างกายแข็งแรงเกิน 1,500,000 ผลึกทอง ได้ทำลายเรือโจรสลัดทุกลำที่เขาส่งไป
ต่อสู้อย่างดาบแสงที่ไหลออกมาจากข้อมือ

สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือ รีบหนีสุดชีวิตพร้อมกับปล่อยกองเรือโจรสลัดออกไป
ด้านรับอย่างเต็มกำลัง นอกจากจะไขว่หนาทหารระเบิดเรืออย่างต่อเนื่องแล้ว ก็ไม่มีอาวุธ

อื่นใดจะต้านทานพวกมันได้เลย และในขณะที่เขากำลังจะหนีออกจากนครจักรกล วิญญาณนั่นเอง กระสุนแสงนัดหนึ่งก็พุ่งเข้ามาจากเบื้องหน้า แน่หนว่าเขาลงทุนใช้ทักษะสลายพลังพิภพทำลายมันทั้ง หวามันกลับพุ่งเข้าใส่มือของเขาอย่างง่ายดาย ทำให้ร่างกายของเขาเกิดการเจ็บปวดอย่างรุนแรง จนไม่อาจควบคุมเรือต่อสู้กับศัตรูได้อีกต่อไป

‘เจ้ากระสุนแสงในตอนนั้นมีใช้พลังพิเศษ แถมยังสามารถซ่อนไซ้เข้าสู่ร่างกายของเราได้ด้วย หรือว่าคู่ต่อสู้ของเราจะใช้พลังงานวิทยาศาสตร์’

พอเขาเอาใบหน้าแนบกับกระจกแคปซูลเพื่อมองสภาพภายนอกก็เริ่มมั่นใจว่า หากนี่มิใช่วิทยาศาสตร์ ก็สมควรมีความเกี่ยวข้องกับวิทยาการที่หายสาบสูญไปของโลก นาริสเซีย

‘เฮ้อ เราจะหนีออกจากที่นี่ยังไงดี แล้วคนพวกนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่านะ’

มนุษย์ที่โดนลอกผิวหนังต่างนอนนิ่งไม่ไหวติง แคปซูลทุกกลุมมีท่ออยู่ด้านบน สองท่อ ท่อหนึ่งจะคอยดูดพลังงานสีทองออกจากตัวแคปซูลขึ้นไปสู่ด้านบน ส่วนอีกท่อหนึ่งจะส่งหยดน้ำสีแดงเข้มมาให้ผู้ที่อยู่ในแคปซูล ขณะนั้นเองน้ำในแคปซูลที่เขาอยู่ก็แดงเข้มขึ้นวูบหนึ่ง จากนั้นร่างกายของเขาก็รู้สึกผ่อนคลายและกระชุ่มกระชวยมากกว่าเดิม พอผ่านไปครู่หนึ่งสีของน้ำก็จางลงไปที่ละนิด

‘หรือว่าหยดน้ำสีแดงพวกนี้จะเป็นยา อ๊ะ! หรือว่ามันจะเป็น...’

เมธัสเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้บ้างแล้ว

‘น้ำพวกนี้จะต้องถูกสกัดมาจากแก่นวิญญาณจักรกลด้วยกรรมวิธีบางอย่าง แม้จะมีความสามารถในการรักษาบาดแผลลดลง แต่ก็ทำให้ผู้ที่อยู่ในแคปซูลมีความรู้สึกสงบ ไม่อาจหนีออกจากเวท... หรืออะไรสักอย่างที่เราสร้างฝันเทียมนั้นได้’

พอเขาคิดมาถึงจุดนี้ ก็เร่งเปิดนาฬิกาของระบบ ซึ่งบัดนี้ตรงหน้าต่างสถานะได้มีข้อความเพิ่มขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

ท่านโดนฝังแมลงพิษระงับพลังเวท หากมีการใช้พลังเวทพวกมันจะปล่อยสารสังเคราะห์หลายชนิดทำให้ระบบประสาทของท่านเกิดการเจ็บปวดรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะเวลาที่ท่านพยายามใช้พลังเวท

‘กระสุนนัดนั้นไม่ใช่พลังพิเศษจริงๆ ด้วย อย่างนี้เราก็ไม่สามารถใช้พลังเวทที่มีได้อย่างเต็มที่แล้วสิ ฮ่าๆ’

เขาได้แต่หัวเราะเยาะตัวเองอีกครั้ง ที่ดันประเินความอันตรายของสถานที่แห่งนี้ผิดไป

‘สงสัยหลังจากนี้จะต้องตั้งใจไปฝึกพลังเอ็นทลีเสียหน่อยแล้ว รู้แบบนี้ตอนนั้นไม่น่าใช้โฉมหน้าอาร์คเกลดิเอเตอร์เลย หากอยู่ในโฉมหน้าแฟนธ่อม คนพวกนั้นอาจจะสอนเคล็ดการบรรลุขั้นต่อไปให้เราบ้าง’

ผู้คนในเกาะกักตุนของทะเลดวงดาว ย่อมไม่กล้าถือวิสาสะสอนวิธีฝึกใช้พลังเอ็นทลีต่อผู้ถือครองตราอาร์คชั้นสูงอย่างอาร์คเกลดิเอเตอร์แน่ๆ

‘แฟนธ่อม!! เจ้าบ้าเอ๊ย!! จะตื่นได้หรือยัง!!’ ออโรราเอ่ยด้วยเสียงกราดเกรี้ยวอย่างที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

เมธัสได้แต่ยิ้มแห้ง เพราะแค่เขาพยายามจะเปิดวงเวทขึ้นมา ความรู้สึกเจ็บปวดก็แล่นไปทั่วทุกเซลล์ แต่ก็ทำได้เพียงกัดฟันแน่น เพื่อจะได้ตอบวาทะฉุนเฉียวที่คงไล่จหมดความอดทนจนอาจคิดสั้นบุกเข้ามาในนครจักรกลวิญญาน

แวบ!! เขาเปิดหน้าต่างเวทลัญญาของตราอาร์คไฮพริสขึ้น

มันบ่งบอกว่าเธออยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และอยู่เหนือหัวเขา แม้จะสงสัยว่าทำไมเธอถึงไปลอยอยู่บนฟ้า แต่เขาก็ทำได้เพียงตอบกลับไปสั้นๆ ว่า ‘ผมยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่สามารถใช้พลังเวทได้ แค่นี้’

ต่อให้จิตใจของเขาผ่านการฝึกอดทนต่อความเจ็บปวด แต่นั่นมิได้หมายความว่าร่างกายจะทนรับความเจ็บปวดนั้นได้ หลังจากที่ใช้พลังเวทไม่ถึงสามวินาที เส้นประสาทและเส้นเลือดต่างก็ปูดขึ้นมาจนเห็นเด่นชัด ร่างกายทุกส่วนขาด้าน มีอาจขยับได้แม้แต่ปลายนิ้ว

‘ใครเป็นคนคิดค้นเจ้าเครื่องทรมานนี้กันพะ ผมขอชมเลยว่าเป็นคนที่ฉลาดและโหดที่สุดเลยไย!!’

เมธัสรีบทดลองตั้งสมาธิร่ายพลังเอ็นทลีธาตุไม้ เพื่อรักษาความเจ็บปวด แต่ไม่ว่าจะร่ายอย่างไร ความเจ็บปวดและอาการขาด้านกลับคงอยู่นานเกือบหนึ่งนาที ปลายนิ้วมือถึงจะเริ่มขยับได้อีกครั้ง

ออโรราตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงยินดี ‘เรานึกว่าเจ้าโดนคำสาปอะไรบางอย่างจนออกมาจากใต้ดินไม่ได้แล้วเสียอีก ตอนนี้เจ้าอยู่ที่ไหน จะให้เราไปช่วยไหม’

ชายหนุ่มรีบเปิดหน้าต่างเวทขึ้นมาตอบเธอโดยพลัน ‘อย่าเข้ามาเด็ดขาด ผม

จะหาทางออกไปเอง’

เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการใช้วงแหวนเป็นที่ยึด ภาพที่สะท้อนบนกระจกตู้แคปซูลช่วยยืนยันว่า ตอนนั้นเส้นเลือดเขาปูดโปนขึ้นทั่วร่างกายดูไม่เหมือนมนุษย์แล้ว แต่พอผ่านไปครู่หนึ่งก็เริ่มกลับเป็นปกติ

ออโรราถามเขาด้วยความเป็นห่วง ‘เจ้ามันใจหรือแฟนอ้อม เจ้าพอจะอธิบายสถานการณ์ให้เราฟังอีกหน่อยได้ไหม’

ชายหนุ่มฉกคิดถึงวิธีสื่อสารอย่างหนึ่ง จึงใช้พลังเอ็นทลีสร้างมิติเล่มหนึ่งออกมา แล้วกรีดลงบนแขนขวาเป็นตัวอักษรว่า ตอนนี้อยู่ติดพิษบางอย่าง เวลาใช้พลังเวทจะรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วร่างกายรุนแรง แม้แต่ในหัวก็คล้ายโดนบางสิ่งทิ่มแทง เคี้ยวผมจะออกไปอย่างแน่นอน มิต้องกังวลไป

เวบ! ทุกครั้งที่เขียนเสร็จหนึ่งตัวอักษร บาดแผลจะหายไปทันที แต่หลังจากเขียนไปสามสี่ตัว ออโรราก็ขอให้ครบประโยคก่อนแล้วค่อยเคลื่อนย้ายบาดแผลทั้งหมดไปยังตัวเธอ พอเขียนเสร็จเขาก็รอครู่หนึ่ง เสียงเข้มของเจ้าหญิงหมาป่าเงินถึงค่อยดังขึ้นอีกครั้ง

‘เราเข้าใจสถานการณ์ของเจ้าแล้ว และขออภัยถ้าเจ้าเกิดตายตอนนี้ เราจะตายตามเจ้าไปอย่างแน่นอน ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่อยากให้เราตายละก็ จงออกมาให้ได้นะ ขอเพียงเจ้าไม่เกิดบาดแผลหนักถึงชีวิต เราจะช่วยรับบาดแผลทั้งหมดของเจ้าเอง’

แม้ตอนนั้นความรู้สึกเจ็บปวดจะยังคงค้างอยู่ในทุกอณูของร่างกาย ทว่าเขาก็ยังยิ้มได้ด้วยความยินดี แล้วบรรจงเขียนตัวอักษรเพิ่มว่า หากกลับไปถึงเมืองวงแหวนทันทีที่แต่งงาน ลาร่าจะช่วยเป็นคู่เต็นรำของผมได้ไหม

ผ่านไปครู่หนึ่งเสียงหวานค่อยดังขึ้น ‘เจ้ารู้ไหมว่าที่ผ่านมาเราไม่เคยรับคำขอเต็นรำกับชายใดมาก่อน การที่เจ้าเต็นรำกับเราต่อหน้าสาธารณชน มันจะมีความหมายแอบแฝงในหลายด้านนะ’

เขาเขียนถามไปอีกครั้ง แล้วลาร่าจะเต็นรำกับผมไหม

‘เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเราต้องรับปากเจ้าแน่’ หญิงสาวเอ่ยอย่างแงงอน ‘แต่ตอนนี้รีบขึ้นมาจากหลุมได้แล้ว ไม่งั้นเจ้าจะไปร่วมพิธีแต่งงานตั้งวีรบุรุษอย่างเป็นทางการสายแล้วจะอดเข้าลานเต็นรำของพิธีแต่งงานนะ’

ชายหนุ่มมอมยิ้มกับวาจาของอีกฝ่าย ‘ได้คุยกับเธอก็คลายเครียดดีแฮะ...อืม

เริ่มหาทางออกดีกว่า'

เขาเพิ่งสมาธิไปยังทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว พร้อมกับเปิดนาฬิกาของระบบตรวจสอบสภาพร่างกาย ระดับ ทักษะ และภารกิจทั้งหมดอย่างรวดเร็ว

วันที่ 24 ทวิมุน ปี 300 เวลา 2.45 นาฬิกา

'กลับไปนานเหมือนกันแฮะ'

ภารกิจของระบบบอกให้เขาหนีออกจากรังจักรกลวิญญาณ แล้วจะได้รับยาเพิ่มพลังชีวิตเต็มสามสิบเม็ด

ส่วนระดับร่างกายยังคงเท่าเดิม ค่าสถานะร่างกายไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่ในตารางทักษะนั้นมีชื่อทักษะใหม่เพิ่มขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง แต่อ่านแล้วก็เข้าใจยากแบบเดียวกับทักษะพิเศษที่ได้รับมาตอนทำพันธสัญญากับสิบสองเศษเลี้ยวตราอาร์ควาลคิรี

'เพอร์เฟกต์ ฮาร์ต ออฟ คอมมิวนิเคชั่น กิฟต์ (Perfect Heart of Communication Gift) พรสวรรค์หัวใจแห่งการสื่อสารอันสมบูรณ์แบบ... มันหมายความว่ายังไงเนี่ย'

เขานึกจนต้องนอนพิงแคปซูล เพื่อตรึงตรองถึงทักษะใหม่ที่ตนได้มา พอสายตากวาดมองไปยังวงเวทที่มีตัวเลขอยู่เบื้องหน้า ก็ต้องเบิกตาค้างในบัดดล

ตัวเลขเหล่านี้มิใช่ตัวเลขที่อยู่ในความรู้ของเขา อีกทั้งตัวอักษรขนาดเล็กที่อยู่ในวงเวท เขาก็สามารถอ่านออกได้โดยที่ไม่รู้ว่ามันเป็นตัวอักษรของภาษาใด

'เรานี้มันบ้าดีแท้ ดันไม่สังเกตว่าตัวเลขพวกนี้ผิดปกติ... อืม วงเวทนี้เขียนว่า กำลังคัดลอกข้อมูลตราอาร์คไฟเรท ต้องใช้เวลาอีก 1,905,084 ชั่วโมง เฮ้ย! มีอุปกรณ์คัดลอกตราอาร์คด้วยหรือนี่ แถมยังนานตั้งสองร้อยกว่าปี แบบนี้ผมไม่ตายไปก่อนหรือไง'

เมธัสได้แต่ส่ายหน้าให้ระบบที่แสนพิลึกนี้ แต่พอลองขบคิดอย่างถ้วนถี่ก็เริ่มเข้าใจอย่างถ่องแท้ 'แคปซูลนี้คงเป็นเหมือนแคปซูลจำศีล ส่วนน้ำยาที่สกัดจากแก่นวิญญาณจักรกลคงเป็นยาที่ใช้บำรุงสภาพร่างกายไม่ให้แก่เฉาะ แถมยังสามารถดูดพลังเวทของแต่ละคนไปสะสมเป็นพลังงานด้วย นี่คงเป็นแหล่งพลังงานของพวกหุ่นยนต์และเครื่องมืออื่นๆ ในเมืองนี้ แล้วจะถลกหนังคนพวกนี้ไปทำไมนะ แล้วเราละ โดนด้วยหรือเปล่าหว่า'

เขารับแก้ข้อสงสัยโดยถามออโรว่า ซึ่งนางก็ตอบมาว่า เขาโดนกลกหน้ไปเมื่อสามชั่วโมงที่แล้ว แต่นางได้ช่วยรักษาให้

‘อืม สงสัยที่กลกหน้จะมีเหตุผลบางอย่าง จะว่าไปแล้วเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ที่ตื่นขึ้นมาคิดหนีหรือเป่ล่านะ เพราะลองโดนกลกหน้ไม่เหลือเสื้อผ้าแบบนี้ คงอายน่าดูแฮะ’

เขามองสภาพเปลือยเปล่าของตนเองแล้วส่ายหน้าด้วยความเหนื่อยใจ หลังจากนั้นก็ลองสำรวจแคปซูลที่ตนเองอยู่อย่างละเอียด ก็พบว่าด้านข้างมีปุ่มบางอย่างให้สัมผัส มือขวาเลยเลื่อนไปแตะอย่างว่องไว

แวบ! บนกระจกตู้แคปซูลมีหน้าจอเพิ่มขึ้นมาหลายบาน แต่ละบานมีข้อมูลแตกต่างกันไป

เมธัสรีบอ่านข้อมูลทั้งหมดอย่างฉับไว ‘ว้าว! มีแผนที่ทางออกจากเมืองนี้ด้วยแฮะ... อืม ที่นี้ไม่ใช่เมืองแต่เป็นเพียงป้อมปราการขนาดเล็ก ใช้ในการประกาศข่าวหรือ โอ๊ะ! เจอบันทึกข้อมูลประวัติศาสตร์ของยุคนั้นด้วย แบบนี้ต้องอ่านหน่อยแล้ว’

หลังจากที่มนุษย์ชาติค้นพบวิธีสร้างสิ่งที่เรียกว่า ตราอาร์ค ก็ทำให้เกิดความสะเทือนสลายครั้งใหญ่ แถมยังเป็นอำนาจใหม่ที่ดีกว่า กิฟต์ แต่เพราะวิธีสร้างตราอาร์คทำให้เกิดกลุ่มผู้ต่อต้านรัฐบาล ซึ่งมีแกนนำเป็นสองพี่น้องอัจฉริยะ สงครามครั้งนั้นได้ก่อให้เกิดยุคสองชั่ว

ชั่วแรกคือรัฐบาลโลก ชั่วที่สองคือกองกำลังต่อต้านรัฐบาล

เมธัสค้นคำเฉพาะจากฐานข้อมูลพบว่า กิฟต์ คือพลังพิเศษของมนุษย์ซึ่งแต่ละคนจะมีแตกต่างกันไป ประชาชนในยุคนั้นจะถูกจับเข้าเครื่องชนิดหนึ่งเพื่อดึงพลังพิเศษออกมาให้ใช้งานได้ในทันทีตั้งแต่ยังเด็ก จากนั้นก็จะถูกส่งไปเรียนและทำงานที่ตรงกับพลังพิเศษของแต่ละคน

ส่วน ตราอาร์ค คือ วิทยาการเวทมนตร์ขั้นสูงที่สร้างโดยนำวัตถุดิบที่มีค่ามาสร้างเป็นเฟรม ในตอนต้นถูกเรียกว่า ตรามหาเวท วัตถุดิบที่ใช้สร้างเฟรมในช่วงแรกจะเป็นสินแร่พลังเวททั่วไปที่หาได้ในธรรมชาติ แต่พอเวลาผ่านไป เหล่านักวิจัยก็เริ่มใช้สิ่งของที่มีคุณภาพมากขึ้น นั่นคือดาวเคราะห์ขนาดเล็กหนึ่งดวง

ผลลัพธ์ที่ออกมาคือ เฟรมขนาดใหญ่ที่มีช่องว่างมากกว่าหนึ่งล้านช่อง ทำให้ใส่สมการวงเวทขนาดมหึมาได้ เป็นการเพิ่มอำนาจให้ตรามหาเวทอีกหลายร้อย

หลายพันเท่า แต่เครื่องคำนวณสมการวงเวทที่ใส่ลงในเฟรมได้แจ้งว่า วงเวทที่เขียนโดยเหล่านักเวทศาสตร์ยังมีพลังไม่เพียงพอต่อการขับเคลื่อนตราหาเวทรุ่นใหม่ กลุ่มนักวิจัยจึงเริ่มทดลองกันอย่างหนัก ซึ่งผลจากการวิเคราะห์และทดลองนั้นได้ผลสรุปว่า สิ่งที่จะทำให้วงเวทแต่ละวงทรงพลัง คือต้องสร้างวงเวทจากสิ่งมีชีวิตที่เปี่ยมด้วยพลังเวท

ในช่วงแรกพวกเขาใช้สิ่งมีชีวิตทั่วไปในจักรวาลของตนเอง เช่น มนุษย์ต่างดาว และกลุ่มสิ่งมีชีวิตหายาก มาเป็นแหล่งพลังงาน ทว่าความต้องการของมนุษย์กลับมีไม่สิ้นสุด พวกเขาจึงสร้างเครื่องเปิดประตูมิติ เพื่อเดินทางไปจับสิ่งมีชีวิตจากมิติอื่น นำมาทำเป็นวงเวท และในบรรดามิติชั้นสูงที่มนุษย์สามารถเดินทางไปได้นั้นคือ...

มิติสวรรค์และมิตินรก ที่มีเหล่าเทพเจ้าและปีศาจสถิตอยู่

ด้วยวิทยาการเวทสูงล้ำ มนุษย์จึงเริ่มล่าทั้งปีศาจและเทพจากมิติอื่นๆ มาผลิตเฟรม ซึ่งด้วยพลังที่เข้าใกล้ขีดจำกัดของพระเจ้า มนุษย์จึงเรียกตราหาเวทว่า ตราอาร์ค อันมีความหมายว่า ตราที่เกิดจากเทพเจ้า

แต่เนี่ยเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เพราะสิ่งที่มนุษย์ต้องการมันมากกว่านั้น พวกเขาได้สร้างตราอาร์คขนาดใหญ่กว่าเดิม โดยใช้ยานรบนับร้อยลำปิดล้อมดวงดาวที่มีมนุษย์ต่างดาวอาศัยอยู่ จากนั้นก็ใช้ยานรบนับหมื่นสร้างวงเวทผลิตเฟรมขนาดใหญ่ระดับระบบสุริยะ และสุดท้ายก็เป็นระดับจักรวาล ทำให้ชีวิตนับหมื่นล้านล้านตกอยู่ในมือของมนุษย์ที่มีอำนาจเทียบเท่าพระเจ้า

พอเมธอสอ่านมาถึงตรงนี้ก็ต้องมองตราอาร์คของแท่ที่ตนมีด้วยความรู้สึกหดหู่ เพราะนี่เป็นสิ่งที่เกินกว่าคนมีสามัญสำนึกจะนำไปใช้ได้ นี่เรากำลังใช้ของที่เกิดจากความทุกข์และความตายของสิ่งมีชีวิตมากมายขนาดนั้นเลยหรือ เอ้อ... อ่านข้อมูลต่อดีกว่า'

ยุคสองชั่วจบลงด้วยชัยชนะของฝ่ายต่อต้านรัฐบาล

ความยินดีปรีดาควรจะกระจายไปทั่วทั้งจักรวาล ทว่าหนึ่งในสองแกนนำของฝ่ายต่อต้านรัฐบาล ไกรวิชญ์ เขมคณาธิป กลับไม่หยุดการสร้างเฟรมระดับจักรวาล แถมยังนำมันกลับไปพร้อมประกาศปกครองจักรวาลแทนที่รัฐบาลโลก กาลต่อมาเขาจึงถูกตั้งฉายาว่า จอมปีศาจ เพราะได้เดินทางข้ามมิติไปจับมหาเทพของแต่ละมิติมาเป็นฐานพลังเวทให้ตนเอง และยังเปิดประตูมิติปล่อยให้ประชาชนของมิติ

นั้นๆ เดินทางมายังโลก เพื่อช่วยเหลือมหาเทพของพวกเขา

อติวิญญ์ เขมคอนธิป น้องชายของไกรวิญญ์ที่เป็นหนึ่งในแกนนำฝ่ายต่อต้านรัฐบาล ได้นำพวกพ้องที่เหลืกลับมาช่วยเหลือโลก และเข้าต่อสู้กับพี่ชายของตน โดยผู้คนตั้งฉายาให้เขาว่า มหาจอมเวท

แล้วก็เข้าสู่ยุคสิบสองราชา อันได้แก่สิบจอมทัพที่เป็นอดีตสมาชิกหลักของกองทัพรัฐบาลโลก ส่วนอีกสองราชาคือ จอมปีศาจ และมหาจอมเวท นี่เป็นศึกช่วงชิงความเป็นใหญ่ที่ดุเดือดยิ่งกว่าครั้งแรก เพราะศัตรูที่เข้าร่วมสงครามด้วยนั้นคือกลุ่มสิ่งมีชีวิตต่างมิติ เลยทำให้มหาจอมเวทต้องวุ่นวายกับการไปปิดประตูมิติที่จอมปีศาจเปิดทิ้งไว้

เมธัสต้องยกมือกุมศึระกับข้อมูลที่ได้รับ ‘หากเราเข้าใจไม่ผิด ไกอาคงมีใช้คนในมิตินาเดีย แต่เป็นพวกที่มาจากมิติอื่นซึ่งน่าจะมาเพื่อช่วยเหลือเทพเจ้าของตนเองกลับไป นั่นคงเป็นเงื่อนไขในการพิชิตปีกของมิติพวกเขาสินะ แล้วทำไมพวกผู้ดูแลถึงได้ปล่อยให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ได้ละ หรือว่าพวกเขาสนุกกับการเห็นความวุ่นวายของผู้เล่นด้วยกันอย่างนั้นหรือ เอ้อ ช่างมันก่อน เราต้องหาข้อมูลที่สำคัญกว่านี้ แล้วหาทางหนีไปจากที่นี่เสียที’

เขาที่เปิดบันทึกเพิ่มเติมกลับพบว่า จอมปีศาจใช้ที่นี่เป็นฐานทัพในการเขียนตราอาร์คที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยสร้างมา แต่เพราะเป็นตราอาร์คที่จะซึมซับพลังทุกชนิด จึงต้องใช้เวลาในการเขียนยาวนานเป็นอย่างยิ่ง ส่งผลให้มหาจอมเวทที่ปราบสิบราชาที่เลืออพร้อมกับยึดครองตราอาร์คชั้นสูงทั้งสิบมาเป็นของตนเอง ได้บุกเข้ามาต่อสู้กับจอมปีศาจ

ทว่ามหาจอมเวทกลับโดนจอมปีศาจอัดและกลับไปทุกครั้ง และไม่ว่าจะใช้วิธีโจมตีอย่างไร ก็พังของจอมปีศาจที่เรียกว่า *ดีไวด์ อะตอม กิฟต์* (Divide Atom Gift) ก็ได้สลายทุกสิ่งเป็นผุยผง แม้แต่กองทัพหุ่นยนต์ขนาดใหญ่ที่มีพลังระดับ 100,000,000 ผลึกทอง ก็ยังถูกสลายด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

ส่วนมหาจอมเวทนั้นมีความสามารถมากมายจากกิฟต์ของตนเอง ที่เรียกว่า *แอบซอร์ฟ กิฟต์* (Absorb Gift) ที่ขอเพียงเขาโดนโจมตีจากกิฟต์ใด ก็จะสามารถคัดลอกพลังกิฟต์ของฝ่ายตรงข้ามได้ในทันที ทว่าด้วยพลังดีไวด์อะตอมของจอมปีศาจที่รุนแรงในระดับสลายได้กระทั่งวิญญาณ ทำให้มหาจอมเวทไม่อาจเรียนรู้ได้ จนใน

ตอนหลังเขาได้สร้างศาสตราวิญญาน และคิดค้นวิชาเทวะธาตุเพื่อต่อสู้กับจอมปีศาจโดนเฉพาะ

แต่ท้ายที่สุดมหาจอมเวทก็โดนสิ่งที่จอมปีศาจสร้างขึ้นทำร้ายมา ทำให้เขาไม่อาจใช้พลังเวทได้อีกตลอดกาล นั่นคือ แผลงพิษระดับพลังเวท ที่จอมปีศาจใช้ในการจับผู้มีพลังเวทจำนวนมากมาเป็นแหล่งพลังเวทให้ฐานบัญชาการ และใช้ในการเขียนสมการเวทลงบนตราอาร์คที่ชื่อว่า อาร์คมายยูนิเวิร์ส ซึ่งสามารถสร้างจักรวาลของตนเองได้ตามใจชอบ และเป้าหมายที่จอมปีศาจต้องการคือ ชูบชีวิตคนรักของตนที่ตายไปในยุคสองชั่ว

ผู้คนจำนวนมากที่ไร้พลังเวทและอยากให้ครอบครัวของตนกลับมามีชีวิตต่างเข้ามาสวามิภักดิ์จอมปีศาจ และได้รับร่างกายใหม่ที่เรียกว่า มนุษย์ครึ่งสัตว์ โดยจอมปีศาจได้จับสัตว์ที่มีพลังเวทสูงมารวมร่างกับคนที่ขอติดตามรับใช้ และยังสร้างกองทัพมนุษย์สัตว์จากหลอดทดลองมาเป็นทหารในกองทัพจอมปีศาจด้วย

พอเมธัสได้ชมภาพบันทึกการเปลี่ยนมนุษย์ธรรมดาให้เป็นมนุษย์สัตว์ มีใบหูเป็นเหมือนสัตว์ มีปีกนก หรือมีเกล็ดแบบสัตว์เลื้อยคลานในยุคปัจจุบัน เขาก็เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่า ใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายได้ชัยในช่วงปลายสงคราม และสิ่งที่ยืนยันว่าจอมปีศาจเป็นฝ่ายชนะคือ ข้อมูลที่ระบุว่า มหาจอมเวทได้พ่ายแพ้จนตกเป็นเชลย นิ่งคุกเข้ากราบขอร้องให้จอมปีศาจช่วยชูบชีวิตนาวิสเซียที่เป็นคนรักของตน ส่วนเรื่องราวหลังจากนั้นไม่มีบันทึกเอาไว้อีก

‘สรุปว่าใครเป็นคนช่วยโลกไว้กันแน่ละเนี่ย ยิ่งอ่านยิ่งสับสน แล้วหน้าที่ของเราคืออะไรกันแน่ หรือจะให้เราช่วยปลดปล่อยมหาเทพของมิติอื่นกลับไปยังมิติของพวกเขาจ้ะหรื แต่แบบนั้นก็เท่ากับว่าเราส่งเสริมให้โกอาพิชิตปีกแห่งราชาสำเร็จนะสิ’

ชายหนุ่มสะบัดหน้าไปมา เขาหยุดหาข้อมูลประวัติศาสตร์เพิ่ม แล้วเปลี่ยนเป็นจดจำภาพโครงสร้างของสถานที่แห่งนี้ และค้นหาทางรอดชีวิตให้ตัวเอง

‘อืม ตอนนั้นเราสู้สิบห้านายต้องครึกข่ของจอมปีศาจไม่ได้แน่ๆ คงต้องหาอุปกรณ์ลอสเทคโนโลยีของที่นี่ และเครื่องที่ใช้ทำลายแผลงพิษก่อน’ เขาอ่านข้อมูลมาถึงจุดที่ตนเองสนใจ ‘โอ้!! วิธีแก้คือให้จอมปีศาจแยกอะตอมของร่างกายเรา แล้วเขาจะช่วยสลายแผลงพิษที่มีขนาดเท่าเซลล์ให้ ว้าว!! ง่ายจริงๆ เลย หวังว่าพลังเอ็นทีลี้ชั้นร่างไร้ร่างจะช่วยเราได้นะ’

เมื่อรู้วิธีแก้ เมธัสก็เริ่มโล่งใจ ‘อิม ในเมื่ออยู่ในนี้แล้วไม่หิวไม่อดตายเพราะมีสารหล่อเลี้ยง งั้นเราอยู่ฝึกวิชาในนี้เลยดีไหมนะ จะได้ไม่ต้องหาที่อยู่ใหม่แล้วยังต้องหาคนมาคอยดูแลป้องกันอีก’

ที่นี่เป็นที่ที่เหมาะสมกับการฝึกฝนมากที่สุด เพราะทั้งเสบียงและปลอดภัยจากศัตรูอย่างพวกวิญญาณร้ายและพันธุ์สุรพลหนี ถึงกระนั้นพอมองดูตราเวทที่มีอยู่ เขาก็อดคิดขี้มามีได้

‘เรายังมีสัญญาไปเดินร่ำอยู่ที่นี่า แถมเรายังติดสัญญาดูแลรอสจากลูเธอร์และแอปเปิ้ลด้วย ถ้าอย่างนั้นเราออกไปฝึกวิชาที่มหาวิทยาลัยเวทลอร์โลก็แล้วกัน ถึงจะเจอเรื่องวุ่นวายจนอาจจะบรรลุลงเ็นทลีชั้นร่างไร้ร่างเข้าไปสักปีสองปี แต่ที่นั่นคงเป็นอีกสถานที่ที่ช่วยสร้างความทรงจำดีๆ ให้ผมได้... ใช่มั้ยครับพี่ลิส’

เขาเปลอส่ายขี้มมียบเย็นขึ้นมามือบหนึ่ง ก่อนจะตั้งใจคิดหาวิธีออกจากที่แห่งนี้ให้ได้เร็วที่สุด

ห้องจอมปีศาจไม่ต้องพูดถึง ที่นั่นจะต้องเป็นที่เก็บความลับมากมาย แต่รับรองว่าเราเข้าไปไม่ได้แน่ อิม... ห้องที่อยู่ใกล้ห้องสะสมพลังเวทที่สุดคือ โอ!! ห้องผู้ดูแลฐานทัพ แบบนี้ต้องมีของเจ๋งๆ ให้เราใช้หนี้ได้แน่นอนเลย ถ้าไปจากที่นี่ใช้เวลาแค่สองนาทีก่อน ส่วนวิธีเปิดตู้แคปซูล... ไม่สิ! ถ้าเปิดออกตอนหนึ่งก็มีสัญญาณเตือนแน่ๆ อิม... นี่คงเป็นการหนีแบบใช้ชีวิตเป็นเดิมพันสินะ’

เมธัสตรึงตรองอย่างรอบคอบ แล้วเริ่มศึกษาวิธีใช้อุปกรณ์ลอสเทคโนโลยีเท่าที่มีบันทึกข้อมูลไว้ในตู้แคปซูล

เวลา 5.55 นาฬิกา

‘ถึงเวลาแล้วสินะ หมั่นขุนเขา’

เขาร่ายทักเซเอ็นทลีอย่างต่อเนื่อง เพื่อรอให้ติดทักเซจอมคาถา แล้วจะได้มีร่างกายแรงแกระดับ 10,000 ผลึกทองให้เขาได้ชื่นใจ

จากนั้นก็ลองเปิดตู้แคปซูลดู ทว่าก็เป็นอย่างที่คิดคือมีคำสั่งขอรหัสผ่าน เขาจึงจัดการต่อยกระจากตู้แคปซูลแทน

ติง!!! แม้จะต่อจนสุดแรง แต่สิ่งที่พังคือมือของเขาที่แตกจนเห็นถึงกระดูก ทว่าบาดแผลนี้ก็หายไปในช่วงพริบตาโดยออโรว่า

‘แข็งอย่างที่คิดแฮะ สงสัยต้องเปลี่ยนเป็นลองเพิ่มมวลสารแทน อิม...’

เมธัสยกมือซ้ายขึ้นลูบตามผิวแคปซูลที่อยู่เหนือศีรษะ ก็พบจุดที่ใช้ปล่อยสารสกัดจากแก่นวิญญานจักรกล หลังจากที่มีมั่นใจว่ามันถูกแผนฟลักวิญญานเอ็นทลีสปิดไว้พร้อมกับโดนมือของเขาคดเอาไว้อย่างมั่นคง เขาก็เริ่มสร้างน้ำด้วยพลังชีวิตที่มี

‘มาลองดูกันว่า พลังชีวิตของผมนะหมดก่อน หรือฝาแคปซูลนี้จะเปิดก่อนยาก!!!’

น้ำใสกระจ่างที่ถูกสร้างด้วยพลังเอ็นทลีสเริ่มไหลออกมาจากมือขวา ผสมผสานเข้ากับน้ำสีแดงในแคปซูล แม้เขาจะพยายามร่ายทักเซหมื่นขุนเขาตลอดเวลา แต่ผิวหนังก็ยังรู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นทีละนิด

ชู!! น้ำเริ่มไหลออกจากมุมหนึ่งของแคปซูลที่น่าจะเป็นรอยครอบของฝาปิด ‘ตัวล็อกเริ่มคลายแล้ว อีกนิดเดียวเท่านั้น’

แอ็ด!! ซ่า!! ฝาครอบกระจกเปิดออก ปล่อยให้ น้ำไหลทะลักออกไปพร้อมกับร่างของเขา

วี้ๆ มีเสียงเตือนภัยและแสงกะพริบสว่างขึ้นที่ตู้แคปซูลของเขา

เมธัสรีบลอยตัวขึ้นจากแอ่งน้ำ หลังจากนั้นก็พุ่งไปตามเส้นทางที่ตนจดจำได้ เขาพุ่งผ่านอากาศโดยหลีกเลี่ยงที่จะต่อสู้กับหุ่นยนต์ที่คอยรักษาความปลอดภัยของที่แห่งนี้

ห้องผู้ดูแลฐานทัพถูกเปิดทิ้งไว้ ด้านในมีตู้แคปซูลสีเงินขนาดใหญ่ตั้งอยู่ติดกับผนัง แม้จะมีสิ่งของมากมายให้หยิบฉวย ทว่าตอนนี้เขาไม่มีเวลาจะสนใจ

เขารีบพุ่งเข้าไปนอนอยู่ในแคปซูลพร้อมกับเปิดระบบสร้างชุดเกราะมนตราระดับ 100,000,000 ผลึกทอง ซึ่งหากเป็นชาวเมกานิคจะเรียกมันว่าเครื่องสร้างเกราะเหล็ก

หวีด!! บีบ!! มีแสงสีเขียววิ่งผ่านร่างของเขา จากนั้นก็เกิดวงเวทนับร้อยพันทยอยเข้ามาแปะอยู่ตามร่างกาย แล้วมันก็เริ่มกลายเป็นเกราะหรือชิ้นส่วนกลไกเวทีละชิ้นจนรวมกันเป็นเกราะสีเงินทั้งตัวตาม

ทว่าจู่ๆ การประกอบเกราะมนตราก็หยุดชะงักพร้อมกับมีเสียงของหญิงสาวนางหนึ่งดังขึ้น “มีการแทรกแซงจากระบบคุ้มกันหลัก สั่งให้ท่านยกเลิกการสวมชุดรบ

ท่านจะรับคำสั่งหรือไม่”

เมธัสตอบทันควัน “ไม่รับ นี่เป็นภารกิจพิเศษของผู้ดูแลเท่านั้น ขอยืนยันการสวมชุดรบ”

“รับคำสั่งค่ะท่านผู้ดูแล”

แวบ!! ในขณะที่ชุดเกราะเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ก็มีหน้าจอบานหนึ่งปรากฏขึ้นเป็นใบหน้าของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง

“ผมไม่รู้ว่าผู้ที่เข้ามาใช้ห้องทำงานของผมเป็นใคร แต่ผมขอบอกคุณว่า สิ่งที่ท่านจอมปิศาจกำลังทำนั้นมันผิด และหากคุณคิดจะใช้ชุดรบสุดท้ายที่มีไม่ทำลายเครื่องสร้างตราอาร์คมายูนิเวิร์สละก็ ผมขอรับรองว่าอย่าทำเป็นอันขาด”

“หือ...ทำไมห้ามล่ะ” ชายหนุ่มงุนงงกับคำสั่งนี้

“หากตราอาร์คมายูนิเวิร์สเกิดพังขึ้นมาก่อนที่จะสร้างเสร็จ มันจะปล่อยมวลของจักรวาลออกมาบนโลก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการระเบิดครั้งใหญ่ ทำลายทุกชีวิตในจักรวาลของพวกเรา และจงจำเอาไว้ว่า คุณห้ามเข้าไปยึดครองตราอาร์คนี้เป็นอันขาด เพราะยามที่ตราอาร์คนี้ทำงาน จักรวาลของพวกเราจะโดนดูดกลืนไปทันที”

‘เฮ้! ทำลายก็ไม่ได้ จะปล่อยให้สร้างก็ไม่ได้ อย่างนี้จะให้ผมทำอะไรล่ะ’

“วันนี้ผมจะไปช่วยท่านมหาจอมเวทย์ผู้ยิ่งใหญ่วางแผนการรับตราอาร์คมายูนิเวิร์สขึ้นต้นของท่านจอมปิศาจ แม้ไม่รู้ว่าผลลัพธ์จะออกมาในรูปแบบใด แต่ผมก็หวังว่าพระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งพวกเรา ลาก่อนผู้ที่กล้าและบ้าบิ่นพอจะบุกเข้ามาในห้องทำงานของผม”

แวบ! พรึบ! หน้าจอบานนั้นหายไปเป็นเวลาเดียวกับที่ชุดรบมนตราถูกประกอบเสร็จสิ้น

‘ก็คิดอยู่ว่ามันแปลกๆ เพราะการที่ระบบในแคปซูลยังทำงาน โดยที่ประตูห้องผู้ดูแลและฝาแคปซูลถูกเปิดทิ้งไว้มันค่อนข้างผิดปกติ ที่แท้หัวหน้าผู้ดูแลฐานทัพในตอนนั้นคงจะเกิดกลับใจ เลยก่อวาระบบบางอย่าง’

เมธัสนึกทบทวนคำอธิบายทั้งหมดเกี่ยวกับเครื่องสรีรวิธีก๊อไซท์ที่ดีที่สุด

‘แปลว่าถ้าเราปลดปล่อยมวลในตราอาร์คออกมา โลกใบนี้ก็จะถูกทำลายในทันที เพราะมันคงเหมือนเอดาวดวงหนึ่งที่มีขนาดใหญ่กว่ามาปล่อยในดาวที่มีขนาดเล็กกว่า ยิ่งถ้าเป็นตราอาร์คที่สร้างระดับจักรวาล เฮ้อ... ต่อให้คิดจะปล่อยออกมา ก็ต้องไป

หาที่ว่างๆ ในอวกาศ แล้วค่อยปล่อยออกมาอย่างระมัดระวัง มิเช่นนั้นวงโคจรของดาวจักรคงได้พังหมดแน่'

แอ็ด! ฝาแคปซูลเปิดออก เผยให้เห็นหุ่นยนต์รูปร่างมนุษย์สี่แขนสองตัวยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้า พวกมันส่งเสียงบี๊ๆ ดังอย่างต่อเนื่อง

เขาเขย่งเท้าซ้ายดีดตัวออกจากตู้แคปซูล หุ่นยนต์สี่แขนทั้งสองตัวก็ขยับร่างถอยหลังพร้อมยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมาสกไล้เขาอย่างรวดเร็ว เมธัสมองเห็นการชักของพวกมันจึงเอนร่างหลบซ้ายทีว้างง่ายตาย และขณะร่างกำลังพุ่งผ่านที่ว่างตรงกลางระหว่างสองหุ่นยนต์ เขาก็กางสองแขนออกแล้วเหวี่ยงไปด้านหน้าตัดร่างกายช่วงเอวของพวกมันอย่างฉับไว

ติก!! พอเท้าขวาแตะพื้น เขาก็หันกลับไปดูผลงาน เห็นร่างของหุ่นยนต์ทั้งสองตัวขาดออกเป็นสองท่อน พอส่วนศีรษะส่งเสียงบี๊ๆ ไม่กี่ครั้งก็ระเบิดดังตูม

'ชุดเกราะชุดนี้คุ้มกับที่เสียเวลามาเอาจริงๆ'

เขายืมพลังวิ่งออกจากห้องผู้ดูแลฐานทัพ ทว่าวิ่งไม่ได้เพียงห้าก้าว เบื้องหน้าก็ปรากฏกองศพหุ่นยนต์จำนวนมาก ปิดเส้นทางหลบหนีของเขาไว้

"ว้าว! ทำงานรวดเร็วและเป็นระเบียบแบบนี้สิ ถึงจะเรียกว่ากองทัพในฝัน แต่หุ่นยนต์ที่มีพลังไม่ถึง 100,000,000 ผลึกทอง ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเกราะชุดนี้หรอก"

เกราะมนตราเริ่มเปล่งแสงก่อให้เกิดวงเวทขึ้นมามากมาย แล้วยิงลำแสงทำลายเหล่าหุ่นยนต์ที่ขวางทางทั้งหมดในพริบตา ทำให้เกิดเสียงระเบิดดังตูมบรี่มมีขาดสาย

เขาวิ่งฝ่าควันระเบิดไปตามทางขึ้นอย่างฉับไว เพียงแค่คิดว่าต้องการอาวุธโจมตีหน้าจอเวทจำนวนมากก็ปรากฏขึ้นบ่งบอกว่าชุดเกราะมนตราแบบใช้แล้วทิ้งชุดนี้เหลือพลังเวทมากน้อยเพียงใด และมีคาสตราเวทอะไรบ้าง ซึ่งอาวุธทั้งหมดล้วนกินพลังเวทค่อนข้างสูง แต่สำหรับชุดรบที่มีพลังเวทบรรจุเอาไว้ถึง 1,000,000,000 ทอง ย่อมไม่มีปัญหาในการใช้ทักษะทั้งหมดเหล่านี้

'ชุดรบเกราะเหล็กของชาวเมกานิคมันดีแบบนี้เอง สงสัยถ้าเรากลับมาใช้พลังเวทอีกไม่ได้จริงๆ คงต้องลองหาเครื่องผลิตเกราะเหล็กมาใช้สักเครื่อง แต่ไม่รู้ว่าจะหาเมกานิคจะยอมให้เรายืมใช้หรือเปล่านะ อืม แล้วพวกของที่เราเก็บไปจะมีเครื่องผลิตเกราะเหล็กระดับ 100,000,000 ผลึกทองติดไปบ้างไหมหว่า'